

МЕРИЛИН КЕЙ
ПО-ДОБРЕ КЪСНО,
ОТКОЛКОТО НИКОГА

Част 2 от „Дарба“

Превод от английски: София Русенова, 2010

chitanka.info

1

Джена Кели стоеше пред прозореца в спалнята си и се взираше навън, без всъщност да вижда нещо. Не че имаше много за гледане — само поредния мрачен тухлен блок, същия като този, в който живееше. Понякога зърваше хора да се движат из апартаментите, ала те не вършеха нищо, което да си заслужава гледането.

Без да може да го види от мястото, където стоеше, Джена знаеше, че зад отсрещния блок има още един, идентичен на останалите два. Трите сгради съставяха Бруксайд Тауърс — жилищен комплекс за хора с ниски доходи, в който преди две години, когато тя бе на единайсет, се бяха преместили заедно с майка ѝ. Беше доста потискащо място, ала това бе домът ѝ и тя не бе радостна от перспективата да го напусне. Сивото небе и неспирният дъжд навън не помагаша особено за разведряване на настроението ѝ.

Джена се извърна от прозореца и отиде при скрина си. Извади късия черен молив и добави допълнителен пласт върху и без това плътната линия, ограждаща очите ѝ. Отстъпи, за да се порадва на резултата. Имаше гримирани в черно очи, къса коса, щръкнала на иглички, носеше черна тениска, черни джинси... все още нямаше татуировки, но пък бе залепила фалшиво диамантче на дясната си ноздра и то изглеждаше истинско. Надяваше се, че външният ѝ вид ще стресне — може би дори ще шокира — всеки, който я срещнеше.

В огледалото зад собственото си отражение видя празния куфар, отворен върху леглото. Без да му обръща внимание, Джена излезе от стаята.

Шумът от стъпките ѝ по голия под отекна из празния апартамент. От тишината я побиха тръпки. Разбира се, тя и преди бе оставала тук сама, ала винаги досега бе знаела, че майка ѝ скоро ще се върне. Сега обаче всичко бе различно. Майка ѝ щеше да остане две седмици в болницата в отделението за рехабилитация. Дори само тази мисъл я караше да се чувства самотна.

Замисли се дали да не пусне телевизора, за да не е така сама, ала се досети, че ще чуе само статичен шум и екранът ще показва звездички. Майка ѝ не бе платила сметката и миналата седмица им спряха кабелната.

Вместо това Джена отиде в кухнята и отвори хладилника, макар да знаеше, че вътре няма нищо, годно за ядене. Извади полупразната бутилка с кола. Вече не бе газирана, ала бе по-добре от нищо.

Зачуди се какво ли прави майка ѝ в този момент. Крещеше по медицинската сестра? Настояваше да ѝ донесат джин с тоник? На Джена ѝ се искаше да запази оптимизма си. Може би този път майка ѝ щеше да се справи, но не можеше да разчита на това. Жената и преди се бе опитвала да спре пиенето, ала никога не бе устоявала повече от ден-два. Пък и тази сутрин, преди да излезе, беше пресушила остатъка в някаква бутилка и сетне бе обявила, че това е последният алкохол, който някога поема. Джена се беше опитала да прочете мислите ѝ, за да добие представа до колко е сериозна, но не съумя да проникне.

Странно бе, че успяваше така лесно да чете чуждите съзнания. Мъже или жени, млади или стари, умни или глупави — повечето хора не можеха да я спрат да подслушва мислите им. Ала имаше и такива, които просто не се поддаваха. Като майка ѝ.

Преди мислеше, че съзнанието на майка ѝ е твърде замъглено и объркано, че да го разгадае. После пък реши, че причината навярно е друга, че кръвната връзка ѝ пречи да чете умовете на членове на семейството. За нещастие наоколо нямаше други членове на това семейство, затова така и не ѝ се удаде възможност да провери теорията си. Никога не бе познавала баща си — според майка ѝ той ги бе изоставил преди раждането на Джена. Нямаше братя или сестри, а на младини майка ѝ бе напуснала своето семейство, така че Джена никога не бе познавала бабите и дядовците си, лелите, чичовците или братовчедите.

Най-накрая бе осъзнала, че неспособността ѝ да прочете съзнанието на майка си не е по вина на семейната връзка. Едва преди шест месеца, когато я пратиха в специален „клас за деца с дарба“ в гимназия „Медоубрук“, тя откри, че не може да прочете мислите на учителката — една жена, която всички наричаха мадам. Беше опитвала отново и отново, ала не съумяваше да проникне в главата на преподавателката, затова и накрая се отказа. Може би това бе така,

защото мадам познаваше всичките им дарби толкова добре, че някак успяваше да се предпази от специалните си ученици. Дарби... Странна дума за уникалните им способности, помисли си Джена. Тя самата ни най-малко не възприемаше умението си за дарба.

Допи разгазираната си кола, стана и се върна в стаята си. Куфарът, отворен върху леглото, ѝ напомняше, че все още има много за вършени. Ала тя просто не искаше да се захваща. Решително извърна поглед от него и огледа стаята си, с която щеше да се сбoguва и да напусне поне за две седмици.

Харесваше спалнята си, беше ѝ отнело много време да я превърне в свое специално местенце — своя собствена уютна пещера, където можеше да затвори вратата и да се изолира от шума на купоните на майка ѝ и нейните приятели. Стените бяха в мръсно сив цвят. Джена всъщност предпочиташе да са черни, но бедняците нямат право на избор — боята бе безплатна. Беше открила полупразни кутии с черна и бяла боя, оставени на земята зад контейнера за боклук. Бе ги смесила и това се оказа достатъчно, за да боядиса стените си. Парите, които си спечели от разхождането на кучето на един съсед, ѝ стигнаха, за да си купи черна покривка за леглото, изпъстрена с бели черепчета, както и същите завеси. На стената бе залепила два вампирски плаката — единият изобразяваше вампир, нападащ жена, докато другият бе близък план на самия вампир с кръвта, капеща от устата му. А и тъкмо бе отминала Коледа, когато някой от блока изхвърли на боклука мигащи лампички в чудесно състояние — само няколко крушки бяха счупени. Джена нагласи лампичките като гирлянда около вратата си и когато изгасеше лампата на тавана и включеше мигащите светлини, стаята ставаше приятно призрачна.

Къде ли щеше да спи довечера? В някоя тъмница в мазе? Или в розово-бяла стая с надиплени завеси и лавици с колекция от различни кукли Барби? Не можа да реши кое е по-лошото. И двата образа я караха да потреперва.

Въображаемите картини бяха прекъснати от почукване на входната врата и Джена простена. За един мълниеносно кратък миг се зачуди дали се налага да отиде и да отвори, просто можеше да се престори, че вкъщи няма никого. Все някога посетителката щеше да си тръгне.

Само че какъв беше смисълът? Знаеше кой стои пред вратата, както знаеше, че жената няма да се откаже толкова лесно. Дори и да си идеше сега, щеше да се върне по-късно най-вероятно заедно с полицаи или с някой друг представител на властите. И, ако се наложеше, заедно щяха да разбият вратата, за да влязат. На хората на възрастта на Джена не бе позволено да живеят сами, пък било то и едва за две седмици.

Откъм вратата се разнесоха нови почуквания — този път по-настойчиви. Джена с неохота се отправи натам. Отвори и на прага се показа жена, облечена в бежов костюм, с прилежно събрана в кок на тила коса. Куфарчето в ръката ѝ допълваше деловия ѝ външен вид и служителката дори момичето с отработена усмивка.

— Здравей, Джена. Готова ли си да тръгваме?

— Не — отвърна тя, въпреки че знаеше колко грубо звучи, но пък и въобще не ѝ пукаше. — Дори не съм започнала да стягам куфара.

Изражението на жената не се промени, ала сега усмивката ѝ стана малко напрегната.

— Е, няма да имаш нужда от много неща, нали знаеш това. Само за две седмици е.

— Да, все едно — смънка Джена.

Две седмици в къща, пълна с непознати. Струваше ѝ се, че това е цяла вечност. Остави служителката от службата за социални грижи и се върна в стаята си. Докато хвърляше каквото ѝ падне в куфара, мислите ѝ отлетяха към двете приемни семейства, в които я бяха настанявали преди време.

Беше на осем, когато майка ѝ си счупи крака при едно пиянско падане. Ако беше знаела какво ще ѝ се случи, Джена щеше да я остави да оздравява у дома, вместо да вика линейката. Представителите на социалните служби я намериха да чака пред спешното отделение. Отведоха я в къща, чиято собственичка бе жена, приютяваща деца заради парите, които държавата ѝ отпускаше. Жената всъщност не беше жестока — не я биеше или нещо такова, но не обръщаше никакво внимание на Джена и на другите две малки момиченца, живеещи там. Всъщност при нея не беше толкова лошо като във втория дом, в който я пратиха, когато бе на единайсет и арестуваха майка ѝ за шофиране в нетрезво състояние.

И в онази къща не я биеха. Там попадна в семейство на добряци, които постоянно я питаха как е и я окуражаваха да изразява чувствата

си. Навярно се опитваха да бъдат мили, ала Джена прочиташе съжалението, което изпитваха, и бе уверена, че предпочита вместо него да я бият.

Кой знае при какви хора щеше да се озове този път. Мрачно обмисли най-лошите възможности — религиозни фанатици или вегетарианци. Кое щеше да е по-лошо — да ходи на църква два пъти дневно или да ѝ забранят да похапва сандвич „Биг Мак“? Докато влачеше куфара си в дневната, реши набързо да прочете мислите на социалната работничка, без особено да се надява, че жената мисли за къщата, в която щеше да я заведе. Джена не бе обнадеждена, защото горката служителка може би имаше само мрачни мисли в главата, свързани с работата ѝ да мъкне нещастни деца в приемни семейства.

Ала момичето извади късмет — съвсем ясно и отчетливо узна къде я пращат. И щом осъзна къде ще живее през следващите две седмици, настроението ѝ значително се подобри.

— Изчакайте секунда — каза тя на социалната работничка.

Изтича в стаята си и грабна от леглото си старото плюшено мече. Одеве не го сложи в багажа, защото се боеше, че хората в приемния дом ще ѝ се подиграват, че спи с играчката. А можеше и да е още по-лошо — възможно бе в дома да има и малки деца, които да протегнат алчните си ръце към мечето. Сега, когато вече знаеше къде отива, можеше да го пъкне във външния джоб на куфара, защото в онази къща нищо нямаше да го заплашва. Както и нея самата.

Навън пред блока, щом се качиха в колата, жената я изгледа подозрително и на Джена не ѝ бе нужно да чете мислите ѝ, за да узнае защо. Тя навярно очакваше момичето да хленчи и да се оплаква. Ненадейното примирение със съдбата от страна на Джена безпокоеше служителката на социалните служби. Може би жената се притесняваше, че Джена замисля да изскочи от колата на първия светнал червено светофар и да избяга. Когато приближиха един знак „Стоп“ Джена не устоя и се наклони към вратата, само за да зърне тревожното изражение на лицето на жената. Ала въпреки това стоя мирна, докато социалната работничка не зави по познатата улица и не паркира на една алея.

— И преди си била тук, нали? — попита я жената, ала Джена не си направи труда да отговори. Скочи от колата и помахна на момичето, застанало на стъпалата пред къщата.

Трейси Девън се затича към нея. Джена отстъпи крачка, ала за нейно успокоение Трейси спря пред нея и не я прегърна. Явно достатъчно добре познаваше съученичката си и знаеше, че не е от гушкащия се тип.

— Изненада! — викна домакинята. — Не, връщам си думите назад, ти изобщо не си изненадана, нали? Обзалагам се, че си прочела мислите на жената.

— Разбира се, че ги прочетох. Ей, ти как успя да уредиш това?

— Просто казах на родителите си, че имаш нужда от място, където да отседнеш, и че искам да живееш тук. Затова те се обадиха в социалните служби и направиха постъпките.

Трейси взе куфара на Джена и се отправи към къщата.

„Невероятно!“, помисли си Джена, докато следваше съученичката си. Едва преди месец Трейси не можеше и да мечтае да помоли майка си и баща си да ѝ позволят да покани приятелка у дома за две седмици. А дори и да имаше тази смелост, те нямаше да я чуят. Преди никой не слушаше Трейси. Повечето хора дори не я *виждаха*. Защото когато момичето се *чувстваше* невидимо, то наистина *ставаше* невидимо — избледняваше всеки път, когато чувствата в него надделееха. Това беше „дарбата“ на Девън — способността да изчезва физически. Дори мадам — учителката на класа на даровитите — никога не бе сигурна дали Трейси присъства, или я няма.

Родителите на съученичката ѝ я посрещнаха топло.

— Толкова се радваме, че отново си при нас — каза ѝ бащата, а майката на Трейси я прегърна леко, което Джена успя да изтърпи, без да се дърпа.

Трудно бе да повярва, че тези двама приветливи родители бяха причината за предишните страдания на Трейси. Не го бяха правили нарочно — сега те наистина съжеляваха и Джена виждаше, че се опитват да се поправят.

— Радвам се, че съм тук — отвърна им тя. — Особено като знам къде можеха да ме пратят.

И точно тогава седемте други причини за честите изчезвания на Трейси се появиха, връхлитайки в стаята.

— Джена!

— Хей, Джена!

— Джена, ще ни прочетеш ли приказка?

Джена отстъпи разтревожена. Седемзначките бяха покрити с петна.

— Била ли си болна от шарка? — попита я Трейси.

— Не знам — честно отвърна приятелката ѝ.

Не си спомняше да е боледувала от шарка, а дори и да я беше изкарала като малко дете, майка ѝ никога не ѝ бе споменавала такова нещо. Напълно възможно обаче бе майка ѝ да е била толкова пияна, че да не бе забелязала, че детето ѝ е покрито с пъпки, и то да бе оздравяло от само себе си.

— Няма нищо, те вече не са заразни — увери я Трейси.

Джена се опита да отвърне на ентусиазираните им поздрави:

— Здравейте, Санди, Ранди, Манди...

Не можа да си спомни всичките им имена. Пък и имаше ли смисъл? Момиченцата бяха еднакви и нямаше начин да свърже всяко от тях с правилното име. Дори обривът от шарката изглежда се бе разпространил на съвсем същите места по всяко лице.

Тъкмо раждането на седемзнаците преди пет години бе отклонило вниманието на родителите от Трейси. Вината не бе на децата, не и в действителност, ала Джена не можеше да вини съученичката си за това, че не питае съвсем сестрински чувства към тях. Едва през изминалия месец Трейси бе започнала да се сближава с малките момиченца.

— Не притеснявайте Джена сега — смъмри ги госпожа Девън. — Тя навярно е уморена.

— И гладна — добави Трейси. — Качвай се в стаята ми, Джена, аз ще донеса нещо за хапване.

Джена знаеше къде се намира стаята на приятелката ѝ, защото беше нощувала там преди по-малко от месец. Ала не бе сигурна дали Трейси си спомня това, понеже последния път, когато бе гостувала тук, Трейси всъщност не бе *Трейси*. Тогава тяхната съученичка Аманда Бийсън бе обсебила напълно тялото на Девън.

Джена се метна на едно от двете легла в стаята на съученичката си и се замисли за така наречената „дарба“ на Аманда. Момичето бе крадец на тела, което звучеше много по-готино, отколкото беше на практика. За нейно нещастие Аманда не можеше просто ей така да щракне с пръсти и да се превърне в космонавт или рок звезда. Тя можеше да заеме тялото на някой човек, само ако почувстваше

съжаление към него. И ако я обземеше силно усещане за жалост към някого, Аманда можеше да се окаже впримчена в чуждото тяло.

Преди време Трейси със сигурност бе достойна за съжаление, и то не само защото избледняваше. Тя бе дори по-жалка, когато се виждаше. Беше кльоцава — толкова недоразвита, че даже сутиен не носеше. Косата ѝ бе изтощена и провиснала, бебешорските дрехи, които носеше, не ѝ стояха добре, а стойката ѝ бе ужасна. Трейси бе неспокойна, стеснителна и винаги изглеждаше уплашена. В очите на някой като Аманда Бийсън, която пък бе най-харесваното момиче в гимназия „Медоубрук“, Трейси Девън бе наистина достойна за съжаление.

Джена знаеше, че Аманда бе нещастна, че се е озовала в тялото на такава голяма смотла, и се съмняваше, че и Трейси е била щастлива, докато бе обсебена от съученичката им. Странно, обаче всичко се бе наредило за по-добро. Без значение дали го бе искала, или не, но Аманда помогна на момичето, чието тяло открадна.

Трейси вече определено не беше жалка. Момичето, което влезе в стаята с пликче с чипс и буркан със сос гуакамоле, почти не приличаше на Трейси отпреди времето на Аманда. Косата ѝ бе блестяща и подстригана и филирана на сладки кичури. Очите ѝ грееха, раменете ѝ стояха изправени, а модни златни обеци висяха на наскоро продупчените ѝ уши. Тя беше все така слаба, ала вече се възползваше от този факт и носеше супер тесни джинси и прилепнала блузка, завързана зад врата ѝ.

Но промяната, настъпила в съученичката ѝ, се простираше отвъд видимото. Момичето, което преди бе така срамежливо, че не смееше да поздрави някого, сега седна на леглото при Джена, остави лакомствата помежду им и я погледна открито.

— Знам, че не искаш да говориш за това, така че няма да те питам как се чувстваш заради отиването на майка ти в рехабилитационния център. Казах и на родителите си да не повдигат тази тема.

— Хубаво — облекчено каза Джена.

Трейси се намръщи.

— Не този отговор очаквах, Джена.

— Ъ?

— Кажи го — нареди ѝ Трейси.

Джена се вторачи безизразно в нея.

— Спомняш ли си вълшебните думички? „Моля“ и...

Джена извъртя очи.

— Добре де, добре. Благодаря.

Трейси кимна одобрително и се усмихна.

— Ти *можеш* да изразяваш позитивните си чувства. Виж, Джена, знам, че си благодарна. Просто не искаш да си го признаеш, защото се боиш да не изглеждаш като малко безпомощно сираче или нещо такова.

Трейси беше права и тя знаеше това. Джена беше много горда и не можеше да понесе мисълта, че някой ще я съжалява. А да каже „Благодаря!“ бе все едно да си признае, че е в нужда.

Ето *това* бе истинската промяна, настъпила в Трейси. Предишните ѝ тегоби бяха създали у нея способността да разбира другите хора, да усеща какво се случва в тях. Трейси не умееше да чете мисли като Джена, ала сякаш успяваше да чете *чувствата*. Това не бе нещо, което мадам би нарекла дарба, ала Джена не можеше да не признае, че този талант е доста интересен и може би малко страшничък. Момичето започваше да я опознава, пряко волята ѝ, по начин, по който до сега Джена не бе позволила на никого другиго да я опознае.

Трейси отвори пакетчето с чипса.

— Какво ще кажеш за стаята ми?

Джена се огледа. Слабо си спомняше спалнята на съученичката си като детинска и скучна. Сега обаче помещението бе украсено с ярки основни цветове — червени завеси, покривка за легло на червени и сини карета, блестящо бяло бюро.

— Готина е — отвърна.

— Благодаря. Казах на родителите си, че искам напълно нова стая и ги накарах да ме оставят сама да избира всичко.

— Еха! — възхитено възкликна Джена. — Наистина ги въртиш на малкия си пръст.

— Е, след всички тези години на пренебрегване ми бяха длъжници — обясни ѝ Трейси. — Ей, направи ли си домашното, което мадам ни даде за понеделник?

Джена успя само да сбърчи нос, защото устата ѝ бе натъпкана с гуакамоле. Не защото храната не ѝ харесваше — гуакамолето беше

вкусно, но тя имаше предвид въпроса за домашното. Мадам ги бе накарала да подготвят кратко изявление, в което да опишат първия път, когато бяха узнали, че имат дарби.

Джена преглътна.

— Не. А ти?

Трейси кимна.

— При мен е лесно. Когато се родиха Седморката на Девън, аз отидох в небитието.

— *Къде?*

— Някъде, където не съществува.

Ето и това беше различно у Трейси. След като започна да говори, тя разкри нещо за себе си, което никой никога не бе подозирал — беше *умна*.

— За мен не е така лесно — рече Джена. — Не мога да си спомня кога започнах да чета съзнания. Струва ми се, че като че ли винаги съм знаела какво мислят хората.

— Това ми напомня, че искам да те помоля за услуга. — Трейси я изгледа напрегнато. — Докато си тук, може ли, *ако обичаш*, да не подслушваш съзнанието ми?

Джена се ухили.

— Защо? Да не би да имаш някаква голяма тайна, която криеш от мен?

— Не. Това е въпрос на лично пространство.

И мадам все това ѝ повтаряше — че четенето на чуждите съзнания е като подслушването на лични разговори или четенето на чужд дневник.

— Е, обещавах ли, че няма да ми слушаш мислите?

— Не знам дали мога да *обеща* — рече Джена. — Понякога не мога да се спра. То просто се случва. Ти *също* не можеш да контролираш дарбата си, нали?

Трейси въздъхна.

— Да. Откакто си върнах тялото от Аманда, става все по-трудно и по-трудно да изчезвам. Обаче се упражнявах и вече успявам да избледнея малко. Ти упражняваш ли се?

— Няма нужда да се упражнявам. Както ти казах, то просто се случва съвсем естествено.

— Исках да кажа упражняваш ли се да не четеш мисли. Точно това има предвид мадам, като казва да контролираме дарбите си — да знаем кога да ги ползваме и кога да не ги ползваме.

Джена сви рамена.

— Както и да е. Можеш да се опиташ да ме блокираш. Мисля, че мадам така прави, за да не слушам мислите ѝ. Или пък... Я чакай, имам по-добра идея. Не мога да чета съзнанието на собствената си майка, така че ако успея да мисля за теб като за сестра, няма да мога да чета и твоето.

— Можеш ли да го направиш? — попита я Трейси. — Да мислиш за мен като за сестра?

Джена се размърда неловко.

— Не знам — честно отговори тя.

Понеже не беше много семеен човек, за нея бе трудно да си представи какви чувства изпитват една към друга сестрите. От друга страна, ако ѝ се налагаше да има сестра, то Джена предполагаше, че Трейси ще е добро попадение.

— Да, добре — умиловичиви се тя. — Ще ти бъда сестра.

Вратата на стаята се отвори с гръм и трясък и вътре нахлуха Седморката на Девън.

— Сега вече може ли да си играем? Ще ни почетеш ли? Може ли да си взема малко чипс?

Бяха навсякъде. Трейси се усмихна накриво на Джена и рече:

— Не че имам нужда от още една сестра.

2

Аманда Бийсън се въртна пред огледалото в пробната.

— Какво ще кажете?

Тя всъщност не се интересуваше дали Софи, Бритни или Нина харесват роклята, която пробва — нали *тя самата* мислеше, че дрехата е готина. Ала от момичетата се очакваше да искат мнението на приятелките си, затова и тя питаше.

— Толкова е сладка — възкликна Софи и Бритни неистово закима в знак за съгласие, но Нина не бе толкова ентузиазизирана.

— Не съм убедена... Роклята си е хубава, но не е ли прекалено впита около бедрата ти?

— Такава и трябва да бъде — уведоми я Аманда. — Прилепнала. — Тя натърти на думата с присвити очи.

В старите времена, като например преди месец, един такъв поглед щеше да превърне Нина в трепереща пихтия, изпълнена със съжаление. Ала напоследък приятелката ѝ не бе така лесна за управляване. Сякаш Нина оспорваше властта на Аманда като царица майка на осми клас в гимназия „Медоубрук“. И това не ѝ бе за първи път.

Аманда забеляза, че Софи и Бритни се споглеждат. Знаеше, че трябва да защити титлата си веднага и да им напомни кой командва. Въртна се леко пред огледалото и кимна доволно.

— Страхотна е, тъкмо като за мен, ще си я купя — твърдо заяви тя.

Докато плащаше, се озърна към мястото край изхода на магазина, където момичетата я чакаха. Не можеше да чуе какво им казва Нина, ала неспокойното изражение на Софи и кратките погледи, които Бритни ѝ мятеше, я разтревожиха. Когато за пореден път извади кредитната карта на майка си, тя тихомълком се закле, че неотдавнашната промяна, настъпила в нея, няма да разруши положението ѝ в обществото.

Приятелките излязоха от бутика и тръгнаха през мола, слязоха долу с ескалатора и отидоха при осемте заведения за бързо хранене.

— Хайде да си вземем пица — предложи Нина.

Софи и Бритни погледнаха Аманда. Тя обаче, без да бърза, плъзна поглед към щанда с китайското, после към „Бъргър Кинг“ и нататък.

— Аз отивам към салатения бар — обяви накрая.

Нямаше никаква причина всяка от тях да не си купи каквото иска за обяд, защото всички клиенти взимаха подносите с храната и сядаха на масичките в средата. Ала бе традиция групичката да си купува заедно обяда и да се храни заедно, и Аманда остана доволна да види, че Софи и Бритни я следват към салатения бар. Секунди по-късно и Нина се присъедини към тях. Мислено Аманда си написа още една точка.

Ала Нина не се предаваше. Още щом се настаниха на една маса и оставиха салатите си, тя зададе въпроса, който Аманда очакваше и от който се страхуваше.

— Как е новият ти клас? — попита Нина. — Как го наричаха, „за деца с дарба“ ли?

Аманда бавно задъвка една морковена пръчица. Но все някога щеше да ѝ се наложи да отговори.

— Добре е. — Знаеше си, че този отговор няма да бъде достатъчен за Нина, и се оказа права.

— Защо го наричат така? — пожела да знае Нина. — Не се обиждай, Аманда, но ти не си гений.

— Всъщност нямам ни най-малка представа защо хората го наричат така — нехайно отвърна Аманда. — Учениците там не са ужасно умни или нещо подобно.

Нина продължаваше да настоява:

— Обаче ти явно си специална по някакъв начин, щом са те избрали да участваш. Като Специалния Ед.

Аманда се напрегна. „Специалният Ед“ бе термин, с който наричаха часовете, посещавани от деца, неспособни да се справят с работата, която съучениците им извършваха в нормалните часове.

— Не, нищо подобно не е.

— Но вие сте събрани в група, така че не може да нямате нищо общо. Да видим... Емили Сандърс не е ли в същия клас?

Бритни ахна:

— Отнесената Емили Сандърс? Царицата на блуждаенето?

Софи се закиска:

— С нея заедно имаме биология и тя е напълно отвейна. Всеки път, когато учителят я повика, тя на практика подскача на мястото си. Сякаш е на друга планета.

Аманда едва не се усмихна. Де да знаеха! Когато Емили изглеждаше, като че ли мечтае, тя всъщност получаваше видения за бъдещето.

Очите на Нина блеснаха.

— И така, какво общо имаш ти с Емили Сандърс, Аманда?

— Нищо — остро отвърна тя.

— Кой друг е в този клас? — продължаваше Нина. — О, да бе, онова неприятно момче в инвалидната количка, как му беше името?

Софи ѝ помогна:

— Чарлс Темпъл. Той наистина ли е толкова гаден, колкото изглежда, Аманда?

— Аз откъде да знам? Никога не съм си говорила с него.

Ала сега и трите момичета я наблюдаваха с любопитство и тя трябваше да измисли нещо, с което да опише класа си.

— Вижте, смятам, че сме просто случайно подбрани ученици, като при томбола. Според мен провеждат някакво проучване или нещо подобно.

— Кой? — попита Нина.

— Какво?

— Кой провежда проучването?

Аманда изръмжа.

— Не знам! Господин Джаксън може би.

— Директорът?

— Или... или училищното настоятелство или нещо такова. За Бога, на кой му пука? — Определено беше време да смени темата: — Ей, гледахте ли снощи „Америкън Айдъл“? Не мога да повярвам, че Джошуа отпадна — беше ми любимец.

Естествено, Нина сграбчи и тази възможност, да ни изрази несъгласие с нея:

— Той не беше много добър певец.

— Но е толкова сладък — намеси се Софи. — Просто обожавам руси момчета с раста.

Аманда тихичко въздъхна с облекчение, докато телевизионната програма се превръщаше в новата тема на разговора. Всъщност не можеше да обвинява приятелките си за любопитството им. В края на краищата в това нямаше смисъл. Аманда Бийсън беше готина. Класът на децата с дарба бе загадъчен. Загадъчното не беше готино. Аманда Бийсън беше в този клас. Следователно Аманда Бийсън не беше готина. Което само идваше да покаже как понякога логиката просто няма смисъл. Аманда Бийсън да не е готина? Та това бе немислимо заключение.

Нямаше начин да разкрие истинската причина за сформирането на класа за деца с дарба — тя бе прекалено излагаща я. Много малко хора знаеха защо съществува такъв клас и учениците от него се надяваха това да си остане така. Та кой би искал целият свят да узнае, че е откачалка?

Аманда все още не можеше да повярва, че *тя самата* е определена като такава. Добре де, винаги си бе знаела, че е малко по-различна от останалите. Отдавна преживяваше странни неща. Когато беше петгодишна, видя окъсана жена да проси на един уличен ъгъл. Беше ѝ домъчняло за нея толкова силно, че съзнанието ѝ някак успя да завземе тялото на старицата и Аманда всъщност *почувства* страданието на жената. Беше се случвало и друг път. Винаги когато изпиташе силно съчувствие към някого, тя се *превръщаше* в него. Беше страшно дразнещо.

Нямаше да бъде толкова лошо да е крадец на тела, ако можеше да си избира телата, които краде. За нещастие не можеше просто да щракне с пръсти и да стане Мис Тийн Америка. Първо трябваше да изпита жалост. А не беше лесно да изпита съжаление към някой като как ѝ беше името на онази, която спечели Олимпийските игри. Вместо това Аманда се бе превърнала в едно момиче, което го блъсна кола; в изтормозена съпруга; в момче, с което хулиганите вечно се заяждаха. И в Трейси Девън.

Добре де, всичко това си беше доста странно, но не смяташе, че мястото ѝ е в класа на откачалките. От Трейси насам не беше краля ничие тяло, а колкото по-дълго време се въздържаше от съжаление към някого, толкова повече намаляваше вероятността отново да изпита

онова усещане. Само ако можеше да убеди мадам в това и да се освободи от Света на чалнатите...

Мислите ѝ бяха прекъснати от тихия писък на Бритни.

— Олеле! Не се обръщайте, Кен Престън идва насам.

Софи, естествено, пренебрегна предупреждението на Бритни и се обърна.

— Много е *готин* — отбеляза тя.

Безспорно бе и дори Нина нямаше какво да възрази. Когато едно момче бе високо и широкоплещесто, когато копринената му пясъчно руса коса падаше върху изумруденозелени очи, когато имаше сладки трапчинки и квадратна челюст, момчето бе истински желано. До преди два месеца Кен бе звездата на футболния отбор на „Медоубрук“, когато претърпя някакъв инцидент, ала той все така си изглеждаше като атлет и само това имаше значение.

Аманда го наблюдаваше с интерес. Още не ги бе забелязал, но ако продължаваше да върви в същата посока, щеше да мине точно край тяхната маса. О, да, Кен Престън беше много сладък и много желан от момичетата в гимназия „Медоубрук“. И Кен Престън посещаваше часовете за деца с дарба, заедно с Емили Сандърс, Чарлс Темпъл и Аманда Бийсън.

Когато се приближи, момичетата веднага отвърнаха погледи от него и се взряха едно в друго. Щом стигна до тях, Нина попита високо:

— Някой иска ли доматиите ми?

Гласът ѝ привлече вниманието му, ала той не погледна към Нина.

— Здравсти, Аманда.

— Здравсти, Кен — отвърна тя.

Той отмина и Аманда се възгордя от възхищението на приятелките си.

— Мисля, че те харесва — развълнувано рече Софи.

Нина обаче завъртя очи.

— Защото ѝ каза здрасти?

— Е, мен не ме заговори — унило додаде Бритни.

— Миналата пролет дойде на купона ми при басейна у дома, а дори не ме помни — добави и Софи.

— Е, аз го виждам всеки ден — обясни им Аманда. — Той също е в класа за деца с дарба.

С доволство загледа как Нина зяпва.

— Шегуваш се!

Аманда се усмихна.

— Аз искам доматиите ти.

Докато солеше салатата, тя забеляза още две от съученичките си от специалния клас, които минаха между масите. Този път обаче ѝ се прииска да се скрие под масата, за да не я видят. Да поздрави Трейси Девън и Джена Кели *нямаше* никак да впечатли приятелките ѝ.

За щастие двете момичета поеха в друга посока и Аманда въздъхна с облекчение. Добре, може и да беше снобка и повърхностна, ала няма имаше друг избор? Сега, повече от всякога, трябваше да пази репутацията си.

3

В понеделник след обяда Аманда се забави сама в тоалетната, като разресваше косата си и нанасяше слой след слой гланц, докато устните ѝ не станаха нетърпимо лепкави. Сетне използва кърпичка, за да го избърше и започна наново. Убиваше време — нещо, което правеше всеки ден след обяда в училище. Всъщност предпочиташе да стои в столовата, ала когато биеше звънецът всички ученици трябваше да излязат, за да може децата от следващото междучасие да влязат и да заемат местата си. Затова на нея ѝ се налагаше да прекарва оставащите преди следващия ѝ час осем минути в тоалетната.

Причината не беше единствено, че не ѝ се ходеше в следващия час. Искаше да прецени много добре кога да излезе от тоалетната, така че да влезе в стая 209 с биенето на звънеца. Не искаше да закъснява, понеже това щеше да ѝ донесе черни точки и да ѝ спечели наказание след часовете. Ала ако стигнеше преди звънеца, щеше да ѝ се наложи да си говори със съучениците си, а това бе непоносима мисъл.

В другите часове обичаше да общува с останалите деца, преди звънецът да бие. Ала не гореше от желание да си говори с никой от класа за деца с дарба. Не, това не беше съвсем вярно — нямаше нищо против да си говори с Кен Престън, ала той също пристигаше в последната минута. Навярно като нея самата се чувстваше унижен да бъде там.

Днес обаче разпределянето на времето ѝ не бе съвсем прецизно. Щом влезе в класната стая, погледна часовника и забеляза с ужас, че остава някъде около половин минута, преди да бие звънецът — достатъчно, че Треиси Девън да се обърне към нея и да се опита да завърже разговор.

— Просто ми хрумна, че би искала да знаеш, че момичетата вече са по-добре.

Аманда я погледна неразбиращо.

— Ъ?

— Седморката на Девън. Сестрите ми. — Трейси се усмихна. — Може би трябва да кажа *нашите* сестри. Нали си спомняш, миналата седмица ти казах, че са болни от шарка.

— О, да бе, вярно... — рече Аманда, докато всъщност си мислеше: „Моля те, звънец, бий сега.“

— Вече имат само по няколко пъпки — продължаваше Трейси.

— Хубаво — измънка Аманда, отказвайки да срещне погледа на съученичката си.

Най-сетне звънецът би и вече не можеха да говорят.

Аманда никога нямаше да признае пред Трейси или пред някого друго, че всъщност наистина се интересува от добруването на седемзначките. Докато живееше в тялото на Трейси, тя едва ли не се радваше на времето, прекарано с малките сладки момиченца. Ала това бе тогава и, ако я питаха сега, вече всички връзки бяха прекъснати след връщането ѝ в собственото ѝ тяло.

Нима Трейси никога нямаше да се откаже, зачуди се тя. Само защото бе населявала тялото ѝ за известно време, съученичката ѝ явно си въобразяваше, че помежду им има някаква специална връзка. Откакто Девън си бе върнала тялото, се държеше, сякаш двете са приятелки — как ли пък не!

Е, Трейси наистина вече не беше толкова смотана, колкото преди Аманда милостиво да я преправи. Но и несъмнено не бе от нейната класа, и сега, когато собственото ѝ положение в обществото бе застрашено, Аманда не можеше да си позволи другите да видят, че се държи приятелски с Трейси Девън.

Същото се отнасяше и за Джена Кели. Когато беше Трейси, Аманда бе принудена да се сприятели с Джена. И, добре де, може би наистина смяташе, че бунтарката е поне мъ-ъ-ъничко интересна. Ала Джена не стоеше по-високо от Трейси в пирамидата на популярността — и двете дори не се доближаваха до готините, а Аманда не бе в позиция да се занимава с благотворителност.

Мадам стана от стола си и ги прикани за внимание. Дребничката тъмнокоса жена огледа класа като овчарка, наблюдаваща стадото си — благо, но зорко.

— В петък ви помолих да опитате да си спомните кога за пръв път узнахте, че имате дарба — рече учителката. — Някой иска ли да започне?

Защо въобще си правеше труда да ги пита, зачуди се Аманда. Поне в това единствено отношение класът им не се различаваше от останалите — никой никога не искаше доброволно да заговори.

Мадам въздъхна.

— Всички ще трябва да разкажете домашното си рано или късно. — Никой обаче не изяви желание и мадам се предаде: — Чарлс, ти ще започнеш. Кога за първи път узна, че имаш дарба?

Всички очи неспокойно се обърнаха към момчето в инвалидната количка. Когато някой принуждаваше Чарлс да прави нещо против волята си, той можеше да се разстрои. А когато Чарлс се разстройваше, имаше опасност да сътвори торнадо в класната стая. Не само можеше да създаде бъркотия, но и да запрати току-що подострен молив в нечие око. Това все още не се бе случвало, ала всички знаеха, че е възможно.

Мадам обаче беше работила с Чарлс върху упражнения за волеви контрол и сякаш момчето бе постигнало някакъв резултат.

Не че съученикът им изглеждаше доволен, ала поне часовникът не падна от стената, електрическите крушки не гръмнаха, а и Чарлс явно имаше намерение дори да отговори на въпроса.

— Не съм съвсем сигурен. Мисля, че винаги съм умеел да премествам разни неща. Майка ми казва, че когато съм бил бебе и съм бил гладен, съм карал бутилката сама да се озове при мен в люлката.

— Но кога е първият момент, в който ти самият си спомняш да си ползвал дарбата си? — попита учителката.

Чарлс се отплесна да разказва дълга и сложна история — нещо за това, че провалил бейзболната игра на по-големия си брат, защото пращал всяка ударена от него топка право в ръкавицата на състезателя, който подавал топките. Отегчена, Аманда за милионен път се зачуди защо мадам ги кара толкова много да говорят за глупавите си дарби. Какъв беше смисълът?

Учителката вечно им повтаряше, че ако обсъждат способностите си, ще започнат да ги разбират, а ако ги разбират, ще се научат да ги управляват. Може би някои от другите ученици имаха нужда да говорят за това, ала Аманда бе съвсем наясно как да управлява своята „дарба“ — само дето въобще не я приемаше за дарба, а за нещо като лош навик. Всичко, което трябваше да прави, бе да избягва чувствата на състрадание, насочени към друг освен към нея самата, и никога

повече нямаше да се сблъска с опасността да се озове в нечие чуждо тяло. Вместо да съчувства на хората, тя им се подиграваше.

От време на време я жегваше чувство за вина, докато се присмиваше на някой съученик. Ала когато се случеше нещо такова, просто си припомняше колко ужасно бе да се събуди като Трейси Девън, след това зловните забележки сами ѝ хрумваха безпроблемно.

Чарлс най-сетне приключи историята си и мадам посочи Сара Милър. Като се имаше предвид каква е специалната дарба на Сара и как момичето никога не я демонстрираше, Аманда всъщност бе любопитна да чуе разказа ѝ. Сара имаше красиво сърцевидно лице и къса черна къдрава коса и изглеждаше толкова сладка, че бе много трудно човек да си представи, че притежава най-опасния талант.

Беше много примерна ученичка и си бе подготвила бележки за това домашно, които попрегледа, преди да заговори:

— Бях на шест години и родителите ми се караха много. Не че си посягаха или нещо такова, просто се караха и спореха, но бяха много шумни. Една нощ не спираха и не спираха, а аз не преставах да си мисля: „Спрете, спрете, спрете...“ и те ме послушаха.

Мадам вдигна вежди.

— Възможно ли е да е било просто съвпадение?

Сара изглеждаше смутена.

— Може би... само че да ги принудя да млъкнат не ми бе достатъчно. Когато осъзнах какво мога да правя, ги накарах да се прегърнат. Сетне пратих майка ми в кухнята, за да направи пуканки, и накарах татко да пусне телевизора, а после всички се настанихме на дивана, за да гледаме „Магьосникът от Оз“.

Обади се Чарлс:

— Уха! Такава си късметлийка. Аз мога само *предмети* да карам да се движат. А ти можеш да принудиш хората да правят каквото ти искаш.

На Аманда не ѝ се стори, че Сара се чувства като късметлийка. Мадам явно си мислеше същото, защото се вгледа в момичето с необичайно съчувствено изражение на лицето.

— Щастлива ли беше? — тихо попита учителката.

— Първоначално да... но след това се уплаших. Понеже осъзнах какво мога да върша... — Сара потрепери и умолително погледна мадам. — Налага ли се да продължавам да говоря за това?

— Не, достатъчно е. За момента. Емили, ти кога за пръв път разбра, че можеш да виждаш бъдещето?

И Емили не изглеждаше да гори от желание да говори. Тя си свали очилата, избърса ги с кърпичка и отново си ги сложи. Сетне заизвива кичур от дългата си права кестенява коса и измънка нещо.

— Говори по-силно, Емили — настоя учителката.

Съученичката им заговори съвсем мъничко по-високо:

— И преди съм говорила за това в час.

— Разкажи ни отново. — Тонът на мадам бе благ, но твърд.

Аманда направо не можеше да повярва, че учителката ще принуди горката Емили отново да разкаже тази ужасяваща история. Дори *тя самата* трябваше да признае, че разказът е доста потискащ. Нима мадам мислеше, че това някак ще накара момичето да се почувства по-добре по отношение на дарбата си?

Емили изпълни наставлението:

— Бях много малка, на около пет години. Беше сутрин и баща ми всеки момент щеше да излезе за работа. Спомням си, че носеше костюм и куфарче. Получих видение, че една кола ще го блъсне точно пред къщата ни, но не му казах. И една кола, която се движеше с превишена скорост, наистина го блъсна и той загина.

Аманда зърна сълзите, напирасци в очите на Емили зад дебелиите стъкла на очилата. Дълбоко в себе си почувства съжаление към съученичката си и веднага се обезпокои. Трябваше моментално да предприеме нещо или щеше да се озове в тялото на това отвеяно момиче.

— Не трябва да се чувстваш виновна — бързо заговори тя. — Не е твоя вината.

— Чувствам се ужасно, защото не му казах за видението си — отвърна Емили.

Аманда махна с ръка, сякаш за да пропъди тази мисъл настрана.

— Трябва да го преодолееш. Ти нали сама каза, че това е бил първият път, когато си получила видение. Нямало е как да знаеш, че виждаш бъдещето.

Емили прошепна нещо.

— Говори по-силно, Емили — повтори ѝ мадам.

— Ами ако... ами ако не е било първият път?

Мадам, изглежда, се впечатли.

— Какво искаш да кажеш?

— Не спирам да се чудя... възможно е да съм получавала видения и преди това. Ето например спомням си един ден преди този случай, когато майка ми каза, че отива да пече блат за торта, а аз видях в съзнанието си образа на изгоряла торта, после майка ми забрави блата в печката и той изгоря. Спомням си един друг път, когато видях хората, които щяха да се нанесат в съседната къща още преди тя да бъде продадена... — Сега вече гласът на момичето трепереше. — Ами ако бях предупредила баща си за видяното в бъдещето? Можех да му спася живота!

Джена също се обади:

— Емили, ти си била петгодишна! Не си разбирала какво е в главата ти.

— Не можеш да се обвиняваш — каза и Треиси. — Дори да беше казала на баща си, че ще го блъсне кола, защо си мислиш, че той щеше да ти повярва? Та кой слуша малки деца, които правят предсказания?

— Прави са, Емили — успокой я и мадам. — Не ти си виновна за смъртта на баща си.

— Просто ми се иска да знам какво мисли и *той* — рече Емили.

И тогава тя внезапно и рязко пое въздух, наведе се напред и потупа по рамото седящото пред нея момче.

— Кен, ти говориш с мъртвите, нали? Възможно ли е да опиташ да откриеш баща ми и да го питаш дали ми се сърди? И да му кажеш, че съжалявам, че не съм го предупредила?

Веждите на Кен се свъсиха, щом момчето се обърна назад и я погледна.

— Аз не говоря с мъртвите, Емили. Те говорят на *мен*!

— Ти не им ли отвърщаш? Никога ли не си завързвал разговор с някого от тях?

— Да не откачи? — възкликна Кен. — Не искам да ги поощрявам, искам да спрат!

Аманда слушаше спора с интерес. Стана ѝ ясно, че Кен не обича дарбата си, също както тя самата не обичаше своята.

— Но ако само опит...

— Емили! — намеси се и мадам. — Това е неуместно. Както добре знаеш, има хора, които биха ни използвали, ако узнаят за

дарбите ни. *Ние* обаче не се използваме един друг. Кен, ще ни разкажеш ли кога за пръв път те заговори мъртъв човек?

Кен се сви на стола си.

— Наистина, не си спомням.

Чарлс го зяпна невярващо.

— О, ама моля те. Не си спомняш първия път, когато мъртвец ти е проговорил?

Кен не го погледна, докато му отговаряше.

— Не. Ъм, предполагам, че ми говорят, откакто съм се родил, така че не съм забелязал.

Малкият Мартин Купър също попита:

— Какво е чувството да чуваш умрелите хора? Да не би да е, все едно имаш духове в главата?

Изражението на момчето бе уплашено, сякаш Мартин се боеше, че призраците ще изскочат от главата на Кен и ще погнат *него*.

— Не е забавно — кратко отговори Кен.

— Сега някой мъртъв говори ли ти? — попита и Трейси.

Момчето трепна.

— Леле, казваш го, сякаш съм луд и чувам гласове. Не. Може би. Не знам, не слушам.

Аманда не му вярваше и смяташе, че и мадам не му вярва. Всъщност на нея така или иначе не ѝ пукаше. Бе прекалено заета да мисли за Кен по друг начин. Като за гадже.

Че защо не? Той беше сладък, беше готин и приятелките ѝ щяха да се впечатлят, ако тръгне с него. Дори на Нина щеше да ѝ се наложи да я уважава. Да бъде с някой като Кен Престън определено щеше да я върне на върха. А и не че тя щеше да страда по време на процеса на сближаване с него...

— Аманда? Ти на колко години беше, когато ти се случи за пръв път?

Тя заразказва историята за просякинята, която беше срещнала, когато бе петгодишна. Докато говореше, наблюдаваше Кен. Може би той щеше да се впечатли от факта, че тя не бива да съжалява никого. Ала момчето изобщо не я слушаше.

Не разказа за епизода, когато бе Трейси Девън — не можеше да понесе мисълта, че Кен ще си представя старата Трейси и ще я свързва

със собственото ѝ лице. Дори сега новата и подобрена Трейси не бе от нейната класа.

Тогава точно Девън вдигна ръка и сърцето на Аманда подскочи. За щастие обаче бе време за звънеца.

— Утре ще чуем и теб, Трейси — каза мадам. — И Джена и Мартин.

— Ами Картър? — пожела да узнае Чарлс.

Мартин се разсмя и мадам му хвърли предупредителен поглед. Сетне учителката се вгледа в момчето, което никой не познаваше.

— Картър, утре ще ни разкажеш ли историята си? — попита го тя.

Отговор на въпроса ѝ не последва и, също като останалите, Аманда не се изненада. Никой от тях не знаеше дали момчето въобще има дарба. Откакто бе в „Медоубрук“, той не беше проговарял. Никой ме знаеше и истинското му име. Един учител го бе намерил да се скита на улица „Картър“. Момчето не само бе нямо, но и явно имаше амнезия. Картър бе пълна и неразгадаема мистерия, което значеше, че е много странен, и Аманда предположи, че това е и причината да го включат в този клас. С останалите откачалки.

Та кой въобще би повярвал, че Аманда Бийсън има нещо общо с някой като Картър Стрийт^[1]? Направо бе противно. Трябваше да се махне от тук. И нямаше да навреди да има партньор, който да ѝ помогне да замисли и да осъществи нейното, *тяхното*, освобождение.

Мястото, на което седеше, бе по-близо до вратата, отколкото това на Кен, затова щом звънецът би, тя избърза навън и причака съученика си. Веднага щом момчето излезе, тръгна редом с него и го заговори небрежно:

— Разбирам го, Кен.

— Ъ?

— Онова, което каза в час днес. Разбирам го.

Той я изгледа объркано.

— И на теб ли ти говорят мъртви хора?

— Не, имах предвид, че и аз не искам дарбата си.

— Ами... — Той извърна поглед и тя разбра. Претъпканият коридор не беше мястото да обсъждат нещо толкова лично.

— Мислех си, че можем да си поговорим за това някой път — подметна.

В изражението му нямаше абсолютно никакъв ентузиазъм.

— Не говорим ли за това всеки ден в час?

— Да, но аз имах предвид само ти и аз... — гласът ѝ отслабна, защото той се намръщи.

Дори не бе сигурна, че я чу.

— Трябва да вървя — внезапно каза Кен и изчезна в мъжката тоалетна.

Аманда си помисли, че е възможно наистина да има нужда да отиде до тоалетната. Защо да не иска да излезе с нея? Тя беше красива, беше харесвана — повечето момчета щяха да се поласкаят, ако флиртува с тях. А и Кен наистина я целуна веднъж — миналата пролет на тържеството край басейна в дома на Софи. Разбира се, това не *значеше* нищо. Навярно някои от другите момчета на партито го бяха предизвикали да го направи, защото онзи ден всички се държаха доста глупаво, но все пак...

Може би наистина не я чу. Някой от онези мъртъвци може би се опитваше да му привлече вниманието. Ала тъкмо заради това той *трябваше* да я изслуша. Щом тя можеше да се *отърве* от своята дарба, вероятно можеше да му помогне да прогонят и неговата.

Останалите „деца с дарба“ бяха откачалки. Аманда и Кен бяха готини. Мястото им бе един до друг — и освободени от този клас.

---

[1] Street — улица (англ.) — Бел.прев. ↑

4

Джена напусна Бруксайд Тауърс едва преди два дни, ала блоковете вече ѝ се струваха още по-мрачни и неприветливи и нямаша нищо общо с дом. Много се радваше, че Трейси и Емили предложиха да я придружат след училище. Е, тя, естествено не им каза, че им е благодарна.

— Знаете ли, мога и сама да се справя — заяви им. — Не знам защо и вие идвате.

Трейси се обърна към Емили и ѝ обясни:

— По такъв начин Джена казва „Благодаря!“.

Джена не ѝ обърна внимание и додаде:

— И ако асансьорът не работи, ще съжалявате. Живея на петия етаж.

— Не можеш сама да пренесеш всичко — отвърна ѝ Трейси и сетне се обърна към Емили. — Забравила си е дъждобрана, халата, въобще много неща. Дори нещата за училище.

— Грешка на подсъзнанието — коментира Емили.

— Това пък какво е? — попита Джена, като се съмняваше, че е нещо, което човек носи под дрехите си.

— Това е, когато си мислиш, че правиш нещо несъзнателно, но в действителност за постъпката ти има подсъзнателна причина. Ето, ти например си *забравила* нещата си за училище, защото не обичаш училището.

Това бе една от интересните страни на Емили, замисли се Джена. Момичето може и да се държеше отвейно и блуждаещо, ала изведнъж казваше нещо наистина умно, като това сега.

— И не се тревожи за асансьора — добави Емили. — Работи.

А това бе друго странно, но интересно нещо в съченичката им.

— Не мога да повярвам, че хвърляш на вятъра дарбата си с предсказания за такива глупави неща — впечатли се Джена.

— Знам — унило рече Емили. — Но те просто ми се явяват. А когато се *опитам* да предскажа нещо, то пък излиза неточно. Но

ставам все по-добра. Миналата седмица познах четири от седем прогнози за времето.

Оказа се права и за асансьора. Когато се качиха на петия етаж, Джена се поколеба.

— Какво става? — попита я Трейси.

Не можеше да им каже истината, а тя бе, че се опасява да не би майка ѝ да се е отказала, да е напуснала рехабилитационния център и сега да е припаднала на пода в дневната.

— Нищо — отвърна. Слава Богу, че *те* не можеха да прочетат *нейните* мисли. — Апартаментът е в дъното на коридора.

Скърцайки със зъби, тя тръгна напред, а приятелките ѝ я последваха. За нейно облекчение жилището се оказа празно.

— Чувала ли си се с майка си? — попита я Емили.

Момичето поклати глава и ги въведе в стаята си.

— На хората в центъра не им е позволено да контактуват с никого отвън. Предполагам, че е добре. — Джена като че ли долови нещо в мислите на Трейси, затова ѝ каза: — Добре де, може и просто да си мечтая, но имам право да се надявам, нали?

— Ей, ти ми обеща! — ядно възкликна Трейси.

— Съжалявам, забравих — излъга Джена, после отвори едно чекмедже и започна да хвърля неща върху леглото.

— За какво говорите? — пожела да узнае Емили.

— Джена обеща да не ми чете мислите, докато живее у нас — обясни Трейси.

— Просто прави като мен — предложи Емили.

— Какво правиш ти? — попита Девън.

— Не знам, но Джена никога не чете моите мисли.

Джена се усмихна.

— Това е, защото не смятам, че някога мислиш нещо, което си заслужава вниманието.

— Ха-ха, много смешно — рече Емили и взе чехлите на приятелката си. — Къде ще приберем всичко това?

Трейси извади от раницата си няколко празни чанти и момичетата започнаха да ги пълнят. Емили вдигна някаква тетрадка и внезапно спря.

— Това записките ти от часовете в специалния клас ли са?

Джена погледна тетрадката и отвърна:

— Да. Защо?

— Защото току-що получих видение за следващото ни домашно. Трейси я погледна заинтригувана.

— Значи, ако докоснеш нещо, това ти помага да получаваш видения?

— Не знам, никога не ми се беше случвало досега. — Момичето въздъхна. — Има толкова много неща, свързани с дарбата ми, които не разбирам.

— И при мен е същото — успокой я Трейси. — Сега, когато не се чувствам пренебрегвана, не знам как да се накарам да изчезна.

— А аз защо не мога да чета мислите на всички хора? — зачуди се и Джена. После се обърна към Емили: — Какво ще бъде домашното? Не че ме интересува — бързо добави. — Най-вероятно няма да го направя.

— Мадам ще ни накара да помислим как бихме могли да използваме способностите си в някоя професия.

— Супер — изръмжа Джена, докато ровеше из бельото си, търсейки нещо без дупки. — Тогава предполагам, че мога да стана фокусник. Нещо от сорта на „Намислете си едно число и аз ще позная какво е то.“

— Можеш да станеш психолог — предложи ѝ Трейси. — Определено дарбата ти ще ти помогне да разбираш какво мислят хората.

— Или пък полицай — намеси се Емили. — Винаги ще знаеш кога някой те лъже и ще успяваш да разкриваш престъпленията.

— Ако имах способността да ставам невидима, когато си поискам, можех да стана детектив — рече Трейси. — Или шпионин! Това щеше да е страхотно!

— Аз искам да работя нещо, което помага на хората — каза Емили. — Ако можех да предричам природни бедствия, като земетресенията, щях да предупреждавам хората да се евакуират, преди бедата да се случи.

— Никой няма да ти вярва — каза ѝ Джена. — Ще си като Чикън Литъл, който тича и крещи: „Небето пада.“ Можеш ли да предскажеш какво ще ми се случи тази седмица на мен?

— Да видим... — Емили сбърчи чело и затвори очи. След миг рече: — Ще срещнеш висок, тъмен и красив непознат.

Трейси се разсмя.

— Звучиш като някоя от онези лъжливи циганки гледачки на панаира.

— Не, наистина, видях го — настоя Емили и изражението ѝ се промени.

— Какво? — попита я Джена.

— Той ще те заплаче.

— О, моля-я-я те! — изсумтя Джена. — Денят, в който някое тъпо момче ме заплаче... Знаеш ли, Ем, ако имах твоята дарба, щях да я използвам, за да стана професионален комарджия и да спечеля пари. При конни надбягвания например, щях да знам на кой кон да заложа. Или щях да предвидя следващите печеливши числа от тотото.

Емили примигна.

— Като Серена.

— Ох, да бе. — Джена почти бе забравила за ужасната стажантка, която опита да принуди Емили да направи точно това. — Извинявай. — После се обърна към Трейси: — Ако можех да ставам невидима, щях да следвам известни хора и да видя какъв е истинският живот, който водят. Няма ли да е страхотно да се мотаеш с Бритни Спийърс? Или с принц Уилям?

— Това не е точно професия — възрази Трейси, — освен ако не пишеш клюкарски статии.

Ненадейно почукване на входната врата накара трите момичета да се извърнат и да погледнат натам.

— Очакваш ли някого? — попита я Трейси.

— Не — отвърна приятелката ѝ, излезе от стаята и се запъти към вратата.

— Тогава не отваряй! — викна Трейси.

Джена надзърна през шпионката. За нещастие тя не бе почиствана от... ами, навярно никога не бе почиствана. Затова и момичето не успя да види много — само това, че някой доста висок и с тъмна коса стои от другата страна на вратата.

— Кой е? — попита тя.

— Извинете ме — отвърна мъжки глас, — търся Барбара Кели.

— Няма я у дома.

Трейси се появи зад рамото ѝ и изсъска:

— Ако не го познаваш, не го пускай вътре.

Мъжът отвърн явно я чу, защото отвърна:

— Който и да каза това, е напълно прав. Никога не отваряй вратата на непознати. Ще дойда друг път.

Фигурата изчезна и Джена се обърна към любопитните си приятелки.

— Може да е някой за сметките — предположи тя. — Или продаваше нещо. Никога преди не съм го виждала.

— Огледа ли го хубаво? — попита Емили.

— Не. Беше висок, имаше тъмна коса... Защо се смееш така?

— Защото бях права с предсказанието си! Току-що срещна висок, тъмен, хубав непознат.

— Не можах да видя дали е хубав — отбеляза Джена.

Емили въздъхна.

— Е, но беше висок и тъмен и беше непознат. Така че уцелих три от четири. Не е зле. — Сетне изражението ѝ отново се промени и момичето потрепери.

— Сега пък какво има? — попита я Джена.

— Просто имам лошо предчувствие за него. Като че ли може да е лош човек.

— В това няма смисъл — заяви Трейси. — Ако беше крадец или нещо такова, нямаше да каже на Джена да не отваря вратата.

— Права си — призна приятелката им. — Виждате ли? На мен не може да се разчита. Получавам видения, ала много пъти не разбирам какво значат.

— Жалко, че не може да смесим дарбите си и да работим заедно — заключи Трейси. — Джена можеше да прочете твоето съзнание и да разгадае какво виждаш в главата си.

— Тя не може да прочете съзнанието ми — напомни ѝ Емили.

— Не съм казала това — този път възрази Джена. — Просто никога не съм опитвала.

— Опитай сега — накара я Емили. — За какво си мисля?

Джена затвори очи и се съсредоточи. После се намръщи.

— За нищо. Празна си като Картър Стрийт.

Емили се засмя.

— Просто си представих, че пред мислите ми се издига стена.

— О-о-о, нека и аз опитам! — развълнувано викна Трейси. — Джена, опитай да прочетеш моето съзнание.

— Нали ме накара да не го правя.

— Добре де, освобождавам те от обещанието ти за минутка.

Старт.

Джена се почувства като цирков артист, изръмжа, но как да откаже на човек, който ѝ осигурява дом за цели две седмици? Затова отново затвори очи.

Не ѝ се наложи много-много да се съсредоточава, за да види мислите на Трейси.

— Мислиш си за вечерята днес и се надяваш да има спагети с кайма.

Трейси направи физиономия.

— Но и аз вдигнах стена, точно както Емили. Тухлена стена! Защо при мен не се получи?

— Аз откъде да знам — отвърна Джена. — Защо някои от предсказанията на Емили са верни, а други не са?

— Ние сме загадки — заключи Емили. — Не сме като останалите хора. Имаме странни дарби, които не разбираме, затова и не можем да очакваме да сработват през цялото време, докато не научим повече за тях.

Ето как за пореден път отнесената и разпиляна в мислите си ясновидка направи интелигентно заключение. Те наистина бяха загадки, всички те, хрумна ѝ на Джена.

А ако ставаше дума за нея самата, харесваше ѝ да е загадка. Това означаваше, че животът е пълен с изненади.

Когато на следващия ден пристигна в училище, Аманда отиде в канцеларията на директора. На гишето работеше една ученичка на име Хедър, която миналата година бе в класа ѝ по геометрия. Хедър не беше смотана, но и не бе от най-харесваните, затова и Аманда беше съвсем сигурна, че може да я накара да ѝ направи една услуга.

Оказа се права и след като благосклонно прие комплимент от съученичката си за новите си жълти обувки с висока платформа, тя си тръгна от канцеларията с копие от програмата на часовете на Кен. Сетне така организира деня си, че *случайно* да се натъкна на момчето по различно време между часовете.

Първите два пъти той дори не я видя. Третия път я зърна и, когато тя го поздрави, ѝ отвърна „здрассти“, но не спря да си говорят. Четвъртия път, когато Аманда опита да завърже разговор, той заяви, че е зает и забързано се отдалечи.

В това нямаше никакъв смисъл. Нима бе възможно — ама наистина възможно — да не я харесва? Трудно бе за вярване, но реши, че ще използва всички възможности да се сближи с Кен.

За пръв път, откакто започна да посещава тези часове, забърза към стая 209. Знаеше, че Кен няма да е там, защото той винаги пристигаше в последната минута. Обаче имаше някой друг, с когото искаше да се види — някой, който можеше да ѝ помогне да се сближи с Кен.

Като най-примерна ученичка Сара вече бе заела мястото си, когато Аманда влезе в стаята. Който и да седеше пред съученичката ѝ, още не бе дошъл, затова тя се настани на празното място. Сара я изгледа изненадано.

— Здравей, Аманда.

Аманда се помъчи да си припомни дали някога беше говорила с момчето. Не можа да се сети, но се усмихна широко и опита да се държи така, все едно всеки ден си бърбеха.

— Здрассти, Сара. Как си?

Сара бързо се възстанови от смущението си.

— Добре. А ти?

Аманда направи скръбна физиономия.

— Не много добре.

За Сара се говореше, че е мила и проявява разбиране, и ето че го доказва с думите и с притесненото си изражение:

— Какво се е случило?

— Кен — тъжно каза Аманда. — Нали знаеш Кен Престън от нашия клас.

— Какво се е случило с Кен?

— Ами той е толкова свенлив...

— Така ли? Не бях забелязала.

Аманда бързо продължи:

— Е, да, обаче е, и аз знам, че иска да ме покани на среща, но е прекалено срамежлив. Може би можеш да му помогнеш.

Сара изглеждаше объркана.

— Какво мога да направя аз?

— Ти имаш специалната дарба със силата на мисълта си да караш хората да правят разни неща. И си мислех, че можеш да го накараш да ме покани да излезем. Нищо грандиозно, просто нещо като посещение на кино или игра на миниголф.

Сара просто я зяпаше, останала без думи. Очите ѝ се ококориха.

— Само този път — увери я Аманда. — Убедена съм, че ако веднъж остана с него насаме, той ще се отърси от стеснителността си. Би ли направила това за мен? Тоест, за него?

Сара поклати глава.

— Не мога, Аманда.

— Разбира се, че можеш. Имаш дарбата.

— Май че трябваше да кажа: „няма да го направя“. Аманда, моята дарба е опасна. И единственият начин да се справям с нея е, като изобщо не я ползвам.

— Но това е глупаво! — възкликна Аманда. — Та това е просто една среща. Как може да е опасно?

— Не за това става дума, Аманда.

Аманда се намръщи. Не ѝ пукаше за какво става дума.

Сара обясни какво има предвид:

— Преди си фантазирах, че мога да отида на Олимпийските игри и да помагам на състезателите по фигурно пързаляне да не падат. Но сега вече знам, че да правя добри дела може да бъде също толкова опасно, както ако правя лоши неща. Защото едно нещо може да доведе до друго. Разбираш ли ме?

— Не. Виж, Сара, ако направиш това за мен, можем да станем приятелки. Може да седиш на нашата маса на обяд.

Аманда знаеше, че масата, на която седи заедно с Бритни, Софи, Нина, Кейти и останалите, е смятана за най-хубавата в столовата. Хедър от канцеларията щеше да *убие* за шанс да седне на тази маса.

Ала Сара не бе Хедър от канцеларията.

— Съжалявам, Аманда. Просто не мога.

Изглежда, сякаш наистина го мислеше. Аманда промени изражението на лицето си в гримаса, която се надяваше да изглежда заплашителна.

— Сара, нали помниш каква е моята дарба?

— Разбира се, че помня. Ти вчера говори за нея.

— Ами ако открадна тялото ти и принудя Кен да ме покани на среща? Имам предвид мен — Аманда — не мен, докато съм в теб.

Сара ни най-малко не изглеждаше притеснена.

— Първо трябва да изпиташ съчувствие към мен, Аманда. А ти не го изпитваш, нали?

Права беше. Сара не бе най-готиното, най-хубавото или най-харесваното момиче в „Медоубрук“, но изобщо не бе жалка. Аманда изостави идеята да я използва. Трябваше да намери друг начин да стигне до Кен.

Останалите ученици вече идваха, затова тя се върна на своето място. Както винаги Кен дойде последен и отново имаше разсеяно изражение на лицето си. Дори не опита да привлече вниманието му. Какво да направи? Все трябваше да има някакъв начин.

Звънецът би, часът започна и мадам каза на Трейси да разкаже историята си. Аманда не си направи труда да я слуша — знаеше историята наизуст, понеже преди време беше Девън. Трейси била щастливо дете и после майка ѝ родила седемзначките. Трейси била пренебрегвана и затова започнала да изчезва, дрън-дрън-дрън. Аманда си драскаше по листа, опитвайки се да измисли как да привлече

вниманието на Кен. Какво щеше да стане, ако отиде в дома му, почука на вратата и помоли да го види...

— Аманда?

Тя се озърна.

— Да, мадам?

— Нищо ли няма да кажеш на Трейси? — Учителката я гледаше строго. — Явно не си внимавала. Трейси ти благодари, че си й помогнала да се научи да отстоява себе си.

Сара се извърна да я погледне със стреснато изражение, сякаш се изненада, че е възможно Аманда да направи нещо добро за друг човек. Джена също я гледаше, но се усмихваше — заради способността си да чете мисли тя беше узнала, че Аманда се е преместила в тялото на Трейси. И Джена знаеше чудесно, че Аманда не се бе опитвала да подобри живота на Трейси, а само своя живот за времето, в което беше принудена да бъде Девън. Но Аманда се интересуваше от реакцията на един-единствен човек.

Погледна към Кен. Той се взираше навън през прозореца, замислен или може би заслушан в думите на мъртвите хора, ала във всеки случай очевидно не бе чул разказа на Трейси. Какво облекчение.

— О, да. Ъ-ъ, добре. Тоест, за нищо. Както и да е.

Мадам посочи Мартин да разказва. Момчето, което изглеждаше поне с две години по-малко от тях, заговори с толкова дразнещ, ревлив гласец, че бе мъчно човек да го слуша.

— Случи се преди две години. Играех на забивки пред вкъщи.

Образът на недораслия Мартин, играещ на баскетбол, й дойде в повече, ала Аманда вече знаеше и не издаваше мислите си. Джена и Чарлс обаче нямаха нейния самоконтрол и се разсмяха. Мартин стисна юмруци.

Мадам почука по бюрото си.

— Веднага престанете! Мартин, спомни си упражнението. Затвори очи и брой обратно от десет.

Аманда се надяваше упражнението да не даде резултат. Никога не беше виждала Мартин да показва дарбата си. Щеше да е интересно да разбере дали момчето ще нападне човек в инвалидна количка. Колкото до Джена — Аманда нямаше нищо против да я види малко поразтърсена.

Мартин обаче се успокои и животното, или каквото и да дремеше в него, се усмири.

— Както и да е. Две момчета дойдоха и поискаха да играят с мен. Само че не ми подаваха топката и после не искаха да ми я върнат. Опитвах да си я взема обратно, но те бяха по-големи от мен. И ми се присмяха.

Повече не бе нужно да разказва. Всички знаеха какво се случва, когато Мартин подозира, че му се подиграват.

— Лошо ли ги нарани? — попита мадам.

— Едното от тях се измъкна. На другото му счупих ръката, но това беше всичко.

— Значи си успял да се възпреш — заключи мадам.

— Е, не точно. Но той толкова силно пицеше, че чувството ми премина.

Предполагаше се, че именно „чувството“ дава на Мартин силата на мечка или на някакво друго мощно животно. Във всеки случай, способността на момчето бе отвъд всичко, което нормален човек може да направи, пък бил той и огромен културист.

— И това е първият път, в който си спомняш да си усетил чувството? — попита учителката.

— Да. Но майка ми разказва, че когато съм бил на три години, баща ми е отнел някаква играчка от мен и аз съм го бутнал така, че е прелетял през цялата стая. Татко казва, че майка е сънувала, но никога след това не опита да ми вземе нещо, затова предполагам, че си е научил урока. Явно добре съм се справил за тригодишно дете.

— Това не е нещо, с което да се хвалиш, Мартин — смъмри го мадам. — Трябва да се научиш да насочваш и управляваш правилно силата си.

— Може би можеш да си намериш работа в бизнеса със събарянето на сгради някой ден — предложи Джена. — Обзалагам се, че ще си страхотен в срутването на постройки.

Мартин се замисли и рече:

— Предпочитам да събарям хора.

Сара ахна:

— Мартин! Това не е хубаво!

— Вината си е тяхна — оплака се момчето. — Хората винаги се заяждат с мен. Дребен съм и си мислят, че може да ме разиграват. Ако

не ме закачат, няма да изпитвам чувството и няма да бъда способен да ги нараня.

— Мартин трябва да поемаш отговорност за дарбата си — обясни му мадам. — Следващата, която ще ми разказва, е Джена.

За щастие момичето бе спасено от звънеца, но не обичайния за края на часа, а онзи, известяващ началото на съобщенията по интеркома. Звукът бе последван от безпътния глас на секретарката на директора:

— Моля Джена Кели да се яви в канцеларията.

Всички се вторачиха в Джена, която моментално премина в защита:

— Нищо не съм направила!

— Просто върви в канцеларията, Джена — рече учителката. — Друг път ще разкажеш своята случка.

„Късметлийка“ — помисли си Аманда. Много вероятно бе мадам да забрави, че Джена не си е изпълнила домашното, и никога да не я подкани да го направи. Съученичката ѝ не заслужаваше такъв късмет.

От друга страна обаче, Джена отиваше при директора, зарадва се Аманда. Никой не го викаха при директора за нещо хубаво.

6

Джена си блъскаше главата в опит да отгатне защо я привикват в канцеларията, понеже искаше да скалпи обяснение или извинение, за да ѝ се размине. По време на престоя си в „Медоубрук“ беше правила доста лоши неща, ала напоследък не бе нарушавала никое важно училищно правило. Не бягаше от училище — не и напоследък, не преписваше на тестовете. Като се замисли сега, беше се държала необичайно прилично през изминалите две седмици, дори не беше ходила в мола със Скънк и Слъг — хулиганите, с които се сприятели на улицата. Всъщност дори не ги беше виждала, откакто ги арестуваха за кражба.

Какво бе толкова страшно, че да я викат да излезе от час? Да не би да са проверили шкафчето ѝ и да са намерили нещо лошо? Добре де, беше разхвърляно, но в него нямаше скрити цигари или пък наркотици и алкохол. Едва ли щяха да я нарочат заради две шоколадчета „КитКат“.

Тогава ѝ хрумна нещо друго и ѝ прилоша. Майка ѝ... Да не би да се бе случило нещо с майка ѝ? Краката ѝ омекнаха и момичето внезапно спря. Това определено бе нещо, заради което можеха да те викнат от час, нещо като семеен проблем. Нещо наистина ужасно, като инцидент или... или по-лошо.

Майка ѝ. Тя бе слаба, беше алкохоличка, никога ме бе печелила награди от типа „Майка на деня“, но Джена я обичаше. И мисълта да я изгуби...

— Джена? Добре ли си?

Разтревоженият глас бе на господин Гонзалес — училищния наставник. След престоя си в изправителното училище Джена беше принудена да провежда редовно срещи с него. Той беше горе-долу мил, но тя бе вложила толкова усилия да го лъже по време на разговорите им, че сега не можа да му разкрие истината.

— Да. Добре съм. Просто отивам към, ъм...

— Кабинета на директора? — Той се усмихна. — Всичко е наред, знам за това. Ако по-късно искаш да поговорим, знаеш къде е кабинетът ми — рече той и отмина нататък.

Момичето го зяпна. Той знаеше, че я викат в канцеларията, и се усмихна. Значи нямаше начин да е в беда или да се е случило нещо лошо, като например майка ѝ да е пострадала. Явно бе нещо друго.

Тогава ѝ се прииска да се цапардоса. Защо не прочете мислите му? Така вече щеше да знае!

Тръгна бързо нататък по коридора, зави зад ъгъла и се качи по стълбите, за да стигне в крилото на администрацията. Когато влезе в канцеларията, секретарката я позна, ала поне този път на лицето ѝ не се появи укорително изражение. Жената грейна в усмивка срещу нея и вдигна телефона.

— Джена Кели е тук, господин Джаксън. — Сетне затвори телефона и ѝ каза: — Направо влизай, Джена.

Все още поразтревожена, тя се приближи към вратата и почука. Познат силен глас викна:

— Влизай, Джена.

Отвори вратата. Едрият директор седеше зад бюрото си и за пръв път, изглежда, се зарадва да я види. Пред бюрото му имаше две кресла и в едно от тях се бе настанил някакъв мъж.

Докато тя приближаваше, непознатият се обърна ѝ се стори бегло познат.

— Здравей, Джена — поздрави я той.

Гласът му събуди спомена ѝ. Това бе мъжът, който вчера почука на входната врата, за да търси майка ѝ.

— Здравейте — несигурно рече тя.

— Седни — каза ѝ директорът и, докато изпълняваше заръката, Джена отново се разтревожи.

Нима този непознат мъж бе дошъл, за да ѝ донесе лоши новини за майка ѝ? Не, не можеше да е това. Той също се усмихваше. А и Емили се оказа права за още нещо — той определено беше красив.

Директорът заговори:

— Бих искал да те запозная с господин Стюарт Кели.

Погледът на Джена зашари между директора и непознатия мъж. Кели бе доста разпространена фамилия, ала тя не устоя и попита:

— Роднина ли си ми?

Мъжът кимна и заговори нежно:

— Аз съм твоят баща, Джена.

Гласът му бе тих и момичето бе уверено, че не е чуло правило.

— Моля?

Директорът повтори:

— Това е баща ти, Джена. Търсил те е в продължение на... колко дълго, господин Кели?

— Тринайсет години — отвърна мъжът и се усмихна. — През целия ти живот, Джена.

Джена присви очи. Нямаше представа каква измама крои този, но тя нямаше да се хване. Обърна се към директора:

— Това е някаква грешка, господин Джаксън. Аз нямам баща.

Господин Джаксън ѝ се усмихна приветливо.

— Всеки има баща, Джена, дори и да не го познава. За това са нужни двама, нали знаеш. — Директорът се разсмя дрезгаво на глупавата си забележка.

Джена никога не беше харесвала особено господин Джаксън, но сега той *наистина* ѝ стана неприятен. Момичето се изправи.

— Сега вече мога ли да се връщам в час?

Еха, ето това бяха думи, които никога не си бе представяла, че ще каже някога. Разбира се, тя никога не си бе представяла и това, че някакъв измамник ще се появи с твърдението, че е неин баща.

— Седни, Джена!

Тонът на господин Джаксън вече бе друг, директорът бе приел обичайния си властен образ. Тя седна, но не погледна другия мъж. Задържа разтревожения си поглед върху директора.

— Този мъж е твой баща — заяви господин Джаксън. — Проверих документите му и доказателствата, които видях, ми бяха достатъчни.

„Какви доказателства?“ — зачуди се Джена, но не попита.

Опита се набързо да прочете мислите на директора, ала само получи потвърждение, че господин Джаксън не я харесва, също както тя не харесваше него.

— Погледни ме, Джена — тихо помоли непознатият мъж.

Против волята си тя го направи. Имаше хубави очи — тъмно и наситено сини, като нейните. Но много хора имаха сини очи.

— Представям си как се чувстваш — продължи Стюарт Кели. — Онова, което сторих на теб и майка ти, беше ужасно. Но тогава не бях много добър човек. Бях млад и неспокоен и не исках отговорности. Обичах майка ти, ала когато ми съобщи, че е бременна, не можах да се съвзема. Не бях достатъчно зрял. Затова ви напуснах.

Джена се принуди да се взре право в сините му очи.

— Къде отиде?

— В Калифорния. — Той се усмихна смутено. — Бях хубаво хлапе и си въобразявах, че ще успея да стана актьор.

Джена го погледна скептично.

— И успя ли? Да не би да си някоя известна филмова звезда, за която никога не съм чувала?

Той се разсмя.

— Ни най-малко. Гледала ли си „Нашествието на гигантските марсиански зомбита“?

Джена поклати глава.

— Не мисля, че го пуснаха по кината. Почти съм сигурен, че веднага излезе на дивиди. Бях едно от тристата марсиански зомбита на кокили. Няма да ме разпознаеш, защото всичките носихме еднакви маски. Дори името ми не включиха в надписите накрая. Така че — не, не съм известна филмова звезда. Аз съм безизвестен дивиди бонус.

Е, поне има смелостта да се надсмива над себе си, помисли си Джена. Ала бе гледала достатъчно криминални филми по телевизията, за да знае, че измамниците обикновено са чаровни.

— Как разбра, че имаш дъщеря? — предизвика го тя.

— Майка ти имаше една приятелка — Силвия Тинзли. Няма как да я помниш, защото тя почина преди десет години. Но с нея поддържахме връзка и тя ми писа, че Барбара е родила момиченце.

— Но ти не се върна — заяви Джена.

— Не.

Той сведе глава. Ако действително бе актьор, Джена не можа да проумее защо не е пробил в Холивуд. Изглеждаше наистина тъжен.

— Как ме откри?

— Търсих. Из интернет. — Стюарт се усмихна накриво. — Малкото ти счепкване с полицията имаше и положителни последствия. Името ти се появи в една-две бази с данни.

— Никога не съм взимала наркотици, ако искаш да знаеш, без значение какво си прочел — обяви момичето. — Просто бях в компанията на хора, които притежаваха дрога.

Това пък защо му го каза? Какво ѝ пукаше, че този напълно непознат можеше да я вземе за наркоманка?

— Навярно е добре да ви оставя да си поговорите насаме — предложи им господин Джаксън и понечи да стане от мястото си.

— Не! — викна тя. — Тоест, искам да кажа, че не е необходимо. Радвам се, че се запознахме, господин Кели. Сега, моля ви, мога ли да си вървя, господин Джаксън?

Погледът на директора се помрачи, ала Стюарт Кели явно прояви много по-голямо разбиране.

— Знам, че това е шок за теб, Джена. И че сега ти е трудно, докато майка ти е в рехабилитационния център.

Леле! Той знаеше страшно много неща за нея, помисли си тя, но не каза нищо.

— Ще те разбере, ако не искаш дори да ме познаваш — продължи Стюарт, — но ще имаш ли нещо против да се свържа със семейството, при което си отседнала? Може би ще мога да те навестя при тях, ако нямаш нищо против.

Джена преглътна, опитвайки се да преглътне онова, което усещаше като гигантска буца в гърлото си. Реши, че в това май няма нищо лошо. А и семейство Девън бяха умни хора. Те щяха да разгадаят кой е той в действителност и какво е намислил.

Сви рамене.

— Както и да е.

Този път не си направи труда да иска разрешение от директора. Обърна се и излезе.

Секретарката, все още усмихната, ѝ даде бележка с позволение да влезе със закъснение в следващия час. Но Джена не влезе в час. Вместо това мина по смълчания коридор и отиде право в тоалетната. Имаше нужда да остане сама, за да помисли.

Кой беше този мъж? И какво искаше от нея? Явно организираше някаква измама, но защо? Нямахше да има възможност да я отвлече и после да поиска откуп.

Господин Джаксън бе на мнение, че има доказателства, че този Стюарт Кели наистина ѝ е баща. Но защо му бе да идва да я търси? За

да поиска родителските права и да взима детските надбавки, които майка ѝ получаваше от държавата за нея? Но това не бяха много пари — дори усилието не си заслужаваха. Във всичко това нямаше никакъв смисъл.

Джена изпита едва ли не облекчение, когато звънецът би. Поне часовете щяха да я разсеят. Излезе от тоалетната и се сблъска с Аманда Бийсън.

— Ето къде си била! — възкликна Аманда. — Навсякъде те търсих!

— *Ти* пък какво искаш? — попита Джена, знаейки, че грубостта ѝ изобщо няма да впечатли момичето.

Оказа се права. Аманда всъщност я блъсна обратно в тоалетната.

— Искам услуга.

Вратата на една от кабинките се отвори и някакво момиче, което се стори някак познато на Джена, излезе от там. Беше Нина някоя си, приятелка на Аманда.

— Здравсти, Аманда. А ти си Джена Кели, нали?

— Да, и какво от това?

— Нищо. Просто не знаех, че вие двете сте приятелки.

Нина излезе със спокойна крачка.

Цветът се оттегли от лицето на Аманда. И въпреки всичко, което ѝ се случи, Джена избухна в смях. Явно горкичката Аманда бе сломена, че я спипаха да говори със страховитото лошо момиче Джена Кели.

Едва ли не изпита съжаление към съученичката си, но не съвсем.

— Защо ми е да правя услуга на *теб*?

Аманда се отърси от шока и я погледна право в очите.

— Да не би да искаш да разкажа на всички, че спиш с плюшеното си мече?

— Просто ще те нарека лъжкиня — отвърна Джена.

Другото момиче се ухили злобно.

— Имам снимка.

Джена се усъмни. Не си спомняше, когато Аманда беше Трейси и двете с нея бяха спали в една и съща стая, да е виждала фотоапарат. А и като имаше предвид всичко, което ѝ се струпа, и лошата слава, която ѝ се носеше и без това, не я беше много еня дали хората ще узнаят, че спи с плюшено мече.

Но не можеше да не признае, че е любопитна и иска да разбере каква услуга ще поиска Аманда.

— Каква услуга?

— Искам да прочетеш мислите на Кен. Флиртувам с него ужасно много, а той изобщо не откликва.

Джена наклони глава на една страна.

— Някога хрумвало ли ти е, че може би Кен не иска да бъде с теб?

— Не — отвърна Аманда. — Сигурно има друга причина. И ти трябва да разбереш каква е тя.

Беше ужасно дразнещо, че Аманда си въобразяваше, че всяко момиче иска да ѝ е приятелка и всяко момче е лудо влюбено в нея. Освен това имаше още нещо, което вбеси Джена.

— Слушаше ли въобще, когато мадам ни каза, че не бива да се използваме един друг, както и дарбите си?

— Ти пък откога правиш каквото ти казват учителите? — засече я Аманда.

Права беше. Но Джена поклати глава.

— Виж, Аманда, ако той не се интересува от теб, значи не мисли за теб. Какво ще се промени, ако открия, че мисли само за... не знам, за футбол може би, или за ръग्би, или за макарони със сирене? Това как ще ти помогне? — За миг Аманда остана безмълвна. — Имам по-добра идея — заяви Джена. — Ти си крадец на тела. Защо просто не откраднеш тялото му? Тогава ще можеш сама да се влюбиш в себе си. Не може да е толкова трудно, като се има предвид високото ти самомнение.

С тези думи Джена излезе от тоалетната, доволна от факта, че цели две минути не бе принудена да мисли за тайнствения господин Кели.

Джена излезе и в тоалетната влязоха половин дузина други момичета, някои от които поздравиха Аманда. Ала тя едва осъзна присъствието им. Излезе от там замаяна, а думите на Джена все още кънтяха в ушите ѝ. Не тези, че е надута. Не ѝ пукаше ни най-малко какво мисли за нея Джена. Онова, което се загнезди в мислите ѝ, бе идеята на съученичката ѝ.

Дали щеше да проработи? Наистина ли можеше да завземе тялото на Кен и да го принуди да се влюби в нея? Разбира се, обаче, ако тя станеше Кен, тогава истинската Аманда щеше да се превърне в роботизираната Друга-Аманда, която заемаше мястото ѝ, щом откраднеше нечие тяло. Но какво от това? Онази Аманда-Робот се държеше по съвсем същия начин като нея самата. И след като Аманда-Кен поканеше Другата-Аманда на среща, тя щеше да се върне в себе си и да омае момчето. Трябваше само да остане насаме с него и да прикове изцяло вниманието му.

Имаше само един проблем, но затова пък огромен. Как да открадне тялото на Кен? Това ставаше само когато я обземаше необорима жалост към някого. А как въобще да съжали Кен? Той беше хубав, харесван, и Аманда бе почти сигурна, че той няма проблем с ученето. Не знаеше много за семейството му, но неотдавна ги зърна всички заедно в един ресторант. Замисли се и си спомни, че тогава видя двама родители и малка сестричка. Изглеждаха добре — като нормално обикновено семейство.

Но може би родителите му не се разбираха, може би дори щяха да се развеждат. Не беше забелязала никакви признаци за подобно нещо, когато ги зърна в ресторанта, но човек никога не знае какво става зад сцената. Трябваше да пита майка си, понеже тя беше в час с клюките в обществото. Аманда съзнаваше, че не е много хубаво от нейна страна да се надява, че родителите на Кен ще се разделят, ала поне това щеше да ѝ даде възможност да съжали момчето.

Или пък цялото хрумване бе съвсем глупаво. Първо на първо, тя нямаше чак такъв контрол над дарбата си. Умееше да избягва краденето на тела, като не изпитва жалост към никого, но дали можеше нарочно да се превъплъти в друг човек? Никога не беше опитвала, защото и никога не го бе искала, затова нямаше и причина да мисли, че притежава подобна способност.

От друга страна обаче, тъй като никога не бе опитвала, нямаше как да знае дали може, или не може.

И какво щеше да стане, ако успее да го направи? Какво щеше да стане, ако вземе тялото на Кен, покани Аманда-Робота и после се върне в себе си точно навреме за голямата среща? Дали Кен щеше да си спомня, че я е поканил да излязат?

Замисли се за преживяването си в тялото на Трейси. Всъщност Аманда никога не бе говорила със съученичката си за случилото се и заради това не знаеше колко и какво си спомня Трейси, когато си получи тялото обратно. Но след като известно време беше живяла в съученичката си, Аманда беше_ усетила_ някакъв вид близост, сякаш Трейси знаеше какво става.

Така че какво щеше да се случи, ако Кен си спомни и не остане доволен от онова, което го е принудила да направи? Така можеше да влоши нещата дори още повече.

Пък за странното преживяване да бъде в тялото на Кен изобщо не искаше и да мисли. Едно бе да се преструва на Трейси Девън, но как да се държи като момче? Не, това беше лудост, никога нямаше да успее да се справи. Трябваше да измисли нещо друго.

Но какво? Всичко това бе така вбесяващо, че направо я побъркваше.

— Ехо, ехо, има ли някой у дома? Земята до Аманда! Обади се, Аманда!

Тя се обърна и видя Нина, Софи и Бритни, вървящи редом с нея. Нямаше представа откога са тук, но и трите се кискаха.

— Какво е толкова смешно? — попита ги.

— Ти — отвърна Нина. — Изглеждаш толкова отнесена! Да не си взимала уроци от Емили Сандърс?

— Не ставай смешна — тросна се Аманда. — Просто си мисля нещо, това е. И, честно, не може ли човек да си мисли нещо? И не ме питайте за какво мисля, защото не е ваша работа!

Сега вече и трите я зяпаха и на Аманда ѝ се прииска да се ритне, задето избухна по този начин. Защо беше толкова раздражена? Хич не беше готино да се разстройва така.

— Е, не ни откъсвай главите де! — възкликна Нина. — Направо не знам какво ти става напоследък, Аманда.

Софи кимна и додаде:

— Откакто влезе в онзи откачен клас, си се променила.

— *Не съм!* — възмути се Аманда.

Трите ѝ приятелки се спогледаха и тя веднага се досети, че вече говорят зад гърба ѝ. Това беше лошо.

Мислите ѝ препуснаха. Не смяташе, че се държи различно, но явно тяхното мнение бе такова и затова трябваше да направи нещо, за да оправдае поведението си. Трябваше ѝ проблем, но готин проблем, нещо, което да я издигне в очите им.

— Заради Кен е — внезапно заяви.

Момичетата изглеждаха озадачени.

— Кен Престън ли? — попита Бритни.

Аманда кимна:

— Той ме харесва, личи си. Много ме харесва, в училище флиртува с мен, обажда ми се вкъщи, праща ми съобщения в чата...

Сега вече приятелките ѝ изглеждаха объркани.

— И какво лошо има в това? — поиска да узнае Софи. — Кен е *готин*.

— О, разбира се, знам това — нехайно заяви Аманда. — Просто не съм сигурна какво чувствам към него. И не искам да го нараня.

Уф — грешен отговор. Страховитата зла царица Аманда Бийсън не се интересуваше дали ще нарани нечии чувства. Въобразяваше ли си, или и трите момичета отстъпиха назад и още повече разшириха пропастта помежду им? И, о, Боже, Трејси Девън ли се приближаваше към тях? Предишната Трејси никога нямаше да има куража да се приближи до Аманда Бийсън. Беше създавала чудовище!

— Здравей, Аманда. Просто исках да ти кажа, че съжалявам, задето днес те засрамах в час. Но наистина исках да разбереш колко съм ти благодарна...

Аманда я стисна за ръката и я дръпна настрана от групичката.

— Млъквай! — изсъска в ухото ѝ. — Приятелите ми не знаят за мен!

Веждите на Трейси литнаха нагоре.

— Наистина? Ама аз си помислих...

— Трябва да вървя в час — панически рече Аманда и ѝ обърна гръб.

Ала приятелките ѝ вече се отдалечаваха нататък по коридора. Затича се да ги настигне.

— Чакайте — настоя.

— Извинявай — подметна Нина. — Искахме да ти дадем малко време насаме с новата ти най-добра приятелка — Трейси.

Бритни се изкиска и припряно сложи ръка пред устата си. Бритни Телър, която преди боготвореше Аманда! Нима бе възможно животът ѝ да стане още по-гаден?

Възможно бе. Защото Кен Престън бавно и спокойно се приближаваше към тях по коридора.

— Здравсти, Кен! — викна Нина и отстъпи, за да направи място на Аманда, като на практика му я посочи.

Кен погледна към нея.

— Здравсти, Нина.

Това бе то. Нито дума, за да поздрави Аманда.

— Не мисля, че е нужно да се тревожиш да не разбиеш сърцето му, Аманда — рече Нина. — Дори не те погледна. Опа! Звънецът ще бие.

Всички се пръснаха в различни посоки.

Това не беше добре. Аманда вече не висеше на косъм, тя падаше. Това просто не беше възможно да ѝ се случи.

Ала през целия ден се натъкваше на признаците за изчезването на своята популярност. Вече не получаваше комплименти, дори и за обувките си. Когато влезе в часа по алгебра, зърна приятелките си Ема и Кейти със сведени близо една до друга глави. А когато и те я забелязаха, веднага се разделиха. Аманда осъзна какво значи това. И те говореха зад гърба ѝ.

Но най-лошото предстоеше. За този ден беше насрочено събрание, което щеше да се състои в следващия час — беше поредната скучна програма за околната среда. Всяка седмица имаха такава и все ставаше дума за глобалното затопляне, за рециклирането и за всякакви такива отегчителни работи. Аманда и идея си нямаше каква е темата за

днешното събиране и не я интересуваше — имаше по-належащи неща, за които да се тревожи вместо за бъдещето на тъпата планета.

Но всички харесваха събранията, дори и най-скучните. Не бяха като часовете и бяха добър повод да се видиш с приятелите си. Можеше да си седиш където си искаш и беше като в столовата, където децата се скупчваха на групички. И най-хубавото бе, че събранията обикновено се провеждаха в салона по физическо и учениците сядаха на скамейките. Най-готините деца владееха най-високата пейка, където можеха да не обръщат внимание на лекторите и да си бърбят, останали незабелязани от учителите.

Групичката на Аманда винаги се настаняваше на най-горния ред отляво — най-далече от терена. Момичето несъзнателно се отправи към тази част на салона и заизкачва стъпалата. Вече беше преполовила пътя, когато видя нещо, по-ужасяващо от... е, от най-страховития филм на ужасите, който някога беше гледала.

Те бяха там — Нина, Бритни, Софи, Ема и Кейти — и не й пазеха място. Вместо това бяха позволили на Кара Уинтърс и Тери Бойд да седнат при тях. И сега се притискаха една в друга още по-плътно, за да пуснат и Хедър Тод. Хедър Тод! Момичето, което тази сутрин се чувстваше поласкано да даде на Аманда копие от програмата с часовете на Кен съвсем против правилата! Нима беше възможно? Това не можеше да ѝ се случи. Възможно ли бе нечия репутация да се сгромоляса за един-единствен гаден ден?

Ема я видя и заръга останалите с лакти. Сега всички се вторачиха в нея, а тя просто стоеше там, сама, без място, на което да седне. Вероятно за пръв и единствен път през живота си Аманда си пожела да стане Трейси Девън и просто да изчезне.

Но тя бе Аманда Бийсън, владетелка на всички готини в гимназия „Медоубрук“, и ако не можеше да направи нищо друго, то поне щеше да запази достойнството си. Без да среща ничии очи, но знаейки чудесно, че всички погледи са приковани в нея, тя се извърна и слезе по стъпалата. Сега вече имаше представа как се е чувствала Мария Антоанета на път за гилотината или Ан Болейн^[1], когато е срещнала екзекутора си. Бяха паднали кралици, всички до една.

Когато стигна най-долното стъпало, програмата вече започваше и Аманда трябваше да седне на първото свободно място в края на реда, където седяха множество смотани зубъри, на които вероятно наистина

им *пукаше* за околната среда. Но поне те не ѝ обърнаха никакво внимание. Дори не я забелязаха и за пръв път тя остана доволна от това.

И за разлика от Мария Антоанета или Ан Болейн, Аманда все още носеше глава на раменете си и можеше да я ползва. Нямаше да се разпадне. Щеше да се справи със ситуацията и да преодолее трудностите. Щеше да си възвърне трона.

Но как? Това беше големият въпрос. Затова и се върна към разговора си с Джена в тоалетната и отново се замисли над предложението на съученичката си.

Извади от чантата си програмата на Кен. Според нея след събранието той имаше физическо. Чудесно. Това значеше, че след биенето на последния звънец щяха да са му нужни няколко минути да се преоблече. Това пък щеше да ѝ даде възможност да се върне в тази част на сградата и да застане някъде незабелязана, откъдето щеше да го види да излиза. Планът ѝ бе да го последва до дома му и, преди той да се прибере, да го притисне.

Тогава щеше да има две възможности — да флиртува с Кен, което не беше проработило до момента, или вторият вариант бе да открие нещо за него, което да предизвика съжалението ѝ и което, надяваше се, да ѝ предостави причина за прехвърляне в тялото му. Подозираше, че вторият вариант е по-добър. Ако контролираше Кен, щеше да го накара да прави каквото тя иска — да се движи с Аманда, да се среща с Аманда, да принуди цялото училище да повярва, че е лудо влюбен в нея, което пък щеше да я върне обратно горе на пиедестала, където ѝ бе мястото. И дори всичко това да не бе искрено, дори той да не искаше да е с нея, когато тя се върне в тялото си, то какво от това? Аманда вече щеше да е обратно на върха и щеше да накара всички останали да вярват, че тя е зарязала Кен, а това само щеше да я възкачи още по-нависоко.

Да, втората възможност определено бе тази, с която щеше да се заеме. Вярно беше, че никога до момента не е опитвала съзнателно да превземе нечие тяло, ала Аманда Бийсън винаги получаваше каквото иска. И ако искаше обратно живота си, щеше да намери начин да си го върне.

Някак успя да преживее оставащите часове, без много да внимава. В мига, в който звънецът би, се намери извън стаята, а след

няколко минути — и в другия край на училището. Точно до салона имаше изход, през който Кен несъмнено щеше да излезе, и Аманда застана зад ъгъла на сградата. Така щеше да го види да излиза, той щеше да я подмине, без да я забележи, и тя щеше да има възможност да го последва от безопасно разстояние. Зад нея, надолу в края на малък наклон, се намираше игрището и, докато момичето чакаше, чуваше как отборът по футбол се събира за извънучилищната си тренировка.

Не ѝ се наложи да чака много. И извади късмет — той беше сам. Долепи се до стената, за да е сигурна, че няма да я види, когато мине оттам.

За съжаление обаче Кен не се отправи в посоката, в която тя очакваше. Той се извърна и мина покрай нея. За щастие обаче се държеше точно като и училище напоследък. Не я забеляза.

Гледаше тренировката по футбол. Стоеше с гръб към момичето на ръба на склона и наблюдаваше момчетата на игрището. Аманда не виждаше лицето му, но нещо в позата му я накара да мисли, че Кен не е в много добро настроение.

Спомни си, че преди той беше капитан на отбора по футбол. Но бе претърпял някакъв инцидент и вече не можеше да играе. Вероятно любимият му спорт му липсваше.

Промъкна се покрай стената към ъгъла, откъдето щеше да го вижда по-добре. Не беше умела в разчитането на изражения и определено не можеше да прочете мислите му, но той може би щеше да я забележи и да се зарадва, че има компания. Когато обаче огледа лицето му, Аманда осъзна, че Кен изпитва нещо много по-силно от съжаление.

Никога преди не беше виждала толкова тъжно момче. Явно много обичаше футбола. Беше почти готова да се закълне, че вижда сълза в окото му, което бе нелепо, разбира се, защото готините типове като Кен не плачеха.

Или пък плачеха? Сега Аманда видя как сълзата се търкулва по бузата му. Потресена, тя замръзна за миг, преди да се скрие от погледа му. Кен щеше много да се засрами, ако някое момиче го види да плаче!

Отказа се от плана си да го преследва и си тръгна към дома. По целия път обаче образът му продължаваше да изскача пред очите ѝ. Какво му ставаше? Чувала бе, че момчетата много сериозно се отдават

на любимите си спортове. Собственият ѝ баща обичаше голфа и ако по някаква причина загубеше възможността да играе, той навярно също щеше да бъде донякъде тъжен. Но нямаше да плаче. Явно футболът наистина бе значел много за Кен. Момчето изглеждаше напълно потиснато.

Без значение колко силно опитваше, не можа да пропъди образа му от главата си. Беше някак странно. Да видиш в такова положение някое момче определено не беше привлекателно. Това не превръщаше Кен в много желана партия за гадже. Някои момичета може и да харесваха чувствителните момчета, но не и Аманда. Публичните изяви на чувства, особено от страна на момчетата, не бяха по неин вкус.

Тази нощ тя лежа в леглото си, без да успее да заспи. Ако зачеркнеше Кен като възможност да си спечели обратно короната, какви други варианти ѝ оставаха? Можеше например да вдигне страшен скандал и да настоява родителите ѝ да я освободят от този глупав клас за деца с дарба, но това само щеше да влоши нещата. Щеше да бъде доказателство, че специалният клас е неподходящо място за харесвано момиче, а това щеше единствено да повдигне повече въпроси.

Опита се да измисли какво друго може да предприеме, но поради някаква причина не съумя да се съсредоточи. Това беше истински необичайно, защото досега никога не ѝ бе представлявало трудност да мисли за себе си — та нали сама си беше любим обект на внимание. Ала съзнанието ѝ все се връщаше при Кен и изражението на лицето му, докато наблюдаваше тренировката по футбол.

Нищо не разбираше. Нали вече го зачеркна като гадже, защо не спираше да мисли за него? Когато най-сетне сънят започна да се спуска над нея, тя с отчаяние осъзна, че тази нощ ще сънува Кен Престън.

Ала както се оказа впоследствие, Аманда направи много повече от това.

---

[1] Мария Антоанета е френска кралица, гилотинирана по време на Френската революция. Ан Болейн е една от съпругите на английския крал Хенри VIII, която е била обвинена в различни престъпления и обезглавена. — Бел.прев. ↑

8

— Притеснена ли си? — попита Трейси.

Джена седна на леглото и прегърна колена пред гърдите си.

— Не.

Трейси се засмя.

— Лъжкиня.

Джена отстъпи:

— Добре де, но не може да не се съгласиш, че е доста необичайно. След малко ще седна на масата за вечеря с някакъв напълно непознат, който твърди, че ми е баща. Ти нямаше ли да се притесняваш?

— Щях направо да бъда разбита — отвърна приятелката ѝ. — Нещо такова може отново да ме накара да изчезна.

— Де да можех аз да изчезна — каза Джена.

Но това не бе възможно и момичето избра тъкмо противоположен подход. Скочи от леглото, отиде до тоалетката на Трейси, седна пред нея и повтори грима на очите си. Добави още черен цвят по клепачите и плътен слой лилаво червило на устните си.

— Как изглеждам? — попита.

— Като човек, на когото не бих искала да се натъкна в тъмна уличка — отвърна съученичката ѝ.

— Добре.

Точно такъв образ искаше да си създаде. Който и да беше този мъж, Джена искаше да бъде уверена, че ще си проличи, че е кораво момиче, а не някоя малка ревла, тъгуваща за баща си.

— Защо днес не дойде в часа? — попита я Трейси.

— Защото не исках мадам да ме пита как се чувствам заради появата на Стюарт Кели. Сигурна съм, че господин Джаксън ѝ е разказал всичко.

— Е, как се чувстваш?

— Трейси!

— Добре де! Извинявай.

— Изпуснах ли нещо интересно?

Трейси поклати глава.

— Мартин разказа какво иска да работи. Заяви, че иска да стане наемник със своята специална дарба.

— ИСКА да бъде войник ли?

— Не точно. Мисли, че хората ще му плащат, за да бие враговете им.

— Ами Кен? Той може да прави сеанси и да свързва живите хора с покойните им роднини. Емили ще остане много доволна.

— Кен също не дойде. Емили обаче каза, че би могла да работи като синоптичка по телевизията, а Чарлс заяви, че можело да се наеме да помага на мързеливците никога да не стават от удобните си кресла, за да си вземат още чипс. Мадам предложи, че той би могъл да помага на хора като него самия, които не са лесно подвижни, но той отвърна, че според него мързеливците ще плащат повече.

Джена се засмя. Типично в стила на Чарлс. Харесваше ѝ този разговор, защото отклоняваше мислите ѝ от предстоящата вечеря.

— Ами Аманда? Тя какво мисли, че ще може да върши с таланта си?

— Мадам не я разпитва днес, което навярно е добре. Аманда беше дори по-безучастна от обикновено.

Дрънченето на звънеца на входната врата накара Джена да се напрегне.

— Ох! Това е той. Който и да е.

— Винаги можеш да прочетеш мислите му и да разбереш.

Джена кимна. Не знаеше защо не опита да прочете съзнанието му, когато се срещнаха. Може би защото бе потресена. Пое дълбоко дъх.

— Добре. Да вървим.

Седморката на Девън, нахранени и изкъпани, бяха отпратени в спалнята им заедно с бавачката, за да може възрастните да вечерят нормално. Когато Трейси и Джена влязоха в гостната, завариха господин Девън да прави коктейли, а госпожа Девън да държи огромен букет от рози.

— Джена, виж какво ни донесе баща ти!

Отказвайки да се усмихне, момичето кимна.

— Красиви са.

— Трейси, би ли донесла ваза?

Джена изгледа яростно приятелката си, сякаш ѝ каза: „Не ме оставяй!“, но Трейси взе цветята от майка си и отиде в кухнята.

— Здравей, Джена. — Непознатият ѝ се усмихна.

— Здравсти — изломоти тя.

Сега вече се бе възстановила от шока, претърпян в кабинета на господин Джаксън, и успя да огледа добре мъжа. Определено беше такъв, какъвто предсказа и Емили — висок, тъмен и хубав. Беше спретнато облечен в костюм с вратовръзка и изглеждаше съвсем спокоен, сякаш вечерята с отдавна изгубена дъщеря е напълно нормално и обичайно събитие.

Трейси се върна с вазата с розите, която майка ѝ сложи в средата на масата. Сетне госпожа Девън им поднесе да си вземат от една табла някакви хапки със завъртулки отгоре.

— Какво ще кажете за дъщеря си, господин Кели? — весело попита тя.

— Моля ви, наричайте ме Стюарт. — Той погледна към Джена. — Красива е — простичко отвърна.

Завъртулката върху хапките се оказа сирене, но Джена не се задави заради него. Зяпна невярващо мъжа.

— *Какво?*

Господин Девън приветливо се усмихна.

— Уверен съм, че всички бащи мислят дъщерите си за хубави. Съдя по себе си — това е мнението ми за осемте ми дъщери.

Стюарт Кели кимна, но очите му останаха приковани върху Джена.

— И е много специална.

— Е, тези двете, определено са такива — намеси се и госпожа Девън. — Знаете за специалните им дарби, нали?

— Училищният директор спомена, че Джена е много прозорлива по отношение на хората.

— Предполагам, че и така може да се каже — рече господин Девън. — *Моята* дъщеря може да изчезва.

— *Татко!* — прекъсна го Трейси. — Не бива да говорим за тези неща.

Баща ѝ не се съгласи:

— Господин Кели, тоест Стюарт, всъщност е един от нас. Родител е на дете с дарба.

Стюарт поклати глава.

— Едва ли чак родител, след като не участвах в живота на Джена. Не знам как въобще ще ѝ се реванширам за това.

Родителите Девън се спогледаха.

— Разбираме те — едновременно заявиха.

Начинът, по който я зяпаше с този възхитен поглед, започваше да лази по нервите на Джена.

— Защо дойде да ме търсиш сега? — попита го тя.

Той въздъхна и отпи от коктейла си. Джена обърна внимание, че Стюарт едва докосна питието. Поне не беше алкохолик — а това бе нещо.

— Държах се като страхливец — отвърна ѝ той. — Винаги съм искал да те видя. Искях да видя и майка ти, но се опасявах, че ще затръшне вратата в лицето ми. Определено има правото да го направи. Отнесох се с нея непростимо.

— Така е — избухна Джена. — Напуснал си я, когато е била бременна. Не е чудно, че се е пропила.

— Джена — смъмри я нежно господин Девън, — хората допускат какви ли не грешки в живота си. Твоят баща поне е готов да се поправи.

Хрумна ѝ, че всички говорят, все едно Стюарт Кели наистина ѝ е баща. Дори и тя самата — та нали току-що обвини този мъж, когото никога не бе виждала, че е изоставил майка ѝ. Навярно сега беше сгоден момент да проучи мислите му и да се опита да разбере кой е в действителност.

Но тъкмо тогава госпожа Девън ги покани на масата и на Джена не ѝ се удаде възможност да се и гледа в него и да се съсредоточи. Последвалите минути бяха заети със сервирането на порции печено говеждо и с добавяне на гарнитура от зелен боб към него.

Макар че за момента нямаше възможност да прочете съзнанието му, Джена не се отказа от задаването на въпроси:

— Защо се появи пред вратата ни в понеделник? Защо първо не се обади?

— Не открих телефонен номер — обясни Стюарт.

Логично. Телефонът им бе спрял много отдавна заради неплатени сметки.

— Пък и — продължи той — предположих, че майка ти просто ще ми затвори, щом разбере кой се обажда.

— И щеше да затръшне вратата в лицето ти, ако си беше у дома — додаде Джена.

— Вярно — призна той. — Определено има причина да постъпи така. Просто ми хрумна, че ще имам по-голям шанс, ако говоря с нея очи в очи.

Вероятно си мислеше, че е толкова красив, че майка ѝ няма да му устои, кисело си помисли Джена. За нещастие може би беше прав. Беше точно типът, който майка ѝ харесва.

— Говорили ли сте с нея? — попита госпожа Девън.

— Не. Не ѝ е позволено да приема обаждания и посетители в болницата. Кога ще я изпишат, Джена?

— Една седмица след събота.

— Нямам търпение да я вида.

— Защо? — безцеремонно попита момичето.

Усмивката му беше омайваща.

— Може и да ти е трудно да повярваш, Джена, но аз бях лудо влюбен в майка ти. Дори когато я изоставих.

Трейси любопитно се взря в него.

— Мислите ли, че още сте? Влюбен в нея?

— Трейси! — Джена я изгледа кръвнишки. — Това не е ли малко личен въпрос?

Стюарт Кели се засмя меко.

— Няма нищо, Джена. А и кой знае? Мога да кажа само, че никога не съм преставал да мисля за нея. Или за теб, Джена.

Тя не отвърна нищо. Осени я нова мисъл. Този мъж явно възнамеряваше да остане и да се срещне с майка ѝ, щом я изпишат от рехабилитационния център. Барбара Кели може и да имаше замъглени спомени след всички тези години на пиянство, но не бе глупава. Със сигурност щеше да познае бившия си съпруг.

Джена го огледа и се опита да си представи, че ѝ е баща. По природа не беше оптимист и нямаше тепърва да започне да гледа от добрата страна на нещата.

Над масата се възцари неловко мълчание. Стюарт Кели явно го усети, защото смени темата:

— Трейси, родителите ти казаха, че можеш да ставаш невидима.

Джена без малко да се усмихне. Хареса ѝ как го каза, някак разговорливо, както някой би казал: „Родителите ти ми казаха, че свириш на пиано.“ Не се държеше, сякаш са чудаци, както щяха да постъпят други хора.

— Преди можех, да — отвърна Трейси.

Приятелката ѝ погледна майка си и баща си, които внезапно се заинтересуваха от съдържанието на чиниите си. Джена не можеше да ги вини, те навярно се чувстваха ужасно заради начина, по който се биха отнасяли с дъщеря си. Трейси обаче бе достатъчно мила, че да не влиза в подробности.

— Сега се упражнявам — продължи момичето. — Това, което е нужно, е да се чувствам невидима, а вече не се случва толкова често. Но правя едни упражнения по медитация и те ми помагат. — Трейси се обърна към Джена: — Нали така?

Джена се съгласи.

— Снощи на практика стана прозрачна. Виждах светлината на лампата през теб.

Трейси кимна щастливо.

— Ние сме в един специален клас, аз и Джена — обясни тя на Стюарт. — И се учим как да работим с дарбите си и как да ги контролираме. Да ги използваме мъдро.

Стюарт попита дъщеря си:

— И при теб ли се получава?

Джена сви рамене.

— Май че да.

Господин Девън я наблюдаваше с интерес.

— Колко дълбоко можеш да проникваш в съзнанията, Джена?

Момичето отново повдигна рамене.

— Не знам.

— Имам предвид, можеш ли да влезеш под повърхността? — довърши мисълта си той. — Или просто виждаш какво си мислят хората в момента? — Той се обърна към жена си: — Само се замисли каква полза ще има от това психоанализата. Няма да бъде нужно

хората да бъдат анализирани с години, за да стане ясно какво се случва в подсъзнанието им. Джена ще може да им каже!

— Нека опитаме още сега — развълнувано предложи госпожа Девън. После обясни на Стюарт: — От години ходя на психоанализа и едва вчера имахме успех — ставало дума за някакво събитие, което съм погребала в подсъзнанието си. Нека видим дали Джена може да ни каже какво е то!

— Мамо! — простена Трейси. — Не карай Джена да го прави, ще се засрами!

Джена усети как лицето ѝ се изчервява. Настина се *засрами*, но нима можеше да откаже на човек, който в момента ѝ осигурява покрив над главата?

Трейси обаче не бе приключила:

— Освен това мадам казва, че никога не трябва да се използваме един друг и да използваме дарбите на другите, а това включва и *родителите*.

— Коя е мадам? — попита Стюарт.

— Учителката в специалния ни клас — обясни Джена. — Тя казва, че трябва много да внимаваме пред кого разкриваме дарбите си. Казва, че има много лоши хора, които може да пожелаят да ни използват за своите подмолни цели.

— И е напълно права — твърдо заяви Стюарт. — Не знам как точно някои хора биха се облагодетелствали от използването на дарбата ти да четеш мисли, Джена, но съм уверен, че могат да измислят нещо. — После се обърна към приятелката ѝ и рече: — А някой може да се опита да те принуди да ограбиш банка вместо него. Мисля, че е най-добре да не казвате на много хора на какво сте способни.

— Съгласен съм — заяви и господин Девън. — Нека това остане в семейството.

— Точно така. — Стюарт погледна Джена и повтори. — Да го запазим в семейството.

Джена внезапно усети как някакво чувство я изпълва. Нима наистина се случваше? Възможно ли бе?

— Напълно сте прави — заяви и госпожа Девън. — Всъщност, срамувам се от молбата си да ми покажеш дарбата си, Джена.

— Няма нищо — смънка момичето.

Майката на Трејси вдигна чашата си с вино и предложи:

— Нека вдигнем тост за дъщерите ни и да се закълнем, че никога няма да се възползваме от дарбите им.

Стюарт вдигна чашата си и господин Девън го последва.

— За нашите дъщери — припяха те.

Джена извърна поглед, когато Трејси се взря в нея. Подозираше, че въпреки че не притежава никакви способности за четене на мисли, приятелката ѝ знае точно какво изпитва в момента.

Което ѝ напомни какво възнамеряваше да направи на Стюарт Кели. Когато госпожа Девън отиде в кухнята, за да донесе десерта, Трејси стана да ѝ помогне, а двамата мъже се заприказваха за някакъв филм, който бяха гледали. Настъпи удобен момент да опита да прочете съзнанието му.

Тъй като си говореха, темата на разговора им навярно щеше да е най-първото нещо в главата на Стюарт. Ала това беше и стоден момент да опита онова, което госпожа Девън предложи — да види дали може да проникне под повърхността и да стигне по-дълбоко.

Баща ѝ, Джена се поправи — *Стюарт* — стоеше с гръб към нея и нямаше да има проблем да се втрени в него. Първо изолира гласовете им, музиката от стереоуредбата и звуците, долитащи от кухнята. Сетне се съсредоточи в проникването в съзнанието на Стюарт.

Но не успя. Опита отново и после отново, но не съумя дори да долови и най-повърхностните мисли за филма, който обсъждаха. Нима умееше да я блокира като Емили? Не, вероятно собствената дарба помагаше на Емили да не бъде прочетена. Това със Стюарт бе по-скоро като онова, което ѝ се случваше, щом опиташе да прочете съзнанието на майка си. Беше нещото, свързано със семейството...

Джена затаи дъх. А после се задави.

Господин Девън ѝ наля малко вода, докато Стюарт я потупваше по гърба.

— Поеми дълбоко дъх — нареди ѝ той.

Тя го послуша и, когато спря да кашля, отпи от водата.

— Добре ли си? — попита я Стюарт.

— Добре съм — увери тя баща си.

А в мислите си добави: „Може би дори повече от добре.“

9

Вече от двайсет и четири часа Аманда се упражняваше да бъде момче. Е, не точно да бъде момче, защото освен ползването на тоалетната, не бе правила нищо особено момчешко. Но бе имала цял ден да свикне с усещането да е момче. Но не бе достатъчно. И още ѝ беше много, много странно.

Когато предишната сутрин осъзна, че вече е в тялото на Кен Престън, остана направо поразена. Макар това да бе първоначалният ѝ план, не беше осъзнала, че изпитва съжаление към Кен. Ала явно чувствата, които усети, след като го видя в четвъртък, бяха искрено съчувствие и жалост, а не само недоволство от факта, че е видяла как плаче едно момче.

И ето че сега се намираше в тяло, в каквото никога до момента не бе попадала. Всъщност като се замисли, си спомни, че и преди веднъж е *била* момче — малкия Мартин Купър от специалния клас. Беше станало преди години, когато той живееше от другата страна на улицата и тя видя как някакви хулигани го тормозят. Ала бе траяло едва минутка-две и на онази възраст въобще не беше разбирала разликите между момчетата и момичетата.

Сега обаче ги знаеше. Когато предната сутрин стана от леглото, дори не успя да се принуди да се съблече, за да се изкъпе — много я беше срам да гледа тялото, в което се намира. Осъзна, че с изключение на бебетата и статуите, никога преди не е виждала гол мъж. Прекалено много ѝ се струпа. Затова и когато майката на Кен дойде да го пита защо не е слязъл за закуска, Аманда се престори, че има разстроен стомах и възпалено гърло. За миг се притесни, че госпожа Престън ще извика лекар, ала вместо това майката реши, че момчето трябва да пази леглото и да види как ще се чувства на следващия ден. После госпожата заведе малката сестричка на Кен на училище. Освен това се оказа, че е работеща майка, и така Аманда остана сама цял ден.

Нищо не ѝ се удаваше лесно с това тяло, така различно от нейното. Говоренето, движенията, храненето — всичко ѝ се струваше,

все едно е надянала костюм. Особено трудно бе да ходи с краката, които не бяха нейни, и не спираше да се спъва и да залита, докато крачеше из дома на Кен. Когато пък проговори и чу чуждия глас, направо се ужаси.

Естествено, тя и преди бе живяла в чуждо тяло, но Трейси Девън поне беше момиче. И тогава ѝ хрумна нещо интересно. Въпреки факта, че Трейси беше пълна смотла, а Аманда — прекрасна, не ѝ се беше сторило толкова трудно да бъде Трейси. Потрепери от мисълта, че двете с Девън май имат повече общо помежду си, отколкото подозираше.

Височината определено имаше значение. С Трейси бяха горедолу еднакви на ръст, но Кен бе много по-висок. Изкачването и слизането по стъпала, достигането на разни неща, всичко такова беше странно. Нямаше начин да отиде на училище, докато не се почувства... ами не точно нормална (не можеше дори да се надява на това), но поне не така откачено.

Сутринта все още се усещаше откачено, но нямаше как още един ден да остане у дома, защото майката на Кен щеше да я завлече при доктора. Затова и Аманда стана, изкъпа се със затворени очи, навлече джинси и тениска и се помоли на Кен да не му се налага да си слага вратовръзка, докато е в тялото му, защото нямаше никаква представа как момчетата връзват онези възли.

Огледа се в огледалото и остана доволна. Щом се налагаше да бъде момче, поне беше хубаво момче. И си призна, че е някак приятно, да не се налага да прекарва толкова време в оправяне на прическата или на грима си.

Слезе долу в кухнята. Бащата на Кен вече бе отишъл на работа, а майка му помагаше на сестричката му да си облече палтенцето.

— По-добре ли си? — попита госпожа Престън Кен-Аманда.

— Да, добре съм — отвърна тя. Извади си купичка и разгледа зърнените закуски на плота. — Нямаме ли „Спешъл Кей“?

Госпожа Престън се слиса.

— „Спешъл Кей“ ли? Защо да имаме от тях?

Сутрин Аманда винаги закусваше „Спешъл Кей“, защото се предполагаше, че е добре за фигурата. Колко глупаво от нейна страна — момчетата вероятно не се притесняваха за такива неща. Трябваше повече да внимава какви ги говори.

— О, просто се чудех какви са на вкус — излъга.

Госпожа Престън все още бе озадачена.

— Откакто ти пораснаха зъби, винаги ядеш „Коко Пъфс“. Направо не мога да повярвам, че искаш да опиташ нещо друго.

— Аз съм тийнейджър — неуверено каза Аманда. — Ние правим смахнати неща.

Момичето си сипа малко „Коко Пъфс“ и направо се изуми колко вкусно беше. Щукна й, че момчетата винаги ядат много повече от момчетата. Трябваше да се възползва от това тяло и да опита вкуснотии, които винаги си бе забранявала.

За щастие заради многото четене на ксерокопието вчера сега успя да си спомни каква е програмата на Кен и вече знаеше къде да отиде, когато пристигна в училище. За нещастие обаче не знаеше паролата за катинарчето на шкафчето му и й се наложи цял ден да влачи всичките му неща със себе си, но Кен имаше раница и всъщност не беше чак толкова зле.

Тъкмо беше влязла в класната стая на момчето, когато някой силно я тупна по рамото.

— Ей! — викна ядно тя, преди да се сети, че момчетата винаги така правят.

Бари Левин я изгледа изненадано.

— Какво ти става?

— О, нищо, разтегнах мускул — бързо отвърна тя. — Какво ново?

— Нищо особено. Готов ли си за теста по френски?

Сърцето й подскочи. Тя учеше испански.

— Тц, ще ме скъсат. Ще изкарам двойка.

Бари се ухили.

— Да бе, да. Господин Пълен Отличник няма да изкара един тест.

Аманда едва успя да се усмихне кисело. С малко повече късмет пред нея щеше да седи някой умник и тя щеше да препише.

Докато денят минаваше, момичето откри някои интересни неща за живота на момчетата. Те не клюкарстваха едно с друго, не си правеха комплименти за дрехите или косата, не си говореха зад гърбовете. Не й се наложи да говори много, просто се правеше на заинтересувана от който и спорт да обсъждаха другите момчета. За

щастие на Кен му се носеше името на мълчаливец, затова май никой и не очакваше от нея да започва разговорите.

Единствената ѝ грешка бе, когато някакво момче по време на обяда заяви, че е видяло мишка да претичва по пода на столовата.

— Гнусотия — викна тя.

Останалите момчета я зяпнаха.

Аманда успя да докара мижава усмивка.

— Просто се опитвам да компенсирам това, че на масата ни няма момичета.

Не беше добро оправдание и приятелите му все още изглеждаха объркани, но само след секунди вече говореха за нещо друго и явно забравиха изпълнението ѝ. И Аманда реши, че това е поредното различно нещо у момчетата, защото ако някое момиче направеше нещо, което не е готино, *неговите* приятелки никога нямаше да простят това.

Когато обядът приключи, вече беше доста доволна от начина, по който успя да се справи с поведението на Кен пред приятелите му. Никой не се държеше странно наоколо и никой не я зяпаше. Аманда стигна до извода, че да се разбира като момче с останалите момчета, няма да е толкова трудно.

Но да се разбира с момчетата можеше и да се окаже сложно. Тъкмо излизаше от столовата, когато я спипа Кара Уинтърс.

— Здравсти, Кен — кокетно срамежливо го поздрави тя. — Добре ли си?

— Да. Защо да не съм?

— Вчера те нямаше.

— А, да. Нищо страшно, просто не ми се идваше на училище.

Кара остана изненадана и тогава Аманда осъзна, че Кен не е ученик, който пропуска часове, само защото няма настроение.

Веднага се поправи:

— Болеше ме гърлото. Но вече съм добре.

— О, хубаво. Просто се чудех... Може ли днес преди френския да се видим и да си преговорим някои спрежения?

Значи Кара Уинтърс беше в класа по френски.

— Ъ, добре, но не съм учил.

Ето сега вече момичето остана истински изненадано.

— Не си ли?

— Напълно забравих, че днес имаме тест, и понеже не се чувствах добре... — Аманда остави гласът на Кен да замлъкне и Кара кимна с разбиране.

Съученичката му се приближи.

— Днес ще оставя теста си така, че да видиш отговорите ми — прошепна тя. — Разбира се, знам, че не обичаш да преписваш, но...

— Може би този път ще направя изключение — отвърна Аманда.

Кара беше напълно доволна. И Аманда си спомни как веднъж и *тя самата* остана щастлива, че едно момче поиска да препише контролното ѝ. Момчетата определено се бяха уредили.

Но истинското изпитание за нея, естествено, щеше да бъде часът за деца е дарба. Дали щеше да успее и там да заблуди останалите, че е Кен. Миналия месец след едва няколко дни мадам вече знаеше, че Трејси не е наистина Трејси. А сега Аманда щеше да бъде в стаята заедно е другата си роботизирана същност. Дали някой щеше да усети, че нещо не е съвсем наред?

Отиде в часа точно когато и Кен обикновено пристигаше. Тогава дойде и Другата-Аманда. Всъщност едва не се сблъскаха пред вратата на стая 209.

— Здравсти, Кен.

Нима имаше нещо по-странно от това да чуе как собственият ѝ глас ѝ говори? Имаше — това да види себе си през очите на друг. Дори не можа да се накара да погледне.

— Здравсти — измрънка, точно като Кен, и забързано влезе вътре.

Седна на мястото на момчето, остави копринената му руса коса да падне над очите и се огледа по начин, за който се надяваше, че не се набива на очи.

Мадам стана от стола си.

— Вчера говорихме за начините, по които може да използвате дарбите си в избрана от вас професия. Мартин ни разказа, че иска да стане наемник на хора, желаещи да наранят враговете си. Някой иска ли да му зададе въпрос?

Емили вдигна ръка.

— Мартин, ти трябва страшно много да се ядосаш на някого, преди да се появи суперсилата ти. Как ще се ядосаш на хората, които си нает да набиеш, ако нямаш никаква връзка е тях?

Аманда не се интересуваше особено от обяснението на Мартин, за което не се и съмняваше, че ще е дълго и сложно. Затова игнорира момчето и използва времето крадешком да оглежда себе си.

Познаваше момичета, които наистина се мислят за по-красиви, отколкото са в действителност. Тя не беше едно от тях. Миналия месец се видя през очите на Трейси и вече знаеше, че е изключително симпатична. Сега обаче изглеждаше дори по-добре. Не беше сигурна дали е заради новата ѝ прическа, или заради факта, че се наблюдава през очите на момче, но остана още по-впечатлена от себе си. Онова, което не можеше да разбере обаче, бе, защо Кен не се интересува...

„Кен...“

Гласът сякаш долетя от нищото. Буквално. Мадам тъкмо поучаваше строго Мартин относно насието и никой друг в стаята не говореше.

„Кен?“

Осъзна, че гласът е в главата ѝ. Идваше дълбоко отвътре. Не го чуваше по обикновения начин през ушите си. Беше нещо друго.

„Там ли си? Чуваш ли ме? Рик е.“

И тя внезапно прозря. Това беше някой от мъртъвците на Кен, опитваше се да се свърже с него.

Не знаеше дали да полюбопитства, или да се раздразни. От една страна, гласът не беше никак плашещ. Беше млад и момчешки и беше приятен. От друга страна обаче, осъзна Аманда, тъкмо заради *това* Кен бе толкова разсеян.

Не знаеше дали може да отвърне на гласа, но опита. Мислено рече:

„Какво искаш?“

„Нищо по-специално. Просто да си поговорим.“

Аманда отвърна:

„Не искам да си говорим. Върви си.“

Последва миг тишина и след това гласът, вече по-тих, каза:

„Добре.“

И в главата ѝ настана тишина.

Направо не можа да повярва. Беше толкова лесно! Всичко, което Кен трябваше да направи, бе да каже на гласовете да се махат и те щяха да се подчинят! Поне този се подчини. Хрумна ѝ, че докато е в тялото на Кен може да направи повече неща от това да се покани на

среща. Можеше да се отърве от дарбата му вместо него! И тогава двамата можеха да се обединят, да се противопоставят на мадам и да напуснат класа заедно. И дори той да не бе лудо влюбен в нея, щеше завинаги да ѝ е благодарен, щяха да се преструват на двойка, тя щеше да се върне на върха и всичко щеше да си дойде на мястото.

И щеше да е помогнала на Кен, също както бе помогнала на Трейси. Не че помагането на други хора ѝ беше някаква съкровена цел, но не можеше да не признае (само пред себе си и никога пред друг човек), че от това се чувства някак хубаво.

Обсъждането на агресивните наклонности на Мартин отне целия час, което бе добре дошло за Аманда. Мадам така и не подкани Кен или Другата-Аманда да говорят и останалите ученици нямаха проблем и петдесет минути се заяждаха с Мартин. Аманда започваше да разбира защо дребното момче се изживява като вечна жертва.

Беше си наумила да се заговори веднага след часа, но Другата-Аманда си тръгна в секундата, в която звънецът би. Всъщност нямаше значение, защото така или иначе щеше да ѝ е нужно повече време да обмисли какво да каже, а пък и междучасието не бе достатъчно дълго за разговори. Щеше да се срещне с Другата-Аманда пред шкафчето ѝ след последния час.

Следващият предмет на Кен беше френски и макар че никога преди не беше преписвала, не почувства никаква вина, докато повтаряше отговорите на Кара. Стигна до заключението, че не е нито себе си, нито Кен, и затова правилата не важат в този случай. Проблем щеше да има, само ако заловяха Кен, но това не се случи.

Остатъкът от деня премина без кой знае какви проблеми, Аманда просто не вдигаше ръка и никой от учителите не я посочи. Сега оставаше да се притеснява единствено за последния час — физическото. Ако не се справеше с него, щеше да се оправдае с вчерашната си болест, но преобличането за и след часа можеше да крие опасности, особено в обкръжението на всички онези момчета.

Но и този път извади късмет. В часа по физическо на Кен през този ден имаше планирана лекция за правилното хранене. Аманда имаше щастието да седне най-отзад в обикновена класна стая и да потъне в мисли.

Използва времето, за да преговори първоначалния си план. Щеше да се срещне с Аманда при шкафчето ѝ и да насрочи среща за

след училище днес или утре. Най-късно в събота. Веднъж щом се окажеха сами, щеше да си върне собственото тяло и да напусне неговото. Нямаше никаква представа как точно щеше да постигне това, но щеше да се тревожи, когато му дойде времето. И след всичко това щеше да каже на Кен как е прогонила гласовете от главата му, а той да остане много благодарен, и всичко щеше да се нареди.

„Кен?“

Ето го отново, мъртвецът.

„Разкарай се“ — каза тя.

„Кен, какво ти става? Защо се държиш така?“

„Защото нямам настроение“ — отвърна момичето. — „Може и никога повече да не съм в настроение.“

„Моля те, Кен. Не говори така. Не знам какво ще правя без теб.“

Против волята ѝ и противно на всичките ѝ намерения гласът я трогна. Момчето звучеше толкова тъжно. Може би нищо лошо нямаше да се случи, ако проведе един-единствен разговор с някой от мъртвците на Кен. Така всъщност щеше и по-добре да разбере каква на практика е дарбата на съученика ѝ.

„Какво искаш?“ — попита тя.

„Много съм потиснат. Не мога да спра да мисля за нея.“

„За кого?“

„Знаеш! За Нанси.“

Аманда не познаваше никоя Нанси. Името бе някак старомодно, рече си. Като името на някоя баба. Явно това момче, как му беше името? Рик. Явно Рик и преди беше говорил с Кен за тази Нанси.

„Защо мислиш за нея?“

„Винаги мисля за нея, нали знаеш това. Толкова много ми липсва. Както съм ти разказвал и преди, много я обичах. Още не мога да повярвам, че ме заряза на абитуриентския бал.“

„И ти не можа да си я върнеш?“

„Но как? Онази нощ аз умрях.“

Ставаше интересно. Значи разговаряше с момче, което е било на около седемнайсет години, когато е починало. Зачуди се какво ли му се е случило. Не можеше обаче да попита, тъй като Кен навярно вече знаеше.

„Имаш ли представа какво е усещането, Кен?“

„Да умра ли?“

„Не, да обичаш толкова много. И да разбият сърцето ти.“

„Не, всъщност не.“

„Щастливец. Това е най-непоносимата болка. По-добре да имаш два счупени крака, отколкото разбито сърце. Тя беше всичко за мен — слънцето, луната, звездите. Спомням си, че си мислех, че бих умрял за нея. Което донякъде е ирония на съдбата. Наистина загинах, но нямах щастието да умра за нея.“

— Кен?

Тя се озърна. Стаята беше празна и учителят стоеше край вратата.

— Часът свърши, Кен. Виждам, че темата за нужните дневни количества витамини не ти е била много интересна. Но най-малкото можеше да опиташ да останеш буден, просто ей така, от възпитание. Преподавателят не изчака да получи извинение. Аманда се изправи, праметна на рамото си раницата на Кен и забърза навън. В коридора бяха останали само неколцина закъсняващи, отпразнили се към изхода.

Познаваше собствените си навици. Другата-Аманда вече отдавна си бе тръгнала. Толкова беше погълната от историята на Рик, че пропусна шанса да покани себе си на среща.

Изглежда, щеше да се наложи да бъде Кен още известно време.

10

В петък следобед, когато Трейси я откри, Джена беше пред шкафчето си.

— Готова ли си да си тръгваме? — попита тя приятелката си.

Джена извади якето си и ѝ напомни:

— Няма да се прибирам с теб, не си ли спомняш? Имам среща с баща ми.

— О, да бе. — Трейси се усмихна. — Чу ли се какво каза току-що? *Баща ми.*

Джена грейна.

— Да. И ми се струва толкова естествено.

— Вече не те ли мъчат съмнения?

Джена поклати глава.

— Нали ти казах, не мога да прочета мислите му, също както не мога да прочета мислите на майка ми. Ние сме семейство.

Трейси като че се замисли.

— Но ти не можеш да четеш съзнанието и на мадам, и на Емили, а те не са ти семейство.

— Различно е. Емили прави нещо със собствената си дарба, за да не използвам моята срещу нея. А мадам... Тя си има някакво странно шесто чувство. Забеляза ли как гледаше Аманда днес в час?

— Да. Това пък за какво беше?

— Може би онова не беше истинската Аманда.

— На мен ми се струваше истинска — заяви Трейси.

Джена тресна вратата на шкафчето си.

— Да, истинска изглеждаше и миналия месец, когато населяваше твоето тяло. Обзалагам се, че в момента е в някого другиго.

— В кого?

— Кой знае. — Момичетата се отправиха заедно към изхода. — На кого му пука? Но ако не е в себе си, на бас, че мадам може да познае.

— А *ти* можеш ли да кажеш? Ако прочетеш съзнанието ѝ?

Джена сви рамене.

— Може би. Но както казах, на кого му пука? — Двете вече бяха навън. — Имам среща е баща ми в мола. Ще се видим довечера.

Когато пресече улицата и стигна мола, вече усещаше как въодушевляването я залива. Имаше среща с баща си! Беше почти прекалено силно, за да го понесе. А и не бе просто въодушевена, беше неспокойна. За пръв път щяха да останат сами, е, разбира се, в мола имаше и много други хора. Но щяха да са само двамата и да си приказват само един с друг. Ами ако не успееше да измисли за какво да си говорят? Ами ако му доскучаеше с нея? За два часа насаме с нея той можеше да реши, че тази връзка не си струва усилията.

Ами ако не дойдеше? Ами ако първоначалните ѝ съмнения се окажеха истина? Ами ако...?

Ами ако той се окажеше точно там, пред музикалния магазин, където ѝ бе казал, че ще я чака?

Безмълвно упреквайки се, че се бе усъмнила, Джена му махна и той ѝ отвърна.

— Как мина денят ти? — попита я.

— Добре — механично отвърна тя.

Последва тишина.

— Не е лесно, нали? — рече той. — Човек ще си каже, че след всички тези години, които трябва да наваксваме, няма да имаме проблем и ще знаем за какво да си говорим.

Тя се усмихна накриво. Не беше съвсем готова да сподели всичките си чувства и усещания, не още. Имаше нужда от нещо не така лично, че да потръгне приятелството им.

Озърна се към изложеното на витрината на магазина.

— Каква музика харесваш?

— По малко от всичко — отвърна ѝ той. — Класическа, джаз, рок. Не ми допада много-много кънтрито.

Джена грейна.

— Аз мразя кънтри! Харесваш ли техно?

— Всъщност не съм много запознат с него — призна си той. — Искаш ли да ми пуснеш нещо?

Двамата влязоха в магазина и Джена му показва компактдискове на групите, които особено много харесваше. По стените имаше

оставени слушалки, за да се прослушват песните, и тя му обясни как да ги ползва.

Той беше *готин*. Не се престори като останалите възрастни, че харесва всичката музика, която му пускаше, само за да докаже, че е в час с по-младото поколение. Някои групи му харесаха, други — не, и той открито изразяваше мнението си.

— Мисля, че ми харесва — каза й. — Ще си запиша някои от имената, за да си ги сваля от интернет за айпода ми.

Джена му завидя:

— Имаш айпод?

— Разбира се. Когато се местиш от едно място на друго, така както аз живея през последните години, това е единственият начин да носиш музиката със себе си. Ти нямаш ли си? — Джена поклати глава. — Мислех, че всички деца имат айпод.

Тя взе някакъв случаен диск и се престори, че чете списъка с песните.

— Много са скъпи — най-сетне му отговори.

Той остана безмълвен и Джена вдигна поглед към него.

— Трудно ви е било на вас с майка ти, нали? — попита я Стюарт. — С парите имам предвид.

Джена сви рамена.

— Оправяме се.

— Наистина ли?

Момичето извърна поглед и той схвана посланието.

— Мога да кажа, че съжалявам — рече. — Наистина *съжалявам*. Но и аз нямаше да съм от кой знае каква полза. Не се справях особено добре. И все пак това не е извинение.

Джена обаче реши, че е, и й се прииска да го успокои:

— Щом си нямал пари, значи не си имал възможност да ни пратиш.

Той се усмихна.

— Ти си прагматик. Като майка си.

— Какво е прагматик?

— Някой, който е стъпил здраво на земята, който е разумен.

На Джена никога нямаше да й хрумне да използва тези думи, за да опише майка си. Но може би някога, когато Стюарт я бе познавал, Барбара Кели е била различна.

— Но мога да си позволя да купя айпод на дъщеря си — внезапно рече той. — Тук продават ли такива?

— Не е нужно да го правиш — каза тя.

— Но искам — настоя той.

Джена обаче бе непреклонна. Мисълта, че ще я засипе с подаръци... Притесняваше я.

И за нейно пълно изумление и доволство, той я разбра.

— Мислиш, че се опитвам да те купя, нали?

Тя кимна.

Стюарт тъжно се усмихна.

— Може би си права. Е, поне кока-кола ще ми позволиш да ти купя, нали?

На това беше съгласна. Влязоха в едно кафене и Джена му позволи да ѝ купи не само една кока-кола, но и пържени картопки, които да изядат заедно. Малко се притесняваше, че той може да поиска да му разкаже повече за себе си, че ще очаква от нея да сподели историята на живота си. Но той отново се показа като готин.

Разказа ѝ за своя живот, за приключенията, които бе преживял. През последните тринайсет години едва беше свързвал двата края, но бе живял интересно. Оказа се, че е работил на влак, прекосяващ страната от Ню Йорк до Сан Франсиско. Беше мил чинии на презокеански туристически кораб. Беше служил и като сервитьор в луксозен ресторант в Холивуд и беше виждал много известни хора. Беше се трудил и на тръбопровод в Аляска.

Невероятен беше. Джена знаеше, че бащите на другите деца са адвокати, учители, търговци. Мъже, работещи в офиси, в заводи, в грозни небостъргачи. Бащата на Треиси например въртеше някакъв голям и скучен бизнес. Никой от тях не беше като Стюарт Кели.

А и той изглеждаше много по-добре от всички бащи, които беше виждала. Господин Девън бе на практика плешив. Бащата на Емили имаше шкембе, увиснало над колана му. Стюарт Кели обаче можеше да мине за филмова звезда! Погледите, които жените му хвърляха, докато двамата е Джена се разхождаха из мола, не бяха останали незабелязани за нея.

Същото бе и е касиерката в кафенето. Тя взе банкнотата, която той ѝ подаде, без да я гледа. Не можеше да свали очи от него.

— Надявам се, че сте харесали храната, господине — изломоти жената.

Стюарт ѝ отвърна с напълно безизразно лице:

— Оказа се страхотно вкусна кока-кола.

Забавен беше, доволно си помисли Джена. Касиерката не схвана. Само се усмихна, докато му подаваше няколко монети.

— Извинете — рече ѝ Стюарт, — но мисля, че има грешка. Подадох ви банкнота от дваисет долара.

— О, не, господине, десет долара бяха — отвърна касиерката.

Стюарт я погледна подозрително.

— Уверена ли сте? Сигурен съм, че бяха дваисет.

Джена не устоя. Съсредоточи се и прочете съзнанието на касиерката.

„Това са най-лесно изкараните десет долара в живота ми.“

— Дваисетачка беше — обяви Джена.

Жената силно стисна устни. Един мъж с бяла риза и бадж, на който пишеше: „Управител“, се приближи към тях.

— Проблем ли има? — попита ги той.

— Няма никакъв проблем — отвърна продавачката и извади от касата банкнота от десет долара. — Ето рестото ви, господине.

— Благодаря ви — любезно отвърна той. — Видя ли ме колко пари ѝ дадох? — Стюарт попита Джена, докато се връщаха в мола.

— Не. Но прочетох мислите ѝ и видях, че иска да те измами.

Той се засмя.

— Страхотен талант имаш, Джена. Явно няма да се налага да се тревожа, че някой ще поиска да измами *теб*. Или мен, докато ти си наоколо! Най-добре е да бъдем заедно. Какво мислиш?

— Добре ми звучи — безгрижно отвърна тя, но знаеше, че усмивката ѝ се простира от ухо до ухо.

След това двамата разгледаха витрините и говориха за мода, книги, изкуство. Стюарт трябваше да си купи някакви неща от аптеката и така откриха, че използват една и съща паста за зъби.

По едно време спряха пред студио за татуировки и Джена се възхити на моделите, изложени на витрината.

— Харесваш ли татуировките? — попита я той.

Тя кимна.

— Искам да си направя.

Изгледа го изпитателно, за да установи реакцията му. Повечето родители, които познаваше, щяха направо да се побъркат, ако децата им признаят, че искат да се татуират.

Но не и Стюарт.

— Може би не е зле да изчакаш — меко рече той. — Не забравяй, че това е решение за цял живот. Знам, че вече има начини за премахването им, но все пак решението е важно, пък и са скъпи. И аз преди много време мислех да си направя.

— Каква? — попита момичето.

— Нищо оригинално. Едно име, изписано в сърце. — Той се усмихна. — Барбара.

— Е, вероятно се радваш, че не си го направил — отвърна Джена, — като се има предвид как са се развили нещата.

— М-м-м. — Стюарт се усмихна тъжно. — Е, никога не се знае. Винаги мога да си направя татуировка.

„Просто татуировка ли?“ — замисли се Джена. — „Или името Барбара, изписано в сърчице?“ Но не посмя да го попита. Беше прекалено невероятно, че да се надява да се случи.

— Виж — каза ѝ той, — тук имат и временни. Хайде да ги видим.

Влязоха и разгледаха различните лепенки, които се продаваха. Джена се възхити на едно листче с букви и няколко вида рамки с плетеници.

— Това е готино, можеш сам да си измислиш как да изглежда — рече му тя. — И пише, че издържат поне една седмица. Можеш да опиташ нещо и след седмица, ако все още ти харесва, да си направиш истинска такава.

— Чудесна идея — съгласи се Стюарт. Той взе едно от листчетата и отиде да го плати на касите.

Докато чакаха на опашката, прошепна на Джена:

— Дръж под око парите. Не искам заради мен отново да хабиш дарбата си за четене на мисли!

Момичето се усмихна. По нейно мнение нямаше дарби, които можеха да бъдат напразно похабени по него.

След като плати за временните татуировки, Стюарт остана без пари и, когато стигнаха пред банковия офис, той спря да изтегли пари от банкомата. Пред тях имаше жена, която ненужно дълго се бавеше.

Непрекъснато вадеше и пъхаше картата си. Джена я чу да мърмори и проклина тихичко под носа си.

Непознатата се обърна към тях и обясни:

— Извинете, че се бавя толкова много. Не мога да си спомня ПИН-кода.

Джена я слушаше с интерес. Ето я и нея — възможността да се опита да прочете подсъзнателни мисли, за което я беше молила и госпожа Девън. Също като невидима сонда тя проникна в съзнанието на жената.

— Три-осем-седем-две — рече ѝ.

Непознатата се вторачи в момичето и устата ѝ зяпна. Сетне изражението на лицето ѝ се смени с ужасено. Госпожата напъха картата в портмонето си и забързано се отдалечи.

— Това не беше много мило от нейна страна — рече Стюарт.

Джена се разсмя.

— Сигурно си е помислила, че сме крадци.

Той също се засмя.

— Явно изглеждаме като добър отбор, а?

Сърцето ѝ преливаше и Джена си помисли, че то направо ще изхвърчи.

Време беше вече да се връща в дома на Девън. Стюарт си беше взел под наем симпатична малка жълта кола с пет врати, с която я закара до къщата на приятелката ѝ. Паркира отпред и я изпрати до вратата.

— Няма да влизам — рече ѝ. — Скоро ще стане време за вечеря и ще изглежда, сякаш си прося да ме поканят, за да се наям.

На Джена ѝ се искаше той да остане, но го разбра. И той като нея беше горд.

— Добре, ще се видим — каза тя. — Ще останеш в града за малко, нали?

— Разбира се — увери я той.

После постави ръце на раменете ѝ, наведе се и леко я целуна по бузата. След това се отдръпна и като че се засрами.

— Надявам се, че не съм прекалено нахален.

Джена щастливо поклати глава.

— Не. Няма проблем. Предполагам, че бащите това правят, нали? Стюарт се усмихна.

— Да.

11

Аманда-Кен лежеше на леглото на Кен, зяпаше тавана и слушаше.

„Прекарвахме много време на плажа. Слънцето в златистата й коса... блестеше като напръскана със злато. Беше като момичето, боядисано в злато. Ти всъщност гледал ли си «Голдфингър»?“

„Не, но съм чувал за него. Това е стар филм за Джеймс Бонд, нали?“

Стори й се, че Рик се смее.

„Все забравям, че живееш в друг век! Бях на четиринайсет, когато гледах «Голдфингър». Ти нали си на толкова сега? Трябва да го гледаш, страхотен е.“

„Ще си го взема под наем.“

„Леле, иска ми се и по мое време да беше имало дивиди. Сигурно е готско да гледаш филми, когато си искаш.“

„Да, наистина е... готско.“

„С Нанси ходехме на кино всяка събота вечер. Тя обичаше романтичните филми, а аз — екшъните. Всяка събота се карахме какво да гледаме. Е, не бяха истински караници, просто спорехме.“

„Кой надделяваше?“

„Редувахме се кой от нас да избира филма. Но можеше да ме убеждава всеки път. Винаги щях да й угодя.“

Сега вече Аманда се беше научила как да запазва някои мисли само за себе си. И ето че се замечта колко хубаво щеше да бъде да има приятел като Рик, който да я цени и да й дава каквото иска. Нямаше нужда да се тревожи, че Рик ще чуе тези й мисли, защото той все още смяташе, че си говори с друго момче.

Момичето зададе следващия си въпрос:

„Какво друго правихте заедно?“

„Нали знаеш парка край кметството?“

„Разбира се.“

„Това беше едно от любимите ѝ места, особено когато цъфтяха розите. Обичаше рози. Когато си продадох мотоциклета, изхарчих всичко, за да ѝ подарявам по една червена роза всеки ден, докато не свършиха парите.“

Червени рози и мотоциклети. Еха! Какво момче.

„Моля?“

Аманда осъзна, че не бе запазила последното хрумване за себе си.

„Ъм, просто се чудех защо си продал мотора си?“

„Брат ми постъпи в армията и ми остави да ползвам неговия.“ — Последва пауза. — „Не искам да говоря за това, става ли?“

Зачуди се дали брат му е бил убит. Война ли беше имало по времето на Рик? Все още не знаеше по кое време бе живял той.

На вратата на стаята се почука.

— Влез — викна Аманда.

Майката на Кен откряна и подаде глава.

— Добре ли си?

— Да. Защо?

— Събота следобед е, навън е слънчево, а ти цял ден лежиш на леглото! — Жената се намръщи. — Ще се обадя на доктора. Напоследък и не се храниш добре. Мисля, че трябва да те прегледа.

Аманда-Кен скочи от леглото.

— Добре съм. Просто си мислех за разни неща. Сега излизам.

А на Рик рече:

„До после.“

За онова, което искаше да направи сега, щеше да ѝ е нужен компютър, но първо трябваше да излезе от къщата, преди майката на Кен да стане още по-подозрителна. Един учител някога беше обяснил на класа ѝ, че в градската библиотека има безплатен интернет. Преди никога не беше стъпвала в градската библиотека, но знаеше къде се намира.

Изненада се, когато библиотекарката зад бюрото я поздрави, не — когато всъщност поздрави Кен:

— Радвам се да те видя, Кен — рече тя с усмивка.

Аманда прочете табелката на бюрото.

— Здравейте, госпожо Флечър.

Жената като че се стресна. Сетне забеляза къде гледа момчето и обърна табелката. Засмя се тихичко.

— Много смешно, Кен. Току-що дойдох и нямах време да сменя имената. — После прибра табелката в едно чекмедже и извади друга, на която пишеше: „Госпожа Грийнуд“.

Аманда се усмихна на библиотекарката и мислено въздъхна с облекчение. За малко.

Намери компютрите, седна пред един и го включи. Екранът светна и показа съобщение: „Въведете парола“.

Момичето стана и се върна при бюрото на библиотекарката.

— Компютърът ми иска парола за достъп.

— Разбира се — отвърна жената с объркано изражение. — Кен, и преди си ползвал компютрите. Знаеш паролата.

Аманда преглътна.

— Аз, ъ-ъ, забравих я.

Бръчките върху озадаченото лице на служителката се умножиха. Но все пак тя отговори:

— Пет нули, Кен. Лесно е за запомняне.

— Да, разбира се. Малко не съм на себе си днес.

Сега вече библиотекарката изглеждаше загрижена. И каквото беше късметът на Аманда жената щеше да се окаже приятелка на майката на Кен и щеше да ѝ се обади, за да ѝ съобщи, че синът ѝ се държи странно.

Момичето се върна при компютъра, въведе паролата и в полето за търсене написа: „Голдфингър“. Появиха се описание на филма, няколко снимки на актьорите и година — хиляда деветстотин шейсет и четвърта. На колко ѝ каза Рик, че е бил тогава? На четиринайсет?

Не искаше отново да ходи при госпожа Грийнуд, или при госпожа Флечър, или както и да ѝ беше името, и да се излага отново. Затова стана и затърси из библиотеката.

Всъщност беше някак интересно. Аманда не знаеше, че в библиотеките има и компактдискове, и видеоигри. Но нямаше време да ги разглежда. Имаше задача.

Най-сетне откри онова, което търсеше, в малка стаичка встрани от главната пътека. Стаичката изглеждаше, сякаш не е чистена от години. На една лавица Аманда се натъкна на всички гимназиални годишници от всички училища в града, първите бяха може би някъде

от Средновековието, или нещо такова. Вероятно Рик се бе дипломирал през хиляда деветстотин шейсет и седма или шейсет и осма година, ако през хиляда деветстотин шейсет и четвърта е бил на четиринайсет.

В града имаше три гимназии. Аманда не знаеше фамилията на момчето. А и Рик и Ричард се оказаха доста често срещани имена. Тя обаче провери списъците и откри няколко момчета с името Рик.

Започна да преглежда снимките, въпреки че нямаше идея какво точно търси. По време на разговорите им той не бе споменал нищо за цвета на косата си или за други характерни черти.

Беше много изнервящо. Няколко от момчетата с името Рик бяха симпатични, други — не чак толкова. Някои имаха доста дълги коси, което явно се оказва, че е било модерно през онези години.

Имаше и снимки на разни училищни мероприятия, отбори и клубове, но Аманда не знаеше какъв е бил Рик в гимназията. Знаеше за Нанси, разбира се. И тъкмо заради това много се развълнува, когато случайно попадна на фотография на момче и момиче в официални дрехи, под която пишеше: „Рик Ласки и Нанси Чизик“.

Естествено, съществуваше възможност да е имало и друга двойка с имената Рик и Нанси. И въпреки това ѝ се стори, че е попаднала на нещо. Спомни си как Рик ѝ разказа за златистата коса на Нанси. Снимката беше черно-бяла, но все пак се виждаше, че дългата права коса на момичето е светлоруса.

Аманда обаче повече се интересуваше от момчето. Рик също имаше права коса, но изглеждаше тъмнокафява. И беше почти толкова дълга, колкото на Нанси, а в днешно време момчетата въобще не носеха такива дълги коси, освен с изключение на някои рок звезди. Той беше слаб, но не изглеждаше болнав. „Как ли е починал?“ — зачуди се тя.

На снимката Рик беше със смокинг, но не обикновен. Реверите и маншетите бяха бляскави. А под сакото момчето не носеше бяла риза и черна вратовръзка, както се очакваше, а тениска. Може би тогава бе отправил някакво модно предизвикателство. Или пък облеклото показваше чувството му за хумор. Момчето имаше страхотна усмивка и, макар че на снимката тя не видя пламъче в очите му, остана убедена, че то е там.

По принцип Аманда нямаше да приеме всичко това за привлекателно, защото предпочиташе по-мъжки момчета с по-

атлетичен външен вид, като Кен. Но в Рик Ласки имаше нещо много привлекателно, нещо, което я развълнува.

Отново погледна Нанси. Трябваше да признае, че момичето е много хубаво... Не колкото нея самата, разбира се, но Нанси имаше красиво лице. Роклята беше ужасна — цялата бухнала и с воланчета, но си личеше, че Нанси има хубава фигура. На ръката си момичето имаше гривна от рози, за които Аманда предположи, че са били червени. Естествено, Рик ѝ бе подарил любимите ѝ цветя.

Вероятно снимката беше от годишния бал, хрумна ѝ. По време на този бал ли Нанси беше скъсала с него?

Е, сега вече Аманда разполагаше с фамилия, ако на тази фотография в действителност бе нейният Рик. Доста странно бе, че вече мисли за него като за „своя“ Рик. Прелисти в края на годишника и в списъка потърси: „Ласки, Ричард“. След името бяха изписани номерата на четири страници.

Първият номер я отведе при снимка на група хора с надпис: „Селестиал Търнингс“^[1]. Аманда прочете обяснението под нея и узна, че това е име на литературно списание, в което са поместени творби на ученици.

Винаги си бе мислила, че ученици, членуващи в подобни клубове, са зубъри, умници, които не знаят как да се забавляват, но децата на тази снимка никак не изглеждаха зле. Рик дори бе по-хубав отколкото на фотографията от бала си.

Следващата снимка беше стандартният абитуриентски портрет — момчето бе снимано до раменете, облечено с тъмна роба и нахлупило на главата си една от онези плоски шапки с пискюл, а зад него се виждаше фон, изобразяващ синьо небе с облачета. Рик беше вързал косата си на опашка отзад и Аманда успя по-добре да разгледа лицето му. Малки уши, високи скули, дълбоки очи. Кафяви или навярно много тъмносини очи. В стомаха ѝ запърха пеперуда, всъщност в стомаха на Кен.

Третата снимка бе онази от бала. Четвъртата бе като втората, но уголемена, разположена почти на цялата страница. Беше рамкирана в черно. Под нея Аманда прочете: „В памет на Ричард (Рик) Ласки, 1950–1968 г.“

Явно Рик беше починал през последната си година в училище. Всепоглъщаща тъга налегна Аманда и момичето едва сдържа сълзите

си. А това бе нелепо — всички тези събития се бяха случили преди повече от четирийсет години. Пък и тя не го познаваше — та той бе просто един глас, нищо повече.

Върна се при компютъра и въведе името на Рик и името на гимназията в полето за търсене. За щастие се появи статия от местен вестник. Всъщност беше некролог.

Ричард Ласки, осемнайсетгодишен, загинал при инцидент на магистралата. Бил е с мотора на брат си, досети се Аманда. Затова и не обичаше да говори на тази тема.

Момичето остана втрещено в текста ужасно дълго. Сетне се върна в пращната стаичка. На някаква друга полица откри подвързани копия от други училищни публикации — наръчници, вестници, театрални програми. И броеве на „Селестиал Търнингс“.

Прехвърли списанията, издадени в периода между хиляда деветстотин шейсет и пета и шейсет и осма година, и откри два разказа и няколко поеми от Рик. Разказите бяха прекалено многословни за вкуса ѝ, но стиховете бяха хубави. Особено един от тях.

Озаглавен бе „Нанси“ и бе любовно стихотворение.

*Бленувам да се потопя
в океана син на твоите очи,
И да доплувам до сърцето ти.
Ако пожелаеш да остана,
ще живея и дишам като част от теб
и отплата не ще поискам.
Ала и да не поискаш да остана,
аз няма да си тръгна.
Ще се удавя в морето на своите сълзи.*

Ето сега вече наистина ѝ се плачеше. Да бъде така обичана — колко невероятно красиво. Нанси не бе го оценила. Тя не го бе заслужавала.

„Аз го заслужавам“ — помисли си Аманда. После отнесе списанието при копирната машина.

По-късно същата вечер, когато остана сама в стаята на Кен, отново и отново препрочита поемата. И с всяко следващо прочитане се

трогваше все повече и повече. И се замечта, че един ден някое момче ще напише такава поема и за нея самата...

Но всъщност защо ѝ бе да мечтае?

Включи компютъра на Кен и отвори текстообработващата програма. Сетне набра текста на стихотворението на Рик и промени една-единствена дума — заглавието. Отпечата го. След това внимателно сгъна листа, пхна го в плик и върху него написа името, което вече стоеше като заглавие на произведението.

Аманда.

---

[1] Неведоми обрати (англ.) — Бел.прев. ↑

12

В неделя по обед Джена отиде да се види с баща си в истински ресторант — от онези с платнените салфетки.

— Как е пилето? — попита я Стюарт.

— Вкусно — отвърна тя.

И преди много пъти беше яла пилешко, това беше ясно, но никога като това — залято със сос и мънички гъбки.

Баща ѝ си бе поръчал някакъв вид риба. В рибата имаше дребни костици, които той непрестанно трябваше да изважда, което можеше да побърка Джена, ако бе на негово място, но той явно нямаше нищо против. Мъж като Стюарт Кели, който веднъж бе живял на плажа цял месец и сам си бе ловил рибата, за да се храни, нямаше как да се притесни от някакви си костици. Животът му бе така поразителен!

— Наистина ли си работил на африканско сафари? — попита го тя.

— Едва за няколко седмици — отвърна той. — И го не на едно от онези големи ловни сафарита.

Ето това бе още нещо, което Джена харесваше у него — Стюарт не се хвалеше с нещата, които бе правил. Беше много умерен, когато разказваше за приключенията си.

— Добре — облекчено каза момичето. — Не одобрявам убиването на животни. — Погледна към чинията си. — Обаче ги ям. Това май ме превръща в лицемерка.

— И аз така се чувствам — призна ѝ той и Джена отново усети онова топло чувство, което напоследък често я заливаше.

Имаха толкова много общи неща помежду си!

Ала въпреки това нещо я тревожеше. Как мъж, който бе живял такъв вълнуващ живот, щеше да пожелае да се премести тук и да се установи, да си намери работа и да има семейство? Тъкмо това бе мечтата на Джена сега, и колкото и упорито да опитваше да съживи обичайните си песимизъм и недоверие, тези фантазии продължаваха

да се въртят в главата ѝ. Къща е градина. Майка, баща, може би куче, навярно дори малко братче или сестриче...

— Стю? Стю Кели?

Червендалест мъж, облечен в риза с ярки хавайски мотиви, спря край масата им. Баща ѝ се изправи.

— Арни! Радвам се да те видя! — Двамата мъже се здрависаха.

— Колко време мина, десет години? Или повече? — попита го непознатият. — Колко ще останеш в града?

— Не съм сигурен — отговори Стюарт. После се извърна и намигна на Джена. — Зависи от това как ще се развият нещата.

— Как я караш напоследък?

— Горедолу. Нямам работа в момента. Парите обаче свършват, така че трябва да започна да се оглеждам.

Джена отново се възхити. Той нямаше много пари, но бе намерил достатъчно, че да заведе дъщеря си на обяд в ресторант, където не се налага човек да се реди на опашка пред касата. Напомни си да не си поръчва десерт.

Червендалестият мъж кимна към отсрещната страна на заведението.

— Е, ако все още имаш някоя и друга пара и се чувстваш късметлия, може би ще ти бъде интересно в задната стаичка.

— Задна стаичка ли?

— Всеки неделен следобед там се играе покер. Момчетата са добри и залозите не са високи. Аз сега натам съм тръгнал. Искаш ли да се присъединиш към нас?

— Не, благодаря — отвърна Стюарт. — Прекарвам деня с дъщеря си.

Той ги представи един на друг. После двамата мъже си обещаха да държат връзка и Арни се запъти към задната стаичка и към играта си.

— Покерът трудна игра ли е? — попита Джена.

— Не много. Трудно е да спечелиш обаче. Много зависи от картите, които ти се паднат, така че късметът е основен фактор. И четенето на мисли.

Очите на момичето се ококориха.

— Четенето на мисли?

Стюарт се разсмя.

— Не буквално, Джена. Някога чувала ли си израза покер физиономия?

— Не.

— Това е, когато изражението на другия човек не издава мислите му. Фразата се е появила, защото в покера на играчите често им се налага да блъфират и да се преструват, че картите им са по-добри, отколкото са в действителност, за да принудят по този начин останалите участници да залагат, да вдигат залога или да пасуват.

Джена не разбираше какво точно значи да вдигнеш залога или да пасуваш, но общо взето ѝ стана ясно.

— Трябва да се отгатне какви са картите на другите играчи, нали?

— Точно така. И ако играчите имат добри покер физиономии, играта не е лесна. Искаш ли десерт?

— Не, благодаря — възпитано отвърна тя.

Той също не пожела десерт, затова помоли за сметката и сервитьорът я донесе.

— Какво искаш да правим следобеда? Какво ще кажеш да идем на кино?

Стюарт отвори портфейла си и извади няколко банкноти. Джена успя да зърне, че вътре остават още съвсем малко. Опита се да измисли какво могат да правят, без да плащат нищо.

— Знаеш ли какво много искам да правя? Искам да видя истинска игра на покер.

Стюарт се изненада.

— Защо?

— Харесвам игрите с карти и искам да видя как се играе.

Той се усмихна с думите:

— Опасявам се, че не е атрактивен спорт. Онези момчета в задната стаичка няма да искат да ги наблюдаваме.

— Ами ако и ти играеш? — попита го тя. — Ще ми дадат ли да поседя до теб?

Той я погледна развеселен.

— Наистина ли искаш да го направим?

Момичето неистово закима.

Стюарт сви рамене.

— Може да ги попитаме.

В задната стаичка имаше маса за билиард, маса за мини футбол и две други маси, на които хората играеха карти. Когато Арни вдигна поглед и видя Стюарт и Джена, им махна.

— Ей, точно ще започваме ново раздаване. Искаш ли да се включиш?

— Нещо против детето ми да седне при мен? — попита ги Стюарт.

Един от мъжете се усмихна.

— Нищо, стига да гледа само твоите карти.

Стюарт дръпна два стола и седнаха. Момичето примигна, когато той прибави и малкото останали в портфейла му пари към онези на масата, после картите бяха раздадени.

Джена не бе съвсем сигурна какво се случва, защото цялото това плащане и вдигане нищо не ѝ говореше. Но след малко прозря някои неща. Картите, които държаха играчите, се наричаха ръка и най-добрата ръка печелеше играта. Понякога обаче хората се преструваха, че имат по-добра ръка, отколкото имат в действителност, за да принудят останалите играчи да се откажат. Това бе частта с блъфирането.

Само че точно в тази игра никой не блъфираше и беше доста скучно. Джена осъзна, че е направила грешка, защото игрите на карти бяха интересни, само ако самият ти участваш в тях. Както каза и баща ѝ, това не бе атрактивен за гледане спорт.

В ъгъла намери някакво списание и го взе да чете при масата. То обаче се оказа за коли и не беше по-интересно от играта, затова отново се отнесе в мечти за бъдещето. Зачуди се как ли ще се чувства майка ѝ, като узнае за завръщането на бившия си съпруг. Дали щеше да е щастлива? Тя никога не говореше за Стюарт, нито пък изразяваше някакъв интерес или любопитство по отношение на това къде е той и какво прави. Навярно бе така, защото си мислеше, че повече никога няма да го види. Очакваше я огромна изненада...

— Джена? Какво мислиш?

Тя прогони мечтанията и погледна баща си.

— Моля?

— Всички пасуваха, останахме само аз и господин Клифорд. Само че аз не знам дали господин Клифорд има по-добра ръка от моята.

Момичето погледна към картите на баща си. Сториха ѝ се добри — три аса и два попа. Но ако господин Клифорд имаше нещо като четири аса и един поп, Стюарт щеше да загуби, а съперникът му — да спечели онзи куп с парите в средата на масата.

— Погледни го — помоли я баща ѝ. — Как мислиш, дали блъфира?

Джена се вгледа в мъжа, седнал от другата страна на масата. Стори ѝ се приветлив, с рошави вежди и широка усмивка. Нямахте ни най-малка представа какви са картите му, понеже ги държеше надолу с лицето като останалите играчи и тя можеше да види само гърба им. Жалко, че нямаше рентгеново зрение.

Но всъщност имаше нещо подобно. Въпреки че Джена не можеше да види самите карти, господин Клифорд навярно си мислеше за тях.

Беше сигурна, че това не е добра постъпка, но не устоя. Щеше да е толкова ужасно, ако Стюарт загуби всичките си останали пари. Затова направи каквото можа.

И се оказа права за мислите на господин Клифорд. И ето ги — появиха се в съзнанието ѝ — две аса, две валета и една десетка. Не беше убедена точно каква е силата им, но нещо ѝ подсказа, че ръката на баща ѝ е по-добра.

— Не мисля, че трябва да пасуваш.

Той я послуша, увеличи залога, което Джена сметна за лудост, защото той не разполагаше с повече пари. Тогава на господин Клифорд му се наложи да си покаже картите и Стюарт спечели.

Господин Клифорд не се ядоса. Той поздрави баща ѝ и каза:

— Дъщеря ти има добри инстинкти.

Стюарт кимна.

— Да, мисля да я задържа — рече весело.

Момичето видя колко много пари спечели баща ѝ и остана доволен.

— Радвам се, че се оказах права — сподели тя с него.

— Но ти знаеше, че си права, нали? Прочете мислите му.

Джена си призна.

— Но това е измама. Май не трябваше да го правя.

Той се засмя.

— И така може да се каже.

Не бе напълно уверена какво има предвид, но той не ѝ се ядоса и това бе най-важното.

Стюарт настоя да ѝ вземе малък подарък с част от печалбата и тя му позволи да ѝ купи тениска черна, разбира се, с бляскави сребристи звездички навсякъде.

— Благодаря — рече тя. — Сложи ли си някоя от онези временни татуировки?

— Още не съм. А ти?

Тя се поколеба. После, със засрамена усмивка, свали жилетката си и показа дясната си ръка, където в червено се виждаше думата „Татко“.

Стюарт я прегърна през раменете и лекичко я стисна.

— Това е моето момиче.

Сякаш цял живот бе очаквала този момент. Не че бе потисната от липсата на баща, защото също като майка си не се замисляше много-много за него. Но сега вече си имаше баща, а както казваха — по-добре късно, отколкото никога.

Когато се върнаха в дома на съученичката ѝ, госпожа Девън настоя Стюарт да остане за вечеря. Докато възрастните пиеха коктейлите си, Джена изтича горе в стаята на Трейси да ѝ покаже новата си блузка.

— Познай! — каза на приятелката си. — Щастлива съм!

— Така и трябва — отвърна ѝ Трейси. — Това е страхотна тениска.

Джена грабна възглавницата си и закачливо я метна към съученичката си.

— Не само заради това. Трейси, наистина ми се струва, че той ще остане! Ще говори с майка ми веднага щом я изпишат. И може да се съберат отново!

— Не се увличай — предупреди я момичето. — Майка ти дори не знае, че той се е върнал в града. Може да не го иска.

— Да не полудя? — писна Джена. После се плюсна на леглото и се втренчи в тавана. — Той е красив, забавен, добър... Кой не би искал такъв мъж?

— Но няма работа, нали?

— Може да си *намери*. Направо няма да повярваш какви интересни неща е работил. Бил е на кораб, на сафари, имал е работа и

в Аляска...

— Наистина? Така ли ти каза?

Джена седна в леглото.

— Мислиш, че ме лъже ли?

— О, не — бързо се поправи Трейси. — Просто е интересно, че е работил толкова много неща. Какво правихте днес?

— Обядвахме в ресторант и после играхме покер. Е, баща ми игра, аз само гледах. И той спечели!

— Късметлия — рече приятелката ѝ.

— Не бе просто късмет — призна си Джена и разказа как е прочела мислите на другия играч.

Може би обаче не биваше да споделя това, защото Трейси много държеше на честността. Затова и не се изненада, когато приятелката ѝ я сгълча:

— Не е било много умно да го правиш — укорително ѝ рече тя. — Уверена съм, че Стюарт няма да остане доволен, ако узнае, че си го извършила.

— Той вече знае — отвърна Джена. — Казах му.

Трейси я погледна с любопитство и попита:

— И какво направи?

— Засмя се.

Трейси изглеждаше ужасена.

— Шегуваш се!

— Баща ми е много готин — информира я Джена. — Той не ме поучава и не ми нарежда как да се държа.

Другото момиче измърмори нещо, което Джена не чу.

— Какво каза?

— Просто казах, че... не звучи много бащински.

Джена я зяпна.

— Това пък какво значи?

— Нищо.

Но във въздуха увисна неприятна тишина, която в края на краищата бе прекъсната от Джена:

— Не харесваш ли баща ми?

— Не, всичко е наред — каза Трейси, — само че...

— Какво?

— Ами той се появи от нищото, казва, че ти е баща, и сега изведнъж целият ти живот ще се промени. Просто не искам да се разочароваш.

— Защо да се разочаровам? — объркано попита Джена. Тогава думите на приятелката ѝ звъннаха в ушите ѝ. — Какво искаш да кажеш с това „казва, че ти е баща“? Не *вярваш* ли, че ми е баща?

— Не знам. Може би. Но майка ти още не го е виждала. А ти му се доверяваш, само защото не можеш да прочетеш мислите му. Кое то не е достатъчно основание.

— Майка ми можеше да си е у дома, когато той дойде в Бруксайд Тауърс — изтъкна Джена.

— Но я нямаше там — рече Трейси. — И може би той го е знаел.

— В това няма смисъл — възрази Джена. — Защо му е да лъже, че ми е баща? За да се среща с мен? Та той не е някакъв си психолог!

— О, не, не исках да кажа това — припряно се оправда Трейси. — Казвам само, че не бива да прибързваш. Не си прави заключения.

Джена я изглежда ядно.

— *Харесвам* заключенията си.

Трейси остана мълчалива. После лекичко се усмихна на съученичката си.

— Съжалявам. Не бива да говоря така за него, и без това не е моя работа. Нека говорим за нещо друго.

— Добре. *Ти* какво прави днес?

— Упражнявах изчезването си.

— Така ли? И как е?

— Ставам все по-добра — похвали се Трейси. — За една цяла минута станах напълно невидима. Трудно е да кажа със сигурност обаче, защото се налага да се наблюдавам в огледалото. Може и да е имало някакво очертание от мен, което да не съм забелязала.

— Опитай сега и аз ще ти кажа дали си изцяло невидима — предложи приятелката ѝ.

Трейси смръщи вежди и за миг се вторачи немигащо в Джена.

— Добре — рече накрая. Застана близо до съученичката си край вратата. — Ако изчезна, засечи времето, за да знам после за колко дълго мога да оставам в такова състояние.

Тя подаде мобилния си телефон на Джена и ѝ показа как действа хронометърът. После отстъпи няколко крачки.

Джена наблюдаваше. Трейси стоеше напълно неподвижно със затворени очи. Дишаше равномерно и спокойно, заради което Джена стигна до заключението, че приятелката ѝ се съсредоточава.

И ето че започна да избледнява. Първоначално бе на практика недоловимо. На Джена ѝ хрумна, че собственото ѝ въображение или желанието ѝ момичето да сполучи го карат да изглежда не така плътно. Но скоро Джена започна да вижда през Трейси. Съученичката ѝ стана полупрозрачна и след това изчезна напълно. Джена изобщо не я виждаше.

Задейства хронометъра. Все още бе малко ядосана на приятелката си за това, че не е въодушевена за Стюарт. Но Трейси бе водила нелек живот — всички я бяха пренебрегвали у дома, а в училище ѝ се бяха подигравали, навярно това бе причината да ѝ е трудно да приема хората и да им се доверява. Все някога Стюарт щеше да я очарова.

Колко ѝ беше казала, че е останала невидима? Една минута? Вече превишаваше това време. Минута и деветнайсет секунди...

Някакви форми започнаха да се появяват и Джена спря хронометъра.

— Една минута и двайсет и две секунди — обяви тя, когато Трейси стана отново плътна. — Защо си така задъхана?

Момичето едва си поемаше въздух и стискаше юмруци.

— Нали не си мислиш, че изчезването не изисква никакви усилия?

— Не мислех, че е чак като да участваш в маратон — отвърна Джена. — Ей, умирам от глад. Майка ти дали е извадила от онези хрупкави неща, за да ги поднесе с коктейлите?

— Върви и виж. И аз скоро ще сляза.

Трейси все още бе леко задъхана и, преди да се извърне, Джена зърна някакво странно, нещастно изражение на лицето ѝ.

Явно изчезването хабеше много повече енергия, отколкото четенето на мисли, помисли си, докато подтичваше към долния етаж. От друга страна, невидимостта можеше да се окаже голямо предимство в играта на покер...

13

— Няма ли да гледаш баскетболния мач с мен? — извика бащата на Кен към момчето, което смяташе за свой син.

Аманда спря на първото стъпало. Това създаваше трудности. Кен сериозно се интересуваше от спорт и навярно заедно с баща му гледаха всички мачове по телевизията. А тя предпочиташе да остане сама в стаята на момчето и да чака Рик да се свърже с нея.

Почти през целия ден си бяха „говорили“, или както и да се наричаше онова. Аманда не може да си спомни някога да е прекарвала цяла неделя сама в спалнята си, без да прави абсолютно нищо, без дори да разлиства някой брой на списание „Тийн Вог“. Но беше направо невероятно, че има възможността да се съсредоточи изцяло върху общуването си с Рик, без нещо да я разсейва.

Ала ето че сега и майката на момчето я гледаше странно.

— Ти *винаги* гледаш с баща си баскетболния мач в неделя вечер — рече тя с разтревожен глас.

Явно пак щеше да започне да ѝ говори, че ще я води на лекар.

— Разбира се, че ще гледам мача. Само че първо исках да отида до тоалетната.

— Защо се качваш горе? — попита баща му. — Отиди в онази в коридора.

Аманда дори не бе забелязала, че на първия етаж има още една тоалетна. Сериозно трябваше да се стегне, ако не искаше да поражда съмнения, особено щом желаше да остане още малко в тялото на Кен. Не бързаше да се маха. Не и сега, когато в живота ѝ се появи Рик. Беше влюбена в него.

Когато излезе от тоалетната, се върна в стаята и се метна в огромното меко и разтегателно кресло.

— Хей, Кен — вбесен викна баща му. — Откога седиш на моето място?

— Просто се шегувам — отвърна Аманда и се засмя.

— Какво става напоследък с теб, момче? — промърмори баща му.

Господин Престън взе дистанционното и включи телевизора. Аманда искрено се надяваше той да не е хората, които обичат да коментират играта. Надяваше се Рик да я потърси и тогава щеше да се наложи, да се преструва, че гледа предаването. Лесно бе да отгатне кой отбор харесват Кен и баща му и всъщност трябваше само да крещи, когато тимът отбелязваше точка, и да ръмжи, когато противниковият отбор вкарваше кош. Смяташе, че може да се справи с това и в същото време да говори с Рик.

Но той не ѝ се обади. Тя опита да държи съзнанието си отворено, празно и готово, но така и не чу нищо. И започна да се тревожи. Дали Рик бе осъзнал, че тя не е Кен? Много старателно се беше опитвала да не звучи момичешки в разговорите, но бе възможно да е пропуснала нещо. Чувствата, които изпитваше, бяха така наситени, че можеше и да се е издала. Ами ако той никога не се върнеше?

Аманда чакаше ли чакаше и се мъчеше обзелото я отчаяние да не си проличи. Явно обаче не се справяше добре. Бащата на Кен продължаваше да я гледа разтревожено. В този момент майката на съученика ѝ се появи с чиния курабийки с парченца шоколад.

— Любимите ти — обяви тя и остави чинията на масичката между креслото и дивана, на който седеше момичето. — Не давай на баща си, той е на диета.

Курабийките с шоколадови парченца бяха последното нещо на света, което я интересуваше сега. Беше толкова обезпокоена, че се опасяваше да не повърне, ако хапне дори една хапка. Затова и когато бащата на Кен протегна ръка към чинията, тя промърмори:

— Няма да те издам.

Така поне няколко курабийки щяха да липсват, когато госпожа Престън се върнеше.

Рик не се появи и когато мачът свърши Аманда вече агонизираше. Непрестанно си преповтаряше последния им разговор, състоял се същия следобед. Беше се разхождала в парка край кметството, там, където се бяха разхождали и Рик и Нанси, и Рик ѝ бе рецитирал някои от своите стихотворения. Нима не бе показала достатъчно въодушевление? Беше харесала поезията и докато той рецитираше, тя си представяше себе си как... ами себе си как слуша

чувствителната му душа да изразява любовта си към *нея самата*. Може би е трябвало по-пламенно да изрази възторга си, защото откакто бе станала Кен, това бе най-дългото прекъсване между разговорите им.

За нейно щастие техният отбор загуби и изглеждаше логично да е умърлушена.

— Не го приемай толкова навътре — успокой я бащата на Кен. — Коляното на Бейли ще оздравее до следващата седмица и тогава ще победят.

— Добре — отвърна Аманда, без да има и най-малка представа кой е Бейли. — Отивам да си лягам... Скапан съм.

Бащата на Кен за пореден път ѝ хвърли разтревожен поглед. Беше едва десет часа и Аманда не вярваше, че съученикът ѝ си ляга толкова рано. Но повече не можеше да издържа.

Беше взела решение да опита да повика Рик. Спомни си онзи път, когато Емили попита Кен дали може да се свърже с баща ѝ. Не си спомняше обаче дали тогава той отговори, че не може или че не иска.

Прибра се в стаята на съученика си, загаси лампата и си легна. Затвори очи и си представи момчето от снимките, после изпразни съзнанието си от всичко друго.

„Рик. Там ли си? Чуваш ли ме? Отговори ми, Рик.“

Нищо не чу.

„Моля те, Рик. Трябва да говоря с теб. Трябва да ти кажа нещо. Важно е.“

И точно в този миг Аманда осъзна, че иска той да знае коя е в действителност. Поемаше голям риск. Той можеше да се ужаси, че е изливал сърцето си пред едно момиче. Но как иначе можеше да има истинска връзка с него, при положение че я мисли за момче?

„Как мога да имам истинска връзка с него, при положение, че е мъртъв?“ — запита се тя. Но не ѝ се наложи да си отговаря на този въпрос, защото Рик ненадейно се появи в главата ѝ.

„Здрасти, Кен.“

„Рик, здрасти! Толкова се радвам, че дойде!“

„Така ли? Ами, ето ме. Каза, че имаш да ми казваш нещо важно.“

Въобразяваше ли си, или помежду им се усещаше някаква дистанция? Прииска ѝ се да се ритне. Разбира се, че имаше дистанция,

та той беше два метра под земята, или в рая, или в какъвто и задгробен живот да съществуваше там някъде.

Но го чувстваше много, много близък. Не можеше да продължава да го лъже.

„Аз не съм Кен, Рик.“

„Какви ги говориш? Разбира се, че си Кен, никой друг не може да ме чуе.“

„Казвам се Аманда. Намирам се в тялото на Кен.“

Отговор не последва. Момичето се опита да обясни:

„Аз съм онова, което другите наричат крадец на тела. Но заемам телата само на хора, към които съм изпитала съжаление. Съчувствах на Кен, защото той вече не може да тренира футбол заради инцидента, който претърпя. И така станах него. Затова мога да те чувам.“

Дали да му разкаже цялата история, за това как бе искала да принуди Кен да я покани на среща? Все още се двоумеше, когато Рик заговори:

„Леле! Не мога да ти опиша колко много се радвам.“

„Защо?“

„Защото изпитвам чувства към теб. Чувства, които не очаквах да изпитвам към момче.“

Аманда се запита дали Рик може да чуе ахването ѝ.

„Наистина ли? Като чувствата, които изпитваш към Нанси ли?“

„Да. Начинът, по който усети поемите ми... Ти наистина схвана какво съм искал да кажа.“

„Много харесвам стиховете ти. Непрекъснато си представям, че са писани за мен.“

Нима наистина изтърси това? Изобщо не беше в стила на Аманда да показва истинските си чувства пред някое момче! Аманда се правеше на хладнокръвна, правеше се на труднодостъпни, резервирана, беше на пиедестал. Момчетата трябваше да се *потрудят*, за да привлекат вниманието ѝ, не можеха просто ей така да я спечелят.

Но Рик можеше. Рик *успя*. Не я интересуваеше дали я мисли за лесна, за достъпна.

„Можеше и за теб да са. Стихотворенията ми. Ти си по-добра от Нанси. Тя никога не изпитваше силни чувства като твоите. Ти си невероятна! Ти толкова дълбоко, толкова силно съчувстваш на останалите хора, че можеш да се *превърнеш* в тях!“

Само ако знаеше колко усилено се бе опитвала през целия си живот да пропъжда съжалението към останалите.

„Знам как изглеждаш. Видях твои снимки в един годишник на гимназията. Хубаво е, че мога да те виждам в съзнанието си, докато си говорим.“

„Де да можех и аз да те видя.“

Тогава я осени идеята, че той въобще не знае как изглежда *тя*.

Не знаеше колко красива е Аманда Бийсън. Беше се влюбил в личността ѝ, в отношението ѝ, в чувствата ѝ. Остана поразена. Никога не си бе представяла, че някое момче ще хареса у нея тези ѝ качества. Беше красива, беше популярна — това бяха нещата, привличащи момчетата. Заради тях тя получаваше вниманието им.

„Искаш ли да ти опиша как изглеждам?“

„Не, това не е важно. Имам усещането, че те познавам, сякаш си инкрустирана в сърцето ми. Това ми е достатъчно.“

Говориха си така с часове, докато Аманда не започна да се прозява и не усети, че заспива. Определиха си „среща“ след училище на следващия ден. И Аманда отплува в съня, понесена на крилата на любовта.

На следващата сутрин изчака край собственото си шкафче. След минути се появи и Другата-Аманда.

— Здравсти, Кен — поздрави я тя.

Аманда разпозна собствения си кокетничещ глас. Другата-Аманда се заигра с катинарчето на шкафчето си, но не откъсна очи от Кен. Зачуди се какво ли щеше да ѝ каже Кен в подобен момент, ако това се случваше на нея самата.

Не я интересуваше. Искаше само да си подари нещо.

— Написах нещо за теб.

Лъжата беше съвсем мъничка. Все пак тя *наистина* го бе написала на компютъра.

Другата-Аманда се обърка.

— Какво си написал? Писмо ли?

— Не. Стихотворение. За теб.

Сега вече изглеждаше слисана.

— Защо си ми написал стихотворение?

— За да изразя чувствата си.

Аманда извади плика от раницата на Кен и ѝ го подаде. Другата-Аманда го пое внимателно, сякаш се боеше да не я ухапе.

— Ще се видим в час — рече Аманда и си тръгна.

Но се случи така, че видя Другата-Аманда преди това. Отиде в библиотеката, за да учи, и там я завари да седи край една маса заедно с Кейти и Бритни. Трите гледаха някакъв лист хартия и се смееха.

Аманда се приближи иззад една лавица с книги, за да не я забележат. Надзърна между книгите, за да види по-добре какво правят момичетата.

Не можеше да каже, че се изненада особено, когато осъзна, че листът хартия е нейната поема, поемата на Рик. Другата-Аманда се подиграваше на стихотворението и подтикваше и приятелките си да постъпват по същия начин.

— Направо не е истина, нали? — попита ги тя. — Можете ли да повярвате, че някога съм искала да тръгна с него?

— Мислиш ли, че той преживява нещо, нещо... ами нервен срыв или нещо такова? — зачуди се Бритни.

— Не знам и не ми пука — отвърна Другата-Аманда. — Косата ми настръхва. Толкова е, де да знам, *прочувствено*.

Каза го така, сякаш „прочувствено“ е нещо гнусно.

— Искам да се удавя в сълзите си — погрешно цитира тя с писукащо гласче. — Ужас, толкова е откачено! Кой да помисли, че някой с външността на Кен Престън ще се окаже такъв смотаняк?

Заболя я. Буквално я заболя да чуе тези думи, и то не защото бе Кен Престън. Мъчно ѝ бе, защото знаеше, че тя самата щеше да каже нещо такова, ако някое момче ѝ връчи любовно стихотворение. Или поне това щеше да каже, преди да срещне Рик.

Слава Богу, че той не можеше да види тази Друга-Аманда. Как бе възможно да е толкова повърхността и безчувствена?

Коя бе тя? Това ли бе истинската ѝ същност, тази Друга-Аманда, която наблюдаваше в момента? Или тя бе момичето вътре в Кен, което се влюби в един поет?

Може би бяха едно и също. Може би Аманда, или Другата-Аманда, или която и да бе истинската личност, говореше така, единствено за да впечатли приятелките си. Защото *те* се държаха по

този начин. Не, не беше редно да обвинява приятелките си. Това си беше *нейният* стил на поведение. Защото беше готина.

Поне Рик никога нямаше да познава това момиче. Той можеше да говори единствено чрез Кен. Ала тя трябваше рано или късно да се върне в себе си. Онова момиче ей там, онова момиче, което се подиграваше на момче, споделило чувствата си, онова момиче беше *тя*.

За пръв път в живота си Аманда не се хареса особено.

Джена я очакваше изненада, когато в понеделник свърши училище. Двете с Трейси излязоха от сградата и тя забеляза вече познатата жълта кола, паркирана край бордюра.

— Баща ми — викна радостно и изтича при колата.

Стюарт свали прозореца.

— Как е момичето ми?

— Фантастично!

Още докато изговаряше думата, Джена си даде сметка, че това навярно е първият път, когато отговаря по такъв начин на подобен въпрос. Но пък и кой ли някога я бе наричал „момичето ми“?

— Помислих си, че ще ти се понрави идеята за следобедна закуска — рече той.

— Разбира се! — Тя махна на Трейси. — Татко ще ни заведе да хапнем нещо.

Беше много доволна, защото това бе идеална възможност Трейси да опознае Стюарт и сама да се увери какъв прекрасен човек е той.

Обаче Трейси като че пристъпваше необичайно бавно и явно не се радваше на поканата.

— Джена — повика я баща ѝ и ѝ махна да се приближи към прозореца. Тя го послуша и той ѝ заговори тихо: — Виж, предпочитам да сме само двамата, става ли? Искам да говоря с теб.

Беше необичайно сериозен и Джена се обърка. После ѝ хрумна обезпокояваща мисъл и песимизъмът, който бе изтласкала назад в главата си, сега се върна на преден план. Той искаше да говори с нея насаме. Защо? Защото беше размислил по отношение на оставането си в града. Защото напускаше и искаше да се сбогува.

Джена погледна към Трейси. Не беше възможно приятелката ѝ да е чула думите му, но момичето въпреки това не се приближи.

— Благодаря, но имам тонове домашна работа — отвърна Трейси. — Трябва да се прибирам право у дома. Приятно изкарване.

Тя се извърна и се отпрати в противоположна посока.

Джена се намръщи. Трейси можеше поне да поздрави Стюарт. Не беше обичайно за нея да се държи така невъзпитано. Джена се качи в колата при баща си и двамата потеглиха. Потисната, тя го наблюдаваше и чакаше да ѝ съобщи лошата новина. Трябваше да приеме, че фантазиите ѝ са само това — фантазии. Бившите съпрузи не се събираха след тринайсет години раздяла, не и след като през цялото това време не са общували. Нямаше да има никаква малка къщичка с градинка и заден двор. Всичките ѝ глупави мечти щяха да си останат такива, просто мечти. Баща ѝ щеше да си замине, а преди да го види отново, можеха да изминат още тринайсет години.

Джена стисна силно устни. *Нямаше* да се разплаче. Поне не пред него. Зачуди се защо след всичко, преживяно в живота ѝ, така и не се научи, че накрая хората винаги я разочароват. Искаше да се ядоса, но чувстваше само и единствено неизмеримо разочарование.

Стюарт спря пред едно заведение за бързо хранене и поръча напитки през прозорчето за шофьорите.

— Искаш ли нещо за хапване? — попита я той. — Картофки? Хамбургер?

— Не, благодаря — сковано отвърна тя.

А само преди пет минути беше гладна. Сега храната бе последното нещо, което я интересуваше. Джена безмълвно пое напитката, която ѝ подаде. Излязоха от паркинга и няколко минути пътуваха в мълчание. Завиха по красива улица със симпатични малки бунгала, Стюарт отби край бордюра и спря. Докато изключваше двигателя, тя попита:

— Какво правим тук?

Той не отговори на въпроса ѝ.

— Има нещо, което искам да ти кажа — рече вместо това.

Джена надзърна през прозореца до себе си, за да не се налага да го гледа в очите, докато казваше:

— Знам. Заминаваш си.

Мълчанието му потвърди подозренията ѝ. И тогава Стюарт рече:

— Искам да ти обясня...

Тя го прекъсна:

— Не е нужно. Може ли просто да ме откараш при Трейси?

— Само ако утре си готова да тръгнеш с мен.

Джена бавно се обърна към него.

— Какво?

— Изслушай плана ми — помоли той. — Уморих се да бягам и искам да се задомя. Освен това желая да поправа онова, което причиних на теб и на майка ти. Но не го правя само заради вината.

Момичето се обърка още повече.

— Кое?

Той отпи от напитката си, преди да отвърне:

— Днес се видях с майка ти.

Тя се слиса.

— Но как? Там не пускат никакви посетители.

Той се усмихна.

— Може и да не си забелязала, но баща ти умее да бъде много чаровен. Поговорих си с една от сестрите и тя наруши правилата.

Джена се учуди. Мислеше си, че болниците са много стриктни по отношение на реда.

— Как е тя? Изненада ли се да те види?

— Много. Но съм щастлив да кажа, че се зарадва. Изглежда прекрасно. Лечението си казва думата.

— Това е чудесно. — Джена не знаеше какво ще последва, затова зачака мълчаливо.

— В събота я изписват — продължи баща ѝ. — И не искам нито една от вас да остава да живее в онзи апартамент. Ще купя къща.

Тя примигна.

— Къща ли? За мен и мама?

— За нас тримата. За да живеем заедно като семейство.

Джена остана без думи. Буцата в гърлото ѝ стана болезнена, но в същото време момичето никога преди не се бе чувствало толкова щастливо.

— Майка ти ще ми даде още един шанс — обясни ѝ той. — Не го заслужавам, но нейното желание е такова. Надявам се, че и ти го искаш.

Джена беше убедена, че изражението на лицето ѝ е достатъчно красноречиво. Но за всеки случай отвърна:

— О, искам го, искам го.

Той се усмихна.

— Добре. Сега трябва да бъдем практични. Не искам дори и една нощ да прекарваме в Бруксайд Тауърс. Сутринта отидох да огледам

една къща, която искам да купя. — Баща ѝ се наведе напред и посочи. — Какво ще кажеш за нея?

Беше като къщичката от мечтите ѝ. Бяла, със сини первази. Сандъчетата на прозорците бяха обсипани с червено мушкато. Големи, висящи кошници с цветя се поклащаха от двете страни на входната врата. Моравата беше окосена. Не беше имение, нито беше голяма къща като тази на семейство Девън. Беше уютна и симпатична. Не беше просто къща, беше дом. Идеалният малък дом за тричленно семейство.

— Красива е — въздъхна тя.

— Искан да я видиш и отвътре, но собствениците отсъстват днес.

— Сигурен ли си, че се продава? — попита Джена. — Не виждам никаква табела.

— Те са добри хора — обясни ѝ той. — Макар че не можах да им дам никакво капаро, махнаха табелата. До четвъртък трябва да им платя.

— Четвъртък — ахна момичето. — Този четвъртък ли? Не вдругиден, а на следващия ден?

— Да.

Джена се обърка.

— Но тя сигурно струва хиляди, хиляди долари. Откъде ще намериш толкова пари? Можеш ли да вземеш заем от банката?

Той се усмихна унило.

— Не и с моето кредитно досие. Не, захарче, ще платя в брой. И се надявам ти да ми помогнеш.

— Как?

— Днес ще взема малко пари — рече Стюарт. — Достатъчно ще са за самолетни билети и ще останат още мъничко. Утре двамата с теб можем да отлетим за Лас Вегас. Там казината работят по двайсет и четири часа. Мога да се включа в някоя игра на покер и, ако ти си до мен, до сутринта в четвъртък е възможно да спечеля нужната сума за купуването на къщата. Ще долетим обратно, ще дам парите на собствениците и в петък ще се нанесем. В събота ще вземем майка ти и ще я доведем в новия ѝ дом. Тук.

Стюарт остави Джена напълно бездиханна. Тя дори не бе сигурна, че разбра какво ѝ каза той.

— Мислиш ли, че ще се справиш? — попита я баща ѝ. — Че ще можеш цяла нощ да останеш будна и да четеш мисли?

— Не знам. Предполагам.

— Разбира се, че ще успееш, ти си кораво момиче. Ти си моето момиче, нали?

— Да. — Ала не стоенето будна цяла нощ я тревожеше. — Но...

— Но какво?

Джена направи физиономия.

— Това е измама.

Той не възрази.

— Да, права си. И предполагам, че като баща е редно да се засрамя от това, че моля дъщеря си да ми помогне да измам някого. Но аз гледам по-всеобхватно на нещата, Джена. Искам да спася майка ти, да ни направя щастливи, всички нас. Да станем истинско семейство. Ще ми отнеме много години да спестя парите, нужни за закупуването на тази къща. Не вярвам обаче, че майка ти ще издържи още дълго на онова място, където живееете.

Беше прав и момичето го знаеше. Бруксайд Тауърс не бе подходящо място за възстановяващ се алкохолик. Там имаше прекалено много изкушения.

— Чувала ли си израза „Целта оправдава средствата“? — попита я той. Джена поклати глава. — Означава, че за да постигнеш важна цел, понякога се налага да правиш някои не дотам почтени неща. Сега говорим за здравето на майка ти и за нашето общо бъдеще като семейство. Не мислиш ли, че си заслужава да постъпиш малко нечестно заради това?

На Джена не ѝ харесваше, но той бе прав.

— Заслужава си.

Стюарт се приведе към нея и лекичко я прегърна.

— Чудесно. Ще се обадя на директора и ще му кажа, че утре ще те взема от училище.

— Май трябва да измислиш добра причина, за да направиш това — предупреди го момичето.

Той се засмя.

— Не се притеснявай, Джена. Баща ти умее да разказва небивалици. Ще кажа, че имаш болна баба, която иска да те види. И на семейство Девън можем да кажем същото.

— Добре.

Стюарт запали двигателя на колата.

— Сега трябва да вървя, за да взема парите за билетите ни и за влизането ми в играта. Ще те оставя в дома на Девън.

Не беше далече. Когато се преместеха в новата къща, пак щеше да е в същия училищен район. Докато шофираше, Стюарт ѝ говори за възможностите за работа в града, но съзнанието на Джена бе прекалено замъглено, че да внимава.

Случваше се. Наистина се случваше. Мечтите ѝ, фантазиите ѝ — те наистина щяха да се сбъднат. Като в приказките. Не можеше да си представи, че е възможно нещо подобно да се случи в действителност.

Пред дома на семейство Девън Стюарт я целуна бързо по челото и ѝ каза, че на следващия ден ще ѝ съобщи кога ще отпътуват. Все още замаяна, Джена влезе вътре.

— В кухнята съм — викна Трейси.

— След минутка идвам — отвърна ѝ тя.

Имаше нужда да остане за малко сама. Изтича нагоре по стълбите и влезе в стаята на съученичката си.

Странно нещо бяха чувствата, помисли си. Те никога не бяха абсолютни, поне нейните не бяха. Джена никога не бе напълно щастлива или напълно нещастна. Преди малко бе чула най-добрите новини в живота си. Трябваше да е на седмото небе.

Е, да, наистина се налагаше да извърши нещо, което никак не искаше, но какво от това? Просто трябваше да си повтаря какво ѝ каза баща ѝ за целта и средствата. Пък и тя и без това не бе много почитена в използването на дарбата си. Всъщност четеше мисли по много поглупави причини от тази! Мадам вечно ѝ правеше забележки за това.

Не знаеше обаче как ще реагират господин и госпожа Девън. Те носеха отговорност за нея като приемно семейство. Възможно бе да не ѝ позволят да отлети за Лас Вегас, дори и да повярваха на измислицата за посещението при болната баба. Възможно бе да поискат разрешение от социалните служби на щата и от мухата щеше да излезе слон — на Стюарт щеше да му се наложи да попълва формуляри и да стане невъзможно да получат разрешение да отлетят на следващия ден. А това, от друга страна, щеше да означава, че няма да се сдобият с парите, за да платят къщата в четвъртък. Кое то пък значеше, че в

събота щяха да изпишат майка ѝ от рехабилитационния център и да я пратят обратно право в Бруксайд Тауърс.

Хрумна ѝ една идея. Вместо да казва на родителите на Трейси, просто щеше да им остави бележка, която да прочетат след нейното отпътуване. Трейси щеше да ѝ е бясна, че не ѝ е казала истината, но когато видеше колко щастлива е в новия си дом с новото си семейство, щеше да ѝ прости. Нужен ѝ бе лист хартия. Трейси държеше канцеларските материали в шкафчето на бюрото си и Джена намери вътре бележник. Отвори чекмеджето, за да извади и нещо за писане.

И тогава погледът ѝ попадна на пощенски плик, запечатан и адресиран, очевидно очакващ да му бъде залепена марка и да бъде изпратен. Странно бе, помисли си тя. Трейси обичаше да пише имейли, не да праща писма по старомодния начин.

Но писмото ѝ се стори някак официално. Знаеше, че любопитства и че не е нейна работа, но какво от това? Щом можеше да чете чужди мисли, можеше да чете написаното и върху чужди пощенски пликове. Взе плика в ръце и прочете адреса. „Държавна медицинска лаборатория. Отделение за ДНК тестове.“

Нима Трейси имаше домашно за ДНК? Не ѝ беше споменала.

Джена чу стъпки и пусна плика върху бюрото. В стаята влезе приятелката ѝ.

— Нося кухнята при теб — обяви Трейси. В ръце държеше чиния с шоколадов кейк. — Току-що го направих. Но ти сигурно не си гладна, ако със Стюарт сте хапнали навън.

— Умирам от глад — призна си Джена и взе парче от кейка.

После седна на леглото си и се замоли Трейси да не забележи, че пликът от чекмеджето ѝ се е оказал върху бюрото.

Трейси обаче забеляза, но навярно си помисли, че сама е оставила плика отгоре, защото само отвори чекмеджето и прибра писмото отново вътре. И тъкмо тогава Джена прочете мислите ѝ. Не успя да устои. Имаше нещо потайно в движенията на съученичката ѝ, нещо, което я накара да заключи, че приятелката ѝ не иска тя да узнае истината за това писмо.

И както се оказа, Трейси имаше добра причина за действията си. Докато прибираше плика, тя мислеше за него и съзнанието ѝ разкри съдържанието му.

Косми. Малко от Джена, които бе взела от четката ѝ за коса. И малко от Стюарт.

Трейси ги бе отскубнала от косата му, докато беше невидима предния ден. Ето затова беше толкова задъхана, когато отново стана видима едва минута и малко след това. През това време Трейси бе изтичала долу, беше отскубнала косми от косата на Стюарт, докато той си пийваше коктейл заедно с родителите ѝ, а после бе изтичала обратно горе.

Джена се зачуди дали баща ѝ бе усетил нещо и какво ли си беше помислил, че се случва. Че го е ухапал комар?

Е, това, естествено, не беше нито важно, нито от някакво значение. Важното в случая бе фактът, че Трейси е дотолкова убедена, че Стюарт не е баща на Джена, че бе готова да предприеме такива крайни мерки, като да изпрати за сравнение ДНК и така да открие дали двамата наистина са роднини.

Джена механично си взе още едно парче от кейка. Трябваше да върши нещо, да се занимава, за да не разкрие на Трейси какво е узнала. Поне докато намислеше какво да прави.

— Вкусен е, нали?

Джена неவிждащо се вторачи в приятелката си.

— Ъ?

— Кейкът. Направила съм още един, сега се пече във фурната. Всъщност най-добре е да ида да го нагледам.

Трейси излезе от стаята. Джена веднага отиде при чекмеджето. Отвори го, взе плика и отиде в банята. Там го скъса на съвсем мънички парченца, за да не запуши тръбите. Сетне ги хвърли в тоалетната и пусна водата.

Все някак трябваше да накара баща си да ѝ споделя, когато му се случва нещо необичайно, като ухапване на комар извън сезона, но без да му разкрива защо го моли за това.

15

— Е, това е — заяви госпожа Престън. — Ще се обадя на доктора.

Аманда вдигна поглед и попита:

— Защо?

— Защото и дума не си обелил, откакто седнахме да вечеряме. Да не споменавам, че ястието ти е любимото, лазаня, а ти дори не си го опитал.

Жената се изправи и отиде при телефона.

Аманда припряно набоде лазанята с вилицата си.

— Ето, ям! — викна.

— Прекалено късно — отвърна майката на Кен. — Нещо с теб не е наред и аз ще разбера какво ти е. — След миг се върна в кухнята. — Кабинетът на доктора не работи днес. Но утре сутринта това ще е първото нещо, което ще направя — да се обадя отново.

Аманда не можеше сега да се притеснява и за това. Имаше по-важни неща на главата. Като възкресяване на мъртви например.

Не като във филмите, когато зомбитата стават от гроба, а от ковчезите изскачат вампири. А просто като възкресяване на някой мъртъв, докато отново стане жив като преди.

Не беше глупава и не вярваше в магии или в прераждането, или пък в други такива неща. Но вижте нея... та тя можеше да обладава тела. За това нямаше научно обяснение и никой не можеше да го разгадае. Същото важеше за всеки един от съучениците ѝ от класа за деца с дарба. Всички те можеха да вършат необясними неща. Четяха мисли, виждаха бъдещето, караха предметите да се движат сами и нито едно от тези умения не можеше да бъде обяснено в света на логиката. Така че някой от тях навярно имаше и силата да върне мъртвец към живота, без още да е узнал, че умее това. Защо не? Нямаше да е поточачено от другите неща, които вършат. Въпросът бе кой е щастливият кандидат. Чия дарба можеше да постигне подобно нещо?

По време на „срещата“ си с Рик тази вечер Аманда не му разкри плана си. Остави разговорът сам да се развива по обичайния си прекрасен начин. Рик ѝ разказа за мечтите си, за целите и амбициите си — все неща, които не можеха да се случат, защото вече беше покойник. Въпреки това обаче не звучеше потиснат и Аманда скоро откри защо.

Зададе му въпроса, който я глождеше, откакто се срещнаха за пръв път:

„Какво е там, където си ти?“

„Прекрасно.“

„Можеш ли да ми опишеш?“

„Трудно е. Просто това е невероятно щастливо място, изпълнено с любов.“

„Иска ми се да го видя.“

„Някой ден и това ще стане. Но мисля, че ще е след много години. Ти не си от типа, който претърпява глупава катастрофа с мотор. И трябва да изчакаш да дойде твоето време, иначе няма да се озовеш тук.“

Аманда разбра. Не че възнамеряваше доброволно да се отпрати натам, за да бъде с него. Не, искаше той да дойде тук при нея, в нейния свят. Колкото и красив да бе неговият свят, тя предпочиташе поне за момента да си остане жива.

Затова заговориха за други неща. Тя му призна, че не се е замисляла особено за собственото си бъдеще. Той ѝ говори за колежа. Така и не беше постъпил в колеж, разбира се, но на по-големия му брат много му беше харесало там. Рик ѝ каза, че според него тя се изразява много добре и че от нея ще излезе чудесен учител. До ден-днешен никой не ѝ бе казвал подобно нещо, основно защото досега то не бе истина.

Аманда му разказа за семейството си, за това, че е единствено дете, че е разглеждана защото е център на внимание в истинския си дом. Описа му другите си преживявания като крадец на тела.

Но и премълча доста неща. Не му разказа за групичката си, за това как винаги сядат заедно на обяд и критикуват другите момичета. Не му каза колко често ходи да си купува дрехи и козметика, обувки и продукти за коса.

Рик ѝ разказа за книгите, които бе чел приживе. Оказа се запален читател. Две от споменатите заглавия ѝ се сториха познати, но само защото бяха сред задължителните четива за училище, но въпреки това тя беше прочела само съкратените им варианти, за да не пилее ценно време да чете, вместо да седи пред телевизора. Не беше чувала повечето книги, които той назова, но запомни заглавията им, за да ги прочете в бъдеще. Това мъртво момче щеше да промени начина ѝ на живот. И може би, само може би, нямаше да му се наложи да остане мъртво.

На следващия ден Другата-Аманда разказа домашното си за влиянието на дарбата ѝ върху избора на професия. На истинската Аманда ѝ провървя, защото не ѝ се наложи да говори. Естествено обаче рано или късно и на Кен щеше да му дойде редът да разкаже *своето* домашно.

Другата-Аманда изобщо не я изненада. Аманда познаваше себе си прекалено добре.

— Изобщо не мисля, че дарбата ми е нещо хубаво, и не вярвам, че в бъдеще ще ми бъде от полза. Искам да имам прекрасен живот, а не мога да го постигна, ако само се прехвърлям в тела, които съжалявам. Затова целта ми е да се отърва от дарбата си и така да постигна целите си.

— А какви са те? — попита я мадам.

— Ако порасна с още няколко сантиметра, мога да стана модел. Ако не порасна, предполагам, мога да стана кинозвезда.

— Харесва ли ти да работиш на сцената? — попита отново учителката.

— Не знам, никога не съм опитвала.

— А тук, в училище, не участваш ли в клуба по актьорско майсторство?

Другата-Аманда завъртя очи.

— Не. Онези хора не са мой тип.

Аманда-Кен забеляза нещо, което Другата-Аманда не би забелязала — видя как я наблюдават съучениците ѝ. Емили и Трејси се спогледаха гневно. Сара тъжно поклати глава. Джена изглеждаше разсеяна, сякаш въобще не мислеше за домашното, но Чарлс и Мартин си шепнеха и я гледаха с неприязън.

Кен вероятно изглеждаше така, както се чувстваше тя самата. Отвратена. От себе си.

Докато Другата-Аманда продължаваше да изрежда целите в живота си, които включваха това да бъде богата и красива и да се забавлява през цялото време, Аманда-Кен огледа стаята и се зачуди кой ли е способен да върне Рик. Стори ѝ се, че Сара е най-вероятният кандидат. Тя поне имаше най-могъщата дарба, въпреки че отказваше да я ползва. Трябваше да поговори с нея...

„Какво мислиш, Рик? Тук има едно момиче, което може да принуждава хората да правят разни неща против волята им. Чудя се дали има и друга дарба, за която не подозира.“

„Каква?“

„Да върне някого. От мястото, където се намираш ти. За да бъдем заедно.“

Не последва отговор.

„Рик?“

„Тук съм. Слушам те.“

„Вероятно ще се наложи да ѝ разкажа цялата история за това, че сега съм Кен, за това как съм се влюбила в теб...“

Аманда се слиса. Преди беше ли казвала тези думи, пред него? Не прекаляваше ли?

„Няма да има полза.“

„Защо?“

„Защото е невъзможно. Такава сила не съществува. Не и извън филмите и книгите.“

„Но аз не мога завинаги да остана в Кен! Родителите му мислят, че е болен, майка му утре ще ме води на лекар. Не знам кога или как ще се върна в себе си, но това рано или късно ще се случи.“

„Знам.“

„Тогава какво ще правим? Когато се върна в своето тяло, дори няма да можем да си говорим!“

„Знам.“

„За втори път казваш това! Нямах ли никакви идеи?“

„Само една. Трябва да спрем да се свързваме. Сега.“

Явно ахна на глас, защото всички в стаята се вторачиха в нея.

— Кен? Добре ли си?

— Ъм, малко ми се гади. Може ли да изляза?

Мадам бързо връчи на Аманда-Кен талонче с разрешение за излизане в коридора и момичето се втурна извън стаята. Изтича надолу по стълбището към тоалетната в мазето, която никоой не ползваше, онази, в която отиваше винаги, когато се нуждаеше от пълно спокойствие.

„Добре. Ето ме. Защо да трябва да спрем да се свързваме сега? Нямах ли чувства към мен?“

„Разбира се, че имам. Затова и трябва да спрем. Защото така само ще стане по-трудно за двама ни.“

„Но това не е честно! Не и ако ти ме обичаш и аз те обичам!“

„Не е честно и да загинеш в катастрофа с мотоциклет, когато си на осемнайсет години. Не е честно, че има гладуващи хора. Не е честно, че лош човек може да постигне успех, а добър — да се провали.“

„Не ме интересува никоой друг, мисля само за нас!“

„Не вярваш в това, което казваш. Разбира се, че мислиш и за другите, ти си такъв човек.“

Такава ли беше наистина? Не бе толкова уверена.

„Не искам да те изгубя!“

„Аз ще бъда в спомените ти. А ти в моите.“

„Не е достатъчно. Искам повече.“

„О, Аманда, не може да имаш всичко. Трябва да разбереш това.“

Но тя не го разбираше. Винаги получаваше онова, което иска, и сега нямаше да се спре. Не и когато откри човек, с когото искаше да бъде повече от всичко на света. Това не можеше да се случва на нея, на Аманда Бийсън! Нямаше да позволи на сърцето си да бъде разбито! Двамата с Рик си принадлежаха. Трябваше да бъдат заедно...

Но от някакво далечно място, от най-дълбоките кътчета на съзнанието ѝ, долетя тих глас.

„Сбогом, любов моя.“

И Аманда вече не бе в тоалетната.

Беше на мястото си в часа за деца с дарба. На обичайното си място — мястото на Аманда. Мадам я наблюдаваше с интерес. И Аманда заключи, че това няма нищо общо с домашното.

Но всичко, което учителката каза, бе:

— Благодаря ти, Аманда. Сара, искаш ли да си следваща?

Аманда не чу и дума от отговора на Сара. Главата ѝ се маеше и момчето опитваше да се овладее.

Как се озова тук? Силата на чувствата ѝ ли я върна обратно в собственото ѝ тяло? На чувствата, които никога преди не бе признавала пред себе си?

Вратата на класната стая се отвори и замаяният на вид Кен влезе вътре.

— По-добре ли си? — попита мадам, гледайки го изпитателно.

Той кимна и седна на стола си. Озърна се към Аманда и после бързо извърна поглед.

„Засрамен е“ — помисли си Аманда. „Знае, че съм го използвала и се чувства неудобно. Да не споменавам факта, че му се е наложило да излезе от женската тоалетна.“

Изчака да бие звънеца и отиде при момчето, преди то дори да успее да стане.

— Здравсти... — каза, без да е сигурна как ще реагира той.

Кен най-сетне я погледна право в очите.

— Какво стана?

Значи знаеше, че не е бил на себе си и че тя има нещо общо е това. Аманда реши, че честността е единственият изход.

— Бях в тялото ти. Видях те да наблюдаваш тренировката по футбол. Беше толкова тъжен и ми стана мъчно за теб и тогава... ами, то просто се случи.

Добре де, не беше *напълно* откровена. Но не бе нужно да узнава истинските ѝ подбуди. Главно защото те изчезнаха с появата на Рик в живота ѝ.

— Как се чувстваше? — пита тя. — С мен в теб?

— Не знам — отвърна Кен. — Беше като в сън, замъглено и неистинско. Сякаш бях тук и не бях тук... — Момчето я изгледа безпомощно.

Почти усети как се чувства той. Навярно бе много лично да имаш някой в себе си. Странно, но никога не се бе замисляла как се е чувствала Трейси, докато беше в *нейното* тяло. Ала Аманда Бийсън не се замисляше за чувствата на останалите.

— Какво ме накара да направя? — внезапно попита Кен.

— Да ми подариш стихотворение — призна тя.

Дори докато му казваше истината, знаеше, че допуска грешка. Защото, разбира се, съществуваше само един начин, по който той щеше да реагира.

— Защо?

Аманда си призна:

— Исках да ме харесваш.

Не получи много ласкава реакция. Кен изглеждаше объркан и после отново засрамен. Освен това ѝ се стори любопитен.

— Хубаво стихотворение ли беше? — попита я.

— Да. Но аз не го оцених.

Кен кимна и се изправи.

— Трябва да вървя.

Аманда го изгледа, докато той излизаше, и се запита дали някога ще успее да завърже каквито и да е взаимоотношения с него. Той, естествено, не се изненада, че тя не е харесала поемата. На онази Аманда Бийсън, която Кен познаваше, не ѝ пукаше.

Само да беше знаела тогава това, което знаеше сега — за хората, за чувствата. За себе си. За болката и страданието, за тъгата.

Но сега вече разбираше. И както казваше онзи стар афиш — това можеше да е първият ден от остатъка от живота ѝ. Можеше да стане различен човек, по-добър човек.

Без Рик. И трябваше да мобилизира силата на предишната Аманда, на която не ѝ пукаше, за да се овладее и да не избухне в плач точно там и тогава.

Защото не смяташе, че спомените ще са достатъчни.

Нещо странно се случва с Аманда, помисли си Джена, докато слушаше с половин ухо домашното на Сара. Личеше си дори само по изражението на надутото момиче. Би могла да подслуша мислите ѝ и да разбере какво става.

Но имаше прекалено много други неща, за които да се тревожи. Беше развълнувана, но и уплашена. Баща ѝ се беше обадил на директора, за да я освободят от часовете. Щеше да я вземе веднага след този час, след по-малко от трийсет минути. Щяха да отидат право на летището, където той да върне взетата под наем кола и двамата да се качат на самолет за Лас Вегас. Това бе вълнуващата част.

Не сподели нищо с Трейси и не остави бележка на семейство Девън. Но не това бе плашещата част. Още не бе установила кое е страшното. Да лети със самолет за пръв път? Не *вярваше*, че е това.

Сара приключи с домашното си и мадам се обърна към Кен. Момчето обаче нямаше желание.

— Мога ли да говоря утре? — попита той. — Не съм съвсем в настроение.

Мадам обикновено не приемаше подобни извинения, но поради някакви необясними причини сега се усмихна на Кен и му кимна.

— Добре, няма проблем. Да видим... Всички ли говориха по домашните си?

Емили вдигна ръка. Мадам се озадачи.

— Ти вече се изказа миналия четвъртък, Емили.

— Просто искам да попитам нещо Кен, мадам. Надявах се, че ще преосмисли молбата ми. За това дали може да се свърже с баща ми.

Мадам се намръщи.

— Емили...

Ала преди учителката да успее да продължи, Аманда я прекъсна:

— Престани, Емили! Остави го на мира!

Джена остана поразена и предположи, че всички в класната стая се чувстват по същия начин. Това не бе в стила на Аманда. Беше

прекалено емоционално.

Но момичето не спираше.

— Не знаеш какво му е на Кен, не знаеш какво е да се свързваш с хората по този начин, с хора, които той не вижда и на които не може да помогне. Достатъчно трудно му е да се справя с онези, които го търсят, че да опитва да контактува и с други. Той страда, не разбираш ли?

Нима наоколо се навърташе и друг крадец на тела?, запита се Джена. Нима някой бе откраднал тялото на Аманда? Никога преди не бе чувала съченичката си да говори с такава страст, дори когато говореше за себе си.

Кен също гледаше към Аманда, но той не изглеждаше толкова потресен колкото останалите. А и бе странно как мадам едва ли не се усмихва.

Внезапно Кен стисна главата си. Мадам го изгледа разтревожено.

— Добре ли си, Кен? — попита тя за втори път този ден.

— Получавам съобщение — промълви Кен.

— От баща ми ли? — развълнува се Емили.

— Не. — Кен се обърна към Джена. — От твоя.

Джена го зяпна.

— Моят баща не е мъртъв.

Кен вдигна ръка, а с другата потърка челото си.

— Чакай... да. Добре. Ще ѝ кажа.

Всъщност до момента никой не бе виждал или чувал Кен да разговаря с мъртвите. Всички в стаята се смълчаха и зачакаха.

Лицето на момчето се проясни и Кен се вгледа в Джена.

— Починал е преди осем години, Джена. От огнестрелна рана в някакво сбиване. Искате да ти предам съобщение.

— Това е лудост — разпалено рече Джена. — Не знам кой ти говори, Кен, но не е баща ми. Стюарт Кели е жив и здрав и ще ме вземе след по-малко от трийсет минути.

— Той е измамник — заяви Кен. — Баща ти каза, че този мъж те е проучил. Онзи е професионален комарджия. Искате да използва дарбата ти за четене на мисли, за да печели на покер.

— Не е вярно! Той се е срещал с майка ми в болницата. Тя щеше да разбере, ако е измамник.

— Уверена ли си, че се е срещал с майка ти, Джена? — тихо попита мадам.

Аманда бръкна в чантата си и предложи:

— Ето, използвай телефона ми. Обади се в болницата и попитай дали е приемала посетители.

— Няма — викна Джена.

Кен отново потри челото си.

— Той е измамник, Джена. Има и съучастник, който работи заедно с него. Някой на име Арни. Чувала ли си го?

Арни. Мъжът от ресторанта, който познаваше баща ѝ отпреди. Играта на покер в задната стаичка. Стомахът на момичето се сви.

— Това не е истина! — искаше да изкрещи тя, но от устата ѝ излезе само шепот.

— Баща ти, истинският ти баща, иска да ти предам съобщение, Джена — обясни Кен. — Той се опитва да те предпази. Трудно му е било да се свърже с мен, но не се е отказал.

Джена избухна в сълзи.

Не си спомняше откога не е плакала. Джена Кели не плачеше. Това беше казала и на Емили, когато приятелката ѝ направи онова предсказание за висок, тъмен, хубав непознат. Непознат, заради когото имаше лоши предчувствия. Който щеше да разплаче Джена.

Трейси се приближи и я прегърна. Джена не се отдръпна. Усети, че и другите стават от местата си, приближават се и я обграждат. Дори и Чарлс се приближи. Мадам също дойде. Само Картър Стрийт остана на мястото си, както винаги без да съзнава какво се случва.

Всички останали изградиха стена от подкрепа около нея, закриляха я, даваха ѝ сила. Ала тя не можеше да спре да плаче.

Скри лице в ръце.

— Всичко е наред — дочу нежен глас. — Наплачи се.

Звучеше като Аманда, но, разбира се, това бе невъзможно.

Бавно сълзите започнаха да пресъхват и Джена чу гласа на мадам над главите им:

— Ето затова трябва да се закриляме. Има хора, които ще се опитат да ни използват. Кой знае какво иска този мъж всъщност. Възможно е да е част от нещо по-голямо, от някакъв заговор. Ние винаги сме в опасност във външния свят, деца. Онова, което се случва на Джена, трябва да ни бъде за урок. Ние сме заедно в това.

— Защо не успях да прочета мислите му? — шепнешком попита момичето.

— Кой знае — простичко отвърна мадам. — Може и той да има дарба.

— И откъде е разбрал, че майка ми не си е у дома, когато дойде да почука на вратата ни?

Учителката нежно я погали по главата.

— Както казах вече, възможно е да са замесени и други хора.

Чарлс също се обади:

— Какъв гадняр! Ей, Джена, искаш ли да пусна някоя къща на главата му?

— Имам чувството — развълнува се и Мартин, — че мога да ида и да го набия.

Джена свали ръце от мокрото си лице. Трейси мълчаливо ѝ подаде кърпичка.

— Няма проблем — рече с треперещ глас. — Мога и сама да се справя.

— Не, Джена — рече мадам. — Имаме нужда един от друг.

Звънецът би. Джена погледна мадам.

— Той ще дойде да ме вземе след часа.

Учителката кимна. После махна с ръка и всички се отдръпнаха, освобождавайки място на Джена да се изправи. Картър Стрийт излезе от стаята. Всички останали зачакаха Джена. Когато тя запристъпва към вратата, я наобиколиха и тръгнаха редом с нея. Чарлс буташе количката си край групата им.

Пред училището малката жълта кола с пет врати чакаше, спряла край бордюра. Кръгът се разкъса и пропусна Джена да види автомобила. И шофьора.

Погледите им се срещнаха. Момичето все така не успяваше да прочете съзнанието му, но може би той прочете нейното. Или просто всичко бе изписано на лицето ѝ.

Усмивката му изчезна. Джена зърна как ръката му посегна към скоростния лост. После колата потегли рязко.

Със замъглено съзнание момичето чу как мадам казва на Трейси да я отведе у дома. Емили пък каза, че ще изчака с нея, докато Трейси си прибере нещата. Джена усети нечия прегръдка, потупване по рамото, ръка, която за мъничко стисна нейната. Не бе сигурна кой я прегърна, кой я потупа... но те ѝ бяха приятели, помисли си. Може би.

Единственото, за което бе напълно сигурна, бе временната татуировка на ръката ѝ. *Татко*. Вече избледняваше. Просто ще трябва да поноси дълги ръкави, докато думата изчезне напълно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.